

การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย ชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2511

ปริญญานิพนธ์

ของ

อารุณี พลบูรณ์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
12 มีนาคม 2513

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้นี้แล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

ฟากิร อิมรอน

ประธาน

อึ้งกัว เคีรังกู

กรรมการ

อึ้งกัว เคีรังกู

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์เรื่องนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือโดยตรงจากอาจารย์ที่ปรึกษาสามท่านคือ ศาสตราจารย์ ดร. พัทธกัญ วัชรพลเดช รองศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญพุ่ม เครือตราฐ และ รองศาสตราจารย์ชอนกลั่น พิเศษสกุลกิจ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือในการวางแผนงานและช่วยตรวจแก้ไขสำนวนภาษาอยู่ตลอดเวลา ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอีกหลายท่าน ซึ่งผู้เขียนจะลืมเสียมิได้คือ คุณพนอม ดาวรกิจ เจ้าหน้าที่ประจำแผนกกองการศึกษา เทศบาลนครกรุงเทพ ศึกษาธิการและเจ้าหน้าที่ในแผนกของแขวงต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือในการส่ง และเก็บรวบรวมแบบสอบถาม ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้นทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม คุณธำรง จิตรธร คุณสงบ ลักษณะ คุณอัมพร สุขเกษมและเพื่อนนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร บางท่านที่ได้มีส่วนช่วยเหลือให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้โดยเรียบร้อย ผู้เขียนขอขอบพระคุณทุกท่านที่กล่าวนามมาแล้วไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มมาได้ เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากคุณนิเวศน์ ธรรมรักษ์ สำนักงานทดสอบ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ผู้พิมพ์ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้เสร็จทันเวลา ผู้เขียนขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

วารุณี พลบูรณ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	6
ขอทกลงเบื้องต้น	7
2. ผลงานการค้นคว้าเกี่ยวกับงานกับการวิจัย	8
ผลงานวิจัยในประเทศ	8
สรุปผลงานวิจัยในประเทศ	13
ผลงานวิจัยในต่างประเทศ	14
สรุปผลงานวิจัยในต่างประเทศ	16
3. วิธีดำเนินการค้นคว้า	17
การหาหมวดประชากรที่ใช้ในการวิจัย	17
การจัดสร้างแบบสอบถาม	21
การแจกแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล	24
การเสนอข้อมูลและการแปลผล	25
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	26
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยข้อที่ 1	26
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยข้อที่ 2	41
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยข้อที่ 3	121

บทที่	หน้า
5. บทย่อ สรุปย่อ อภิปราย และข้อเสนอแนะ	139
บทย่อ	139
สรุปผลของการวิจัยและอภิปราย	140
สถานภาพของครู	140
การดำเนินการสอนของครู	142
ปัญหาความคิดเห็นและความต้องการของครู	153
ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย	156
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป	160
บรรณานุกรม	162
ภาคผนวก	168
ประวัติย่อของผู้เขียน	
บทคัดย่อ	

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1.	ตาราง 1. แสดงจำนวนครู จำแนกตามอายุและเพศ	27
2.	ตาราง 2. แสดงจำนวนครู จำแนกตามสถานภาพการสมรส	28
3.	ตาราง 3. แสดงจำนวนครู จำแนกตามพื้นฐานการศึกษา	28
4.	ตาราง 4. แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	29
5.	ตาราง 5. แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนภาษาไทย ต่อสัปดาห์	30
6.	ตาราง 6. แสดงจำนวนครู จำแนกตามตำแหน่งหน้าที่	31
7.	ตาราง 7. แสดงจำนวนครู จำแนกตามหน้าที่รับผิดชอบ	31
8.	ตาราง 8. แสดงจำนวนครู จำแนกตามการศึกษาเพิ่มเติม	32
9.	ตาราง 9. แสดงจำนวนครู จำแนกตามอายุการทำงาน	33
10.	ตาราง 10. แสดงจำนวนครู จำแนกตามเหตุผลในการสอนวิชาภาษาไทย	34
11.	ตาราง 11. แสดงจำนวนครู จำแนกตามปริมาณนักเรียนในชั้น	35
12.	ตาราง 12. แสดงจำนวนครู จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อการเรียน วิชาภาษาไทย เมื่อเป็นนักเรียน	36
13.	ตาราง 13. แสดงจำนวนครู จำแนกตามพื้นฐานความรู้ทางด้านวิธีสอน ภาษาไทยระดับประถมศึกษาตอนต้น	37

ตาราง			หน้า
14. ตาราง	14.	แสดงจำนวนครู จำแนกตามตามการค้นคว้าเพิ่มเติม	37
15. ตาราง	15.	แสดงจำนวนครู จำแนกตามการเข้ารับการอบรม	38
16. ตาราง	16.	แสดงจำนวนครู จำแนกตามผลของการที่ได้รับจากการอบรม	39
17. ตาราง	17.	แสดงจำนวนครู จำแนกตามสาเหตุที่ไม่ได้รับการอบรม	40
18. ตาราง	18.	แสดงจำนวนครู จำแนกตามการจัดอันดับตามความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย	42
19. ตาราง	19.	แสดงผลการดำเนินการสอนตามจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยแต่ละขอ จากการคาดคะเนของครูภาษาไทย	44
20. ตาราง	20.	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามวุฒิ และจำแนกตามการคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย	46
21. ตาราง	21.	แสดงความคิดเห็นของครูต่อจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยจำแนกตามวุฒิ	47
22. ตาราง	22.	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามการวางแผนการสอนภาษาไทย	49
23. ตาราง	23.	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามวิธีการวางโครงการสอนของครูภาษาไทย	50
24. ตาราง	24.	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะการเตรียมการสอนล่วงหน้า	51

ตาราง		หน้า
25. ตาราง	25. แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำแนกตามวุฒิและ จำแนกตามสิ่งประกอบที่ใช้เป็นแนวทางในการเตรียม การสอน	53
26. ตาราง	26. แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำแนกตามวุฒิและ จำแนกตามเวลาที่ใช้เตรียมการสอน	55
27. ตาราง	27. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งทีครูกำเนึงถึงในการ สอนวิชาทักษะทางภาษาไทย	56
28. ตาราง	28. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีสอนวิชาทักษะทาง ภาษาไทย	58
29. ตาราง	29. แสดงถึงความสม่าเสมอในการฝึกทักษะแต่ละชนิด	60
30. ตาราง	30. แสดงระยะเวลาในการฝึกทักษะแต่ละชนิด	63
31. ตาราง	31. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งทีครูปฏิบัติ ในการ สอนทักษะการฟัง	65
32. ตาราง	32. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งทีครูปฏิบัติ ในการ สอนทักษะการพูด	66
33. ตาราง	33. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งทีครูปฏิบัติ ในการ สอนทักษะการอ่าน	68
34. ตาราง	34. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งทีครูปฏิบัติ ในการ สอนทักษะการเขียน	69
35. ตาราง	35. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการ จัดกิจกรรมประกอบการสอนวิชาภาษาไทย	70

ตาราง		หน้า
36. ตาราง 36.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรม ในการสอนทักษะการฟัง	72
37. ตาราง 37.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรม ในการสอนทักษะการพูด	75
38. ตาราง 38.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรม ในการสอนทักษะการอ่าน	77
39. ตาราง 39.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรม ในการสอนทักษะการเขียน	80
40. ตาราง 40.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรม ในการสอนทักษะการเขียนแต่งความ	83
41. ตาราง 41.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรม ในการสอนทักษะการเขียนจดหมาย	86
42. ตาราง 42.	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนก ตามการใช้อุปกรณ์การสอนในการสอนวิชาภาษาไทย	90
43. ตาราง 43.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความมุ่งหมายในการ ใช้อุปกรณ์การสอน ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย	91
44. ตาราง 44.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอน ประกอบการสอนทักษะการฟังและการพูด	93
45. ตาราง 45.	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความมุ่งหมายในการ ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนทักษะการอ่าน	95

ตาราง		หน้า
46. ตาราง	46. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความมุ่งหมายในการ ใช้อุปกรณ์การสอน ประกอบการสอนทักษะการ เขียน	97
47. ตาราง	47. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแหล่งที่มาของอุปกรณ์ ประกอบการสอน	99
48. ตาราง	48. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามหนังสือประกอบการเรียน การสอนที่ห้องสมุดโรงเรียนมี	101
49. ตาราง	49. แสดงอันดับความสำคัญจำแนกตามจุดมุ่งหมายในการวัดผล การเรียนวิชาภาษาไทย	103
50. ตาราง	50. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูเห็นว่าจำเป็น ในการวัดผล	105
51. ตาราง	51. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามลักษณะของข้อทดสอบ ที่ครูใช้	107
52. ตาราง	52. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีการวัดผลต่าง ๆ	108
53. ตาราง	53. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแบบต่าง ๆ ของ ข้อทดสอบ	109
54. ตาราง	54. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัด ความเจริญในด้านการฟัง การพูด	111
55. ตาราง	55. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัด ความเจริญในด้านการอ่าน	113

ตาราง	หน้า
56. ตาราง 56. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัด ความเจริญในด้านการศึกษาและคิด	115
57. ตาราง 57. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัด ความเจริญในด้านการศึกษา ความ ขอบเขต และจุดหมาย	116
58. ตาราง 58. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติ ภายหลัง การทดสอบ	118
59. ตาราง 59. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความบ่อยครั้งในการ วัดผล	119
60. ตาราง 60. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามประโยชน์ที่ครูได้รับ จากการทดสอบ	120
61. ตาราง 61. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มีต่อ หลักสูตรและประมวลการสอนวิชาภาษาไทย	122
62. ตาราง 62. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มี เกี่ยวกับตัวครูเอง และวิธีสอน	125
63. ตาราง 63. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นที่ครูมี เกี่ยวกับตัวนักเรียน	129
64. ตาราง 64. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มี ต่อการจัดกิจกรรมในการสอนภาษาไทย	131
65. ตาราง 65. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มีต่อ อุปกรณ์การสอนและแบบเรียน	133
66. ตาราง 66. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มีต่อ การวัดผล	136

บทที่ 1

บทนำ

เป็นที่ยอมรับกันทุกชาติว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อความคิดระหว่างมนุษย์ พลเมืองของชาติควรได้เรียนรู้ภาษาของตนให้มากพอที่จะใช้ให้เป็นประโยชน์ในการติดต่อในชีวิตประจำวัน และฟังใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง การฝึกทักษะทางภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง นอกเหนือไปจากการเรียนภาษา ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะทางภาษาว่า

"ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษา คือผู้มีทักษะในการแสดงความคิดออกมาเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียน ดังนั้นจึงต้องตั้งตนที่ความคิดก่อน ถ้าไม่สามารถคิดในเรื่องหนึ่งเรื่องใดแล้ว จะให้พูดหรือเขียนในเรื่องนั้นย่อมไม่สามารถจะทำได้ แต่ว่าคนอาจมีความคิดนึกดีแต่ไม่สามารถพูด หรือเขียน ได้ดีเพราะขาดทักษะในการพูดและการเขียน" ¹

โดยทั่วไปถือว่า เมื่อเด็กเริ่มเรียนหนังสือก็เป็นระยะที่เริ่มฝึกทักษะทางภาษาที่เกี่ยว สำหรับประเทศไทยภาษาไทยก็เป็นวิชาที่จำเป็นที่สุดสำหรับคนไทย ทุกวิชาที่เรียนไม่มีวิชาใดเลยที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย แม้แต่การเรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องใช้ภาษาไทยในบางโอกาส ดังนั้นในการเรียนการสอน การฝึกให้เด็กมีทักษะทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการใช้ภาษาได้ถูกต้อง รวดเร็ว และไต่ผล

ในปัจจุบันนี้มีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยอยู่เสมอทั้งในวงการสนทนา และสื่อมวลชนต่าง ๆ ตัวอย่าง เช่น คำกล่าวของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ในการประชุมของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้กราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันถึง การวิบัติของภาษาไทย ว่า

¹ บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล., ชุมนุมภาษาไทย หน้า 154.

"ในที่นี้ก็จะอยากจะขอพระราชทานกราบบังคมทูลถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นความคิดเห็นของข้าพระพุทธเจ้าเอง เกี่ยวกับความวิบัติในภาษาไทย คือว่า เหตุที่ทำให้เกิดการวิบัติ และผู้ที่ทำให้เกิดความวิบัติในภาษาไทยนั้น ในชั้นแรกเห็นจะเป็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาซึ่งเปลี่ยนแปลงไปเล็ก ๆ น้อย ๆ และเมื่อยอมรับกันแล้วก็จะเปลี่ยนแปลงต่อไปอีก ในลักษณะที่ลูกกลมต่อไป จนฟังไม่ได้ศัพท์" ²

ในคานของสื่อมวลชนก็ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ เกี่ยวกับความตกต่ำของภาษาไทย ไว้อย่างแพร่หลาย ตัวอย่าง เช่น ร. พันหก ได้เขียนข้อความเกี่ยวกับเด็กนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ลงในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ว่า

"มาตรฐานชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในปัจจุบันนี้ ได้ลดต่ำเกินไปแทนที่จะเกิดผลดีกลับเกิดผลตรงกันข้ามที่ว่า เด็กจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ยังไม่เพียงพอนั้นก็เพราะผลปรากฏว่า เด็กอ่านหนังสือเกือบไม่รู้เรื่องเลย สำหรับการเขียนนั้นอ่านเกือบไม่ออก" ³

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันทรงเป็นห่วงใย และทรงมองเห็นความจำเป็นและความสำคัญของภาษาไทย ดังตอนหนึ่งของพระบรมราโชวาทในวันพระราชทานปริญญาบัตรที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2502 ว่า

"เมื่อมาคำนึงถึงวิธีที่จะนำเอาวิชาความรู้ไปใช้ประโยชน์จะต้องอาศัยสิ่งใดบ้าง แล้วก็เห็นว่า สิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือ ภาษา การได้มาซึ่งวิชาความรู้ก็ต้องอาศัยภาษา การนำวิชาความรู้ไปใช้ก็ต้องอาศัยภาษาอีก เช่น เมื่อจะให้ปฏิบัติการใดก็ต้องออกคำสั่งเป็นต้น ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า ได้มีการใช้อยู่คำพูดเพื่อยและไม่ตรงกับความจริง

² ชุมชนภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่องปัญหาภาษาไทย หน้า 21.

³ ร. พันหก (นามแฝง) "ประถม 4 ยังไม่พอ" เดลินิวส์ หน้า 3.

อยู่เนื่อง ๆ ทั้งการออกเสียงก็ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ ภาษาของเราจะมีแต่ทรุดโทรม" ⁴

นอกจากคำวิพากษ์วิจารณ์ดังที่ได้อีกมาแล้วนั้น กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าสาเหตุที่นักเรียนต้องเรียนซ้ำชั้นในปี พ.ศ. 2504 พบว่า "มีสาเหตุมาจาก ขาดเรียนบ่อยเพราะ เจ็บป่วย ปัญญาทึบ เพราะปัญหาทางอารมณ์และสังคม และเพราะมีความรู้ภาษาไทยยังไม่พอ" ⁵ และกรมสามัญยังได้รายงานเพิ่มเติมไว้อีกว่า "ปัญหานักเรียนต้องเรียนซ้ำชั้นเพราะความรู้ภาษาไทยยังไม่พอนี้ เป็นปัญหาที่เป็นมานานแล้วไม่ว่าจะเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ประถมปีที่ 2 ประถมปีที่ 3 หรือประถมปีที่ 4" ⁶

จากคำวิพากษ์วิจารณ์ และจากการศึกษาค้นคว้าต่าง ๆ ที่ได้อีกมาคราวนี้นั้น ย่อมแสดงว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันนี้ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ซึ่งสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันนี้ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรนั้นอาจจะมีมากมายหลายประการ แต่เมื่อมีปัญหาดังนั้น ทางโรงเรียนและครูภาษาไทยซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องการฝึกฝนการใช้ภาษาไทยให้แก่เยาวชนโดยตรง ย่อมมีส่วนได้รับความกระทบกระเทือนเพราะ ย่อมเป็นที่รู้กันโดยทั่วไปว่า "รากฐานการศึกษาของนักเรียนจะมั่นคงเพียงใดขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของครูผู้สอนเป็นสำคัญ ถ้าครูดีเป็นผลไปถึงการศึกษาที่ดีของเยาวชน ถ้าครูขาดสมรรถภาพ ก็จะเป็นผลไปถึงความไม่มีสมรรถภาพของเยาวชนไปด้วย" ⁷

⁴ วินิจ ปัจฉิมกุล "พระบรมราชาบาทในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช" (อ้างอิงมาจาก) การสำรวจความต้องการทางสถิติของครูวิชาภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนต้น ในเขตเทศบาลพระนครและธนบุรี หน้า 1.

⁵ กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานประจำปี 2504 หน้า 59-62.

⁶ ด.

⁷ Cottrell, Donald, Editor, Teacher Education For A Free People, p. 12.

เป็นที่ยอมรับกันในวงการศึกษาว่า หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก (Drill) และการฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไว ทำได้โดยอัตโนมัติ ดังนั้นความสำคัญของการเรียนวิชาทักษะทางภาษาไทยจึงตกอยู่กับครูผู้สอนวิชานี้ในอันที่จะต้องเป็นผู้ควบคุมการฝึกไปให้ถูกวิธีและไต่ผล ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายว่าจะฝึกอะไรมาบ้าง จะฝึกทักษะใดเมื่อใด จะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจเด็กโดยเฉพาะในเรื่องความพร้อม และความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อจะได้ไม่ใช้วิธีสอนอย่างเดียวกันกับเด็กทุกคน ผู้สอนจะต้องรู้จักวิธีการฝึกต่าง ๆ เช่น ลำดับขั้นในการฝึก วิธีการฝึก รู้จักพลิกแพลงวิธีการฝึกเพื่อไม่ให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย และรู้จักวิธีการวัดผลของการเรียนวิชาทักษะ นอกจากนี้แล้วยังจะต้องคอยติดตามผลเพื่อดูความก้าวหน้าของเด็กภายหลังที่ได้ฝึกไปแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง และหาทางแก้ไขข้อบกพร่องต่อไป เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าในการสอนวิชาทักษะนั้น มีวิธีการหลายอย่างที่ครูจะต้องรู้และเข้าใจ ผู้เรียนจะเกิดทักษะทางภาษาไทยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับผู้สอนที่รู้จักกลวิธีการฝึกที่ถูกต้อง ไต่ผล และเอาใจใส่ในการใช้ทักษะนั้น ๆ

ในการแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้น ถึงแม้ว่าจะได้มีการอบรมสัมมนาครูที่สอนวิชาภาษาไทยอยู่ตลอดมาก็ตาม แต่การที่จะปรับปรุงกิจการอันใดอันหนึ่งย่อมจะต้องสำรวจดูว่ากิจการนั้นมีความบกพร่องตรงไหน จะปรับปรุงขึ้นได้เพียงใด และจะปรับปรุงอย่างไร ในขณะนี้ยังไม่มีหลักฐานแสดงว่าได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนต้นว่า ควรดำเนินการสอนอย่างไร หลักสูตรหรือประมวลการสอนที่ใช้อยู่ในโรงเรียนเหมาะสมหรือไม่ แบบเรียน อุปกรณ์การสอนมีเพียงพอหรือไม่ ดีหรือไม่คืออย่างไร ครูมีข้อปัญหาในการสอนอะไรบ้าง ที่จะเป็นผลกระทบกระเทือนไปถึงการเรียนของนักเรียนในชั้นนี้ ฉะนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่า ควรจะได้ทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้อย่างมีระเบียบวิธี จึงได้เลือกเรื่องนี้ขึ้นมาทำการวิจัย

* ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาสภาพของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4) เกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย จำนวนชั่วโมงที่สอน เหตุที่สอนวิชาภาษาไทย จำนวนนักเรียนในชั้นที่สอน ประสบการณ์จากการอบรม สัมมนา และอื่น ๆ
2. เพื่อทราบถึงการดำเนินการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น เกี่ยวกับความมุ่งหมายในการสอน การใช้วิธีสอน การจัดอุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรม และการวัดผล
3. เพื่อศึกษาปัญหา และความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้นในด้าน หลักสูตร ประมวลการสอน การดำเนินการสอน อุปกรณ์การสอน กิจกรรม ตัวนักเรียน และการวัดผล
4. เพื่อเสนอแนะวิธีการสอน และการแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในระดับประโยคประถมศึกษาตอนต้นให้ดียิ่งขึ้น

* ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาให้อ่านออกเขียนได้เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินชีวิตของประชาชน การใช้ภาษาได้คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อการติดต่อในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเป็นผลก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในอาชีพต่าง ๆ ของบุคคลผู้นั้น วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สำคัญวิชาหนึ่งในหลักสูตรประถมศึกษา ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ และอาจเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กสอบตกกันมาก ในระดับประถมศึกษาตอนต้นนี้เป็นระดับที่เด็กจะได้เริ่มต้นฝึกทักษะทางภาษาไทย เป็นช่วงที่สำคัญที่สุดที่ครูจะเป็นผู้วางรากฐานทางด้านความรู้ ความสนใจ ทักษะ และทัศนคติที่ดีในการเรียนและการใช้ภาษาไทยให้แก่เด็ก ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในด้านให้การศึกษา การศึกษาจะดำเนินไปได้ผลดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับตัวครูเป็นส่วนใหญ่ การค้นคว้าในเรื่องนี้จะทำให้ทราบข้อเท็จจริง ขอบกพร่อง อุปสรรค และปัญหา ตลอดจนความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอนโดยตรง อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำมาพิจารณา และเสนอแนะให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษา เกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยได้ตระหนัก ถึงข้อเท็จจริงและปัญหานั้น ๆ และร่วมมือกันหาทางแก้ไข ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชา ภาษาไทยในชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้นให้มีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้น

๕. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า -

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการสถานภาพของครู การดำเนินการสอน ปัญหาทั่ว ๆ ไป และความบกพร่องของครูที่สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนคร ประจำปีการศึกษา 2511 ซึ่งมีจำนวนโรงเรียน ทั้งหมด 95 โรงเรียน และมีจำนวนครูที่ใช้ในการวิจัยประมาณ 346 คน

๕. คำจำกัดความศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1. การสอน หมายถึงการกระทำใด ๆ ก็ตาม หรือวิธีการใด ๆ ก็ตามที่จะทำให้ ผู้เรียนเกิดความรู้ ซึ่งรวมกระบวนการในการวางแผน การสอนทั้งหมดนับตั้งแต่ความ มุ่งหมายในการสอน การเลือกเนื้อหาที่จะสอน การใช้วิธีสอน การจัดอุปกรณ์การสอน และกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนกระทั่งการวัดผล

2. วิชาทักษะทางภาษาไทย หมายถึงวิชาภาษาไทยที่ต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิด ความชำนาญ สามารถนำไปใช้ได้ผลสำเร็จด้วยดีในเวลาอันรวดเร็ว อันได้แก่ ทักษะใน การฟัง ทักษะในการพูด ทักษะในการอ่าน และทักษะในการเขียน

3. ประโยคประถมศึกษาตอนต้น หมายถึงชั้นประถมศึกษาปีที่สี่

4. โรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนคร หมายถึงโรงเรียนประถมศึกษาที่เทศบาล ตั้ง หรือได้รับโอนมา และดำรงกวยเงินรายได้เทศบาล สังกัดเทศบาลนครกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร

5. พุทธศักราช 2511 หมายถึงปีการศึกษา 2511

ขอทกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อทกลงเบื้องต้นไว้ ดังนี้

1. ปัญหาและความคิดเห็นใด ๆ ที่ครูตอบมาจะถือว่า ปัญหาและความคิดเห็นนั้นเกิดจากใจจริง
2. ปัญหาและความคิดเห็นต่อหลักสูตรของครูนั้น จะถือตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 ถ้าหลักสูตรเปลี่ยนไปจากเดิมปัญหาและความคิดเห็นของครูที่สำรวจได้ในครั้งนี้อาจจะไม่คลุมไปถึง
3. จำนวนครูที่ให้ความร่วมมือในการสำรวจครั้งนี้เป็นจำนวนครูที่อยู่ในภาคเรียนที่ 3 ของปีการศึกษา 2511 และภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษา 2512 ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับจำนวนครูของปีต่อไป

ผลงานการค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยได้มีผู้กระทำกันมากในประเทศไทย ส่วนในต่างประเทศก็ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษา ของประเทศตนอยู่มากเหมือนกัน ทั้งนี้เป็นการศึกษาคนควาเพื่อแก้ไข ปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสอน ผู้เขียนได้รวบรวมผลงานที่มีผู้คนควาในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าปัญหานี้ได้มีผู้สนใจศึกษาและกระทำไคผลอย่างไร โดยแยกเป็นผลการวิจัยที่กระทำในประเทศไทย และผลการวิจัยที่กระทำในต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ผลการวิจัยที่กระทำในประเทศไทย

เพ็ญสุข หวังแก้ว ¹ ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ในภาคการศึกษาหนึ่ง เกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ พุทธศักราช 2503 มีผลเกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย คือครูสอนวิชาภาษาไทยมีความเห็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยว่า เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้มีส่วนช่วยให้การเรียนในชั้นบรรลุผลตามความมุ่งหมายพอสมควร ครูเห็นควยที่กำหนดให้เรียน การฟัง พูด อ่าน และเขียน วิชานี้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กตามวัยไม่มากหรือน้อยเกินไป เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนในชั้นต่อไป ในค่านแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครูเห็นว่ามีเนื้อหามากและกว้างขวาง สำหรับเรื่องอัตราเวลาเรียนนั้น ครูเห็นว่าน้อยไป ไม่สามารถสอนให้ครบตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ได้

¹ เพ็ญสุข หวังแก้ว ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1
เกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2503 หน้า 75-80.

ประกิจ รัตนสุวรรณ² ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคศึกษา 1 เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2503 ปรากฏว่า ผู้บริหารการศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เนื้อหาของวิชาภาษาไทยที่หลักสูตรกำหนดไว้มีความเหมาะสมกับความสามารถของเด็กทั้งในด้านความยากง่าย ความมากน้อยของเนื้อหาวิชา และความเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในด้านการประเมินผลการสอนของครู ผู้วิจัยเห็นว่าอัตราส่วนของผู้ที่ตอบมีจำนวนใกล้เคียงกันมาก ทำให้ไม่แน่ใจว่าครูส่วนใหญ่สอนไ้ครบตามหลักสูตรหรือไม่ ในด้านการเรียนของเด็ก ปรากฏว่า จำนวนเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2505 สามารถเรียนวิชาภาษาไทยทั้งในด้านการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียนไ้ครบตามหลักสูตรเกือบทุกคน

จรรณู มลิินทร์³ ได้วิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาโดยพิจารณาถึงแบบทดสอบ และการใช้แบบทดสอบชนิดต่าง ๆ ในการสอนวิชาภาษาไทย ผลของการวิจัยปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่เข้าใจในเรื่องการวัดผลไม่แจ่มแจ้ง แต่เห็นความจำเป็นที่จะต้องใช้เวลามากในการทดสอบภาษา ในด้านการวัดผลการเรียนภาษาไทยในระดับประถมศึกษานั้น ครูมักใช้แบบทดสอบชนิดถูก-ผิด ทดสอบความเข้าใจในการอ่านของเด็กมากที่สุด นอกนั้นใช้แบบอื่น ๆ บ้าง ครูประมาณ 8 ใน 10 คนรู้ดีว่า การปรับปรุงวิธีวัดผลจะทำให้การสอนไ้ผลดียิ่ง ๆ ขึ้น และครูส่วนใหญ่ มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนวิชาภาษาไทย

กรมสามัญศึกษา⁴ ได้ทำการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น ปีพุทธศักราช 2506 มีผลสรุปที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องนี้ คือ

² ประกิจ รัตนสุวรรณ ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคศึกษา 1 เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2503 หน้า 133-137.

³ Milindra, Charoon, Measuring and Reporting Pupil Progress in Thai Language At The Elementary Level, pp. 74-76.

⁴ กองการศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น ปี 2506 หน้า 32-33.

1. นักเรียนที่เรียนกับครูซึ่งมีวุฒิทางครู จะมีความรู้ความสามารถในวิชาที่ทดสอบ สูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูซึ่งไม่มีวุฒิทางครูอย่างเด่นชัดในทุกวิชา และนักเรียนที่เรียนกับครูซึ่งมีวุฒิระดับประกาศนียบัตรครูมัธยม หรือสูงกว่า มีความรู้ ความสามารถสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูซึ่งมีวุฒิระดับประกาศนียบัตรครูประถม หรือต่ำกว่า ในทุกวิชาที่ทดสอบ ยกเว้น วิชาเรียงความ

2. นักเรียนที่เรียนกับครูที่สอนมานานกว่า 5 ปี แต่ยังไม่ถึง 10 ปี มีผลการเรียน ดีกว่านักเรียนที่เรียนกับครูซึ่งเริ่มสอนได้ไม่ถึง 5 ปีอย่างเด่นชัด แต่ผลการเรียนของนักเรียน กลับปรากฏว่า ตกต่ำลงมากจนน่าวิตก เมื่อเรียนกับครูที่สอนมาเป็นเวลา 10 ปีแต่ยังไม่ถึง 15 ปี และผลการเรียนกลับดีขึ้น เมื่อเรียนกับครูที่ทำการสอนมานาน 15 ปี ถึง 20 ปี และ เป็นที่น่าสนใจว่า ผู้ที่เรียนกับครูที่ได้ทำการสอนมานานกว่า 20 ปีขึ้นไปมีผลการเรียนตกต่ำลงเรื่อย ๆ

3. ในด้านการสอนของครู และอัตราเวลาเรียนสำหรับวิชาภาษาไทยนั้น มีครูที่สอน ใ้จบหลักสูตรไม่ถึงร้อยละ 30 โดยเฉพาอย่างยิ่งในด้านการเขียน ครูเพียงร้อยละ 19 ที่สอนใ้จบหลักสูตร

4. ในการสอนอ่านในชั้นประถมปีที่ 1 พบว่าครูบางคนใช้เวลาของวิชาอื่นมาสอน ควบ

5. สำหรับชั้นเล็กเล็กนั้น แบบเรียนที่ดีควรมีรูปภาพประกอบมาก ๆ ตัวหนังสือ ที่ใช้ควรต้องโต ชัดเจน และควรมีสีสันต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจ นี่เรื่องราวใกล้เคียง กับตัวเด็ก และควรเป็นเรื่องสนุก ๆ เย็บเล่มอย่างดี และควรมีรากาถูก

กฤษ แสงธนู และคณะ⁵ ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายใน โรงเรียนรัฐบาล 4 แห่ง คือโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ โรงเรียนสตรีวิทยา และโรงเรียนศึกษานารี เมื่อปีพุทธศักราช 2501 ได้ผลที่สำคัญดังนี้

⁵ กฤษ แสงธนู การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน
หน้า 67 และหน้า 125-127.

ในด้านที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวิชาภาษาไทยนั้น ไม่ปรากฏออกมาให้เห็นเด่นชัด เพราะครูบางคนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชานี้ นอกจากนี้ครูยังขาดความกระตือรือร้นและความตั้งใจจริงในการสอน ความเอาใจใส่ของครูที่มีต่อนักเรียนในด้านวิชาภาษาไทยก็น้อยมาก เพราะถือว่าเป็นภาษาของตนเอง ครูยึดหลักสูตรเป็นกฎเกณฑ์ตายตัวที่จะต้องกระทำตาม ครูไม่มีวิธีสอนที่สนใจเด็กให้อยากเรียน หรือสนใจในวิชาภาษาไทย จึงเป็นผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาไทย

เปี่ยมศรี นาคพัฒน์⁶ ได้ทำการสำรวจปัญหาการสอนแต่งไทยในชั้นมัธยมปลาย เมื่อปีพุทธศักราช 2499 ผลการสำรวจปรากฏว่า ในจำนวนครูที่ให้คำตอบ 26 คนนั้น มีครูที่ชอบสอนแต่งไทยอยู่ร้อยละ 42.3 ที่ไม่ชอบสอนร้อยละ 26.9 และที่ไม่แน่ใจว่าชอบหรือไม่ร้อยละ 30.8 เหตุผลที่ชอบสอนวิชานี้มากที่สุดก็คือ ชอบอ่านเรื่องแปลก ๆ ของนักเรียน ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบสอนมากที่สุดก็คือ ไม่นัดในการแต่ง และครูที่ชอบสอนและไม่ชอบสอนวิชาแต่งไทยก็มีความสนใจในการตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียนเช่นเดียวกัน

ประสงค์ ราชณสุข⁷ ได้สำรวจทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี ในปีพุทธศักราช 2506 ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. ครูชายและครูหญิงมีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน คือครูชายมีทัศนคติเชิงนิมานต่อการสอนมากกว่าครูหญิง
2. ครูที่มีอายุมากมีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูที่มีอายุน้อย
3. ครูปริญญาทางวิชาการที่มีวุฒิปริญญาตรี มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

⁶ เปี่ยมศรี นาคพัฒน์ วิธีสอนแต่งไทยในชั้นมัธยมปลาย หน้า 5-6.

⁷ ประสงค์ ราชณสุข ทัศนคติครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี หน้า 205-206.

4. ครูที่ได้อสอนวิชาภาษาไทยมา 13 ปีขึ้นไป มีทัศนคติเชิงนิมานต่อการสอนมากกว่าครูที่สอนน้อยกว่า และครูที่สอนมา 8-12 ปีมีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

5. ครูที่สอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ 2 มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนภาษาไทย

6. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตามถ้ามีเหตุผลที่ว่า "สมัครสอนเองด้วยใจรัก" รวมอยู่ด้วยแล้ว มีทัศนคติเชิงนิมานต่อการสอนสูงกว่าครูสอนที่มีเหตุผลอย่างอื่น

7. ครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี มีความเข้าใจต่อคำว่า "กาวหนา" ในการเป็นครูสอนภาษาไทยว่า หมายถึงการได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศเป็นประการสำคัญ

สกุลรัตน์ พูลสวัสดิ์⁸ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาในสถานศึกษาฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช 2507 ได้พบว่าครูสอนวิชาภาษาไทยมีตำแหน่งครูประจำชั้นมากที่สุด และมีร้อยละ 45 ที่สอนด้วยใจรักและสมัครใจสอนเอง ครูที่เคยรับการอบรมหรือเข้าร่วมสัมมนา มีเพียงร้อยละ 54 ของครูทั้งหมดครูเป็นจำนวนมากไม่เคยสอนแก่ชั้นประถมมาก่อนเลย แต่ครูร้อยละ 81 เคยดูการฝึกสอนในชั้นประถมศึกษา ในด้านการดำเนินการสอน ครูส่วนใหญ่มุ่งหมายที่จะสอนให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้ถูกต้องตามความต้องการเป็นอันดับแรก และโดยทั่วไปแล้วครูมักจะสอนไต่ถามตามเนื้อหาในหลักสูตรและเพิ่มเติมเนื้อหาบางอย่างที่เห็นว่าจำเป็นครูส่วนใหญ่ยังคงใช้วิธีสอนแบบบรรยายในการสอนวิชาต่าง ๆ ในหมวดภาษาไทย ยกเว้นวิชาการใช้ภาษาซึ่งใช้วิธีให้นักเรียนอภิปรายในชั้น อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้มากที่สุดคือ หนังสือประกอบการค้นคว้า สำหรับในด้านความคิดเห็นของครูนั้น สรุปได้ว่า ครูส่วนใหญ่ต้องการให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทั้งความมุ่งหมาย และเนื้อหาในหลักสูตร และยังต้องการความช่วยเหลือในเรื่อง ภูมิอ อุปกรณ์ตลอดจนการแลกเปลี่ยนทัศนะและการเพิ่มพูนความรู้อีกด้วย

สกุลรัตน์ พูลสวัสดิ์ - การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ในสถานฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช 2507 หน้า 100-003

จากผลการวิจัยในประเทศไทยที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น สรุปได้ดังต่อไปนี้

ในระดับประถมศึกษา

1. เกี่ยวกับหลักสูตร ครูมีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเหมาะสมกับความสามารถของเด็กตามวัยทั้งในด้านความยากง่าย และความมากมายของเนื้อหาวิชา ตลอดจนทั้งเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนในชั้นต่อไปด้วย

2. เกี่ยวกับแบบเรียน ครูเห็นว่าแบบเรียนสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีเนื้อหามาก และกว้างขวางสำหรับในชั้นเด็กเล็กนั้นครูมีความเห็นว่า แบบเรียนที่ดีควรมีรูปภาพประกอบมาก ๆ และควรมีรูปลักษณะที่ดึงดูดความสนใจ มีเรื่องราวใกล้เคียงกับตัวเด็ก เย็บเล่มดี และมีราคาถูก

3. เกี่ยวกับอัตราเวลาเรียน ครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นอื่น ๆ เห็นว่าน้อยไปไม่สามารถสอนให้ครบตามหลักสูตรกำหนดไว้ได้

4. เกี่ยวกับการวัดผล ครูที่สอนชั้นประถมศึกษาส่วนใหญ่เข้าใจในเรื่องการวัดผลไม่แจ่มแจ้ง และมักใช้แบบทดสอบชนิด ถูก-ผิด สอบความเข้าใจในการอ่านของเด็กมากที่สุด ครูเป็นจำนวนมากเห็นว่า การปรับปรุงวิธีวัดผลจะทำให้การสอนภาษาไทยได้ผลดีขึ้น

5. เกี่ยวกับวุฒิทางครู ปรากฏว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาจะมีความสามารถในการสอนสูงกว่าครูที่ไม่มีวุฒิ ยิ่งครูมีวุฒิส่งขึ้นเพียงใดก็จะสอนได้ดีกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าเพียงนั้น

ในระดับมัธยมศึกษา

1. ในด้านทัศนคติของครู ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชานี้ ครูขาดความกระตือรือร้นและความสนใจความเอาใจใส่ในการสอนก็น้อย ครูชอบสอนแต่ว่าความเพราะชอบอ่านเรื่องแปลก ๆ ของนักเรียน ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบสอนนั้นเนื่องมาจากไม่ถนัดในการแต่ง

2. ในด้านหลักสูตรและวิธีสอน ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังคงยึดหลักสูตรเป็นกฎเกณฑ์ตายตัวที่จะต้องทำตาม ในด้านวิธีสอน ครูไม่มีวิธีสอนที่สนใจ เด็กให้อยากเรียน

ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา

1. เกี่ยวกับวิธีสอน ปรากฏว่าครูที่สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ส่วนใหญ่ไม่เคยสอนเด็กในชั้นประถมมาก่อนเลย แต่ได้เคยดูการฝึกสอนในระดับประถมศึกษา มาแล้ว ในด้านการดำเนินการสอน ครูส่วนใหญ่มุ่งหมายจะสอนให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ ภาษาเป็นอันดับแรก และยังคงใช้วิธีสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่ ในด้านอุปกรณ์การสอน ที่ครูใช้มากที่สุด ได้แก่ หนังสือประกอบการสอน

ตามที่ได้นำกล่าวถึงผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในประเทศไทยมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า มีผู้ให้ความสนใจทำการศึกษาค้นคว้ากันในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ และ ทำการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อหลักสูตรเกือบทั้งสิ้น มีเพียงเรื่องเดียว ที่เกี่ยวกับการวัดผล สำหรับในด้านวิธีสอนนั้น มีผู้สำรวจไว้ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้น ยังไม่มีผู้ใดได้ทำการวิจัยในด้านวิธีสอนในระดับ ประถมศึกษาเลย

ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

ผลงานวิจัยในต่างประเทศที่ได้รวบรวมมาไว้มีส่วนสัมพันธ์กับการวิจัยครั้งนี้ ในด้าน ที่ว่า ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ภาษาอังกฤษย่อมมีสภาพเท่ากับ ภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติไทยนั่นเอง ผลงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการ วิจัยครั้งนี้คือ

✕ วอมแมก⁹ ได้สำรวจทัศนคติของครูต่อการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันจากครูซึ่งเป็น

⁹ Womack Thurston H., "Teachers Attitudes Toward Current English Usage," in The Educational Digest, pp. 46-48.

สมาชิกขององค์การครูสอนภาษาอังกฤษแห่งชาติ ครูในโรงเรียนประถม โรงเรียนมัธยม และในวิทยาลัย โดยการส่งแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยข้อความที่ได้ทำการอภิปรายมาแล้ว กับครูเหล่านั้น ผลการสำรวจปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากยังกังวลยั้งมั่นในความเห็นแก่ ก็อาจจะยอมรับในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษาก็ต่อเมื่อภาษาที่จะนำมาใช้นั้น เป็นที่ยอมรับใช้กันในตำรา ในพจนานุกรม และในจดหมายเหตุนั้นแล้วเท่านั้น ครูบางคน ก็มีความเห็นว่า ในเรื่องของการใช้ภาษาควรจะคำนึงถึงกฎเกณฑ์ในหลักไวยากรณ์อยู่ด้วย ครูบางคนก็เห็นว่า คนอเมริกันก่อนข้างจะไม่สนใจที่จะใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ ครูไม่ ระวังระวังในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และควรจะเป็นความรับผิดชอบของ ครูที่สอนภาษาอังกฤษในอันที่จะยกมาตรฐานวิชาภาษาอังกฤษขึ้น ครูบางคนยังเชื่อมั่นอยู่กับ ความคิดเก่า ๆ ในเรื่องการใช้ภาษาเพราะเหตุที่ได้รับอิทธิพลจากการเรียนขณะที่เป็นนักเรียน

ไซมอนซ์¹⁰ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องการสอนของครูในปี ค.ศ. 1960 โดยการใช้วิธีทดสอบ สัมภาษณ์ และสังเกตครูอเมริกันจำนวน 19 คน ได้ผลสรุปว่า วิธีการสอนและขบวนการเรียนที่ครูได้รับขณะเป็นนักเรียนนั้นอาจมีอิทธิพลต่อมาในการสอนของ ครูได้ก็เพียงผิวเผิน จะถือสิ่งเหล่านี้มาเป็นข้อตัดสินในด้านทัศนคติของครูต่อการสอนหาได้ไม่

ซีเกอร์¹¹ ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับการปรับปรุงทางด้านภาษา พบว่า วิธี ปรับปรุงการใช้ภาษาให้แก่นักเรียนที่ดีที่สุดนั้นก็ถือว่า จะต้องพยายามแนะให้นักเรียนค้นหา ขอบกรอบของตัวเอง และพยายามแก้ไขขอบกรอบนั้น ๆ ด้วยตนเองแล้ว การใช้ภาษา ก็ดีขึ้นโดยลำดับ

¹⁰ Symonds, Percival M., "Teaching as a Function of Teacher's Personality," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1360.

¹¹ Seegers. J.C., "Improving in Language Work," in Encyclopedia of Educational Research, p. 392.

เซฟเฟอร์ด¹² ก็ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการสอนการใช้ภาษาอังกฤษตามความนิยมให้แก่นักเรียน พบว่า นักเรียนจะใช้ภาษาได้ดีขึ้น ถ้าได้ศึกษาถึงความต้องการชอบกพรองของตนเองและแก้ไขชอบกพรองนั้น การใช้ภาษาที่ผิด ๆ นั้นเป็นปัญหาถ้าครูคอยแนะโดยอาศัยการยกหลักเกณฑ์และแนวนิยมทางภาษาให้เขาเห็นเสมอ และเมื่อเขาใจแล้ว ครูได้นำแนะแก้ไขแล้ว เขาก็จะพยายามแก้ไขปรับปรุงได้อย่างดีที่สุด

บริกซ์¹³ ได้ทำการสำรวจทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวิชาไวยากรณ์ ในปีพุทธศักราช 2456 ปรากฏผลว่า ครูส่วนมากมีความเห็นว่า วิชาไวยากรณ์เป็นเครื่องมือที่มีค่าสำหรับนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งยังเป็นวิชาที่ช่วยให้ นักเรียนเข้าใจวิชาวรรณคดีได้ดี และช่วยในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วย

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ยกมากล่าว เพียงเล็กน้อยนั้น ถึงแม้ว่าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ก็ตาม แต่ก็ได้แสดงให้เห็นว่าการวิจัยในเรื่องของการสอนภาษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อการที่จะปรับปรุงการสอนภาษาให้ดียิ่งขึ้น

¹² Shepherd, Edith E., "A Preliminary Experiment in Teaching English Usage," Supplementary Educational Monographs, pp. 91-108.

¹³ Briggs, Thomas H., Formal English Grammar and Discipline, in Encyclopedia of Educational Research, p. 462.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการค้นคว้า

✓ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นคว้าเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดมวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย
2. จัดสร้างแบบสอบถาม
3. ส่งแบบสอบถามและรวบรวมข้อมูล
4. เสนอข้อมูลและแปลผล

1. มวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย

✓ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ทำการสำรวจมวลประชากรสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเทศบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยเริ่มด้วยการสำรวจโรงเรียนเทศบาลที่ทำการสอนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการติดต่อสอบถามจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษา และสวัสดิการสังคม เทศบาลนครกรุงเทพ ปรากฏว่ามีจำนวน 95 โรงเรียน และครูที่สอนวิชาภาษาไทยในแต่ละโรงเรียนก็คือ ครูประจำชั้นเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีทั้งหมด 346 คนฯ ดังมีรายการต่อไปนี้

<u>ลำดับที่</u>	<u>โรงเรียนเทศบาล</u>	<u>จำนวนครูสอนภาษาไทยทั้งหมด</u>	<u>จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม</u>
1	วัดมกุฏกษัตริยาราม	4	4
2	วัดตรีศกเทพ	3	3
3	วัดราชนัคคา	3	3
4	วัดมหารณพ์	3	3
5	วัดพระเชตุพน	2	-
6	วัดราชบูรณะ	2	2
7	วัดมหาธาตุ	3	3
8	วัดราชบพิตร	4	4

<u>ลำดับที่</u>	<u>โรงเรียนเทศบาล</u>	<u>จำนวนครูสอนภาษาไทยทั้งหมด</u>	<u>จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม</u>
9	วัดอินทรวีหาร	3	3
10	วัดใหม่อมทรส	2	2
11	วัดพระพิเรนทร์	6	4
12	วัดสีตาราม	5	5
13	วัดคณิกาผล	5	5
14	วัดคิสาณุการาม	4	3
15	วัดบรมนิวาส	3	3
16	วัดชัยมงคล	5	4
17	วัดปทุมวนาราม	5	5
18	สวนหลวง	6	6
19	วัดสระบัว	3	3
20	สวนดุมพินี	6	6
21	ปทุมวัน	5	4
22	วัดดวงแข	5	5
23	วัดสัมพันธวงศ์	2	2
24	วัดจักรวรรดิ	5	5
25	วัดปทุมคงคา	5	4
26	วัดสุทัศน์	4	4
27	วัดแก้วแจ่มฟ้า	5	5
28	วัดมหาพฤฒาราม	5	5
29	วัดมุงวงศ์	3	3
30	วัดหัวลำโพง	3	3
31	วัดสวนพลู	3	3
32	วัดประหารระเบิดธรรม	3	3
33	วัดสวัสดิวาริสีมาราม	3	3

<u>ลำดับที่</u>	<u>โรงเรียนเทศบาล</u>	<u>จำนวนครูสอนภาษาไทยทั้งหมด</u>	<u>จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม</u>
34	สุโขทัย	5	3
35	วัดราชผาติการาม	3	3
36	วัดเทวราชกุญชร	3	3
37	วัดเบญจมบพิตร	4	4
38	วัดสมณานัมบริหาร	3	3
39	วัดจันทรสโมสร	8	7
40	วัดประจักษ์ศิลปาคม	2	2
41	วัดบางโพธิ์อมมาวาส	5	5
42	วัดสร้อยทอง	5	5
43	วัดทองสุทธาราม	1	1
44	วัดมณีรัตนการาม	3	3
45	วัดทัศนารุณสุนทรการาม	7	4
46	วัดคิสิทงสาราม	7	7
47	กิ่งเพชร	7	6
48	วิสุทธิศ	5	5
49	วัดธรรมมาภิรตาราม	5	5
50	วัดไผ่ตัน	5	3
51	วัดพระยาบัง	5	4
52	วัดดอน	6	5
53	วัดยานนาวา	6	6
54	ทองนพรี	3	3
55	วัดไทร	2	2
56	วัดลาดบัวขาว	5	5
57	วัดปรีวาส	2	2
58	วัดราชสิงขร	7	7

<u>ลำดับที่</u>	<u>โรงเรียนเทศบาล</u>	<u>จำนวนครูสอนภาษาไทยทั้งหมด</u>	<u>จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม</u>
59	วัดไผ่เงินโชตนาราม	8	8
60	วัดของลม	5	5
61	วัดคอกไม้	3	2
62	วัดจันทร์นวก	1	1
63	วัดบางโคกลนอก	1	1
64	วัดคลองใหม่	1	1
65	วัดคลองภูมิ	1	1
66	วัดธาตุทอง	9	9
67	สุเหรากลองตัน	2	2
68	วัดคลองเตย	6	6
69	วัดสะพาน	6	-
70	วัดไต้	5	5
71	สุเหร่าบ้านคอน	2	-
72	สุเหร่าบางมะเขือ	4	4
73	สุเหร่าสามอิน	2	2
74	วัดภาษี	1	1
75	วัดบางนาใน	5	3
76	บางจาก	5	5
77	บางนานอก	1	1
78	วัดเทพศิลา	3	3
79	วัดศรีบุญเรือง	1	1
80	สุเหร่าวังใหญ่	1	1
81	คลองกะจะ	1	1
82	ลำสาดี	1	1
83	สุเหร่าบ้านป่า	1	1

ลำดับที่	โรงเรียนเทศบาล	จำนวนครูสอนภาษาไทยทั้งหมด	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
84	วัดปากทอง	2	2
85	สุเหร่าใหม่	2	2
86	หัวหมาก	1	-
87	คลองกลั่นต้น	1	1
88	วัดราษฎร์รัทธาธรรม	2	2
89	วัดคอกไม้	2	2
90	คลองเค้ง	1	-
91	คลองพลอยอนุสรณ์	1	1
92	วัดเทพสุนทร	4	4
93	วัดเสมียนนารี	2	2
94	บ้านลาดพร้าว	2	2
95	สามเสนนอก	8	6
รวมยอด		346	312

แบบสอบถามได้รับคืนมาจำนวน 312 ฉบับ ซึ่งจะได้นำมาคัดเลือกเฉพาะฉบับที่ถูกต้องสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

2. การจัดสร้างแบบสอบถาม

ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบสอบถาม (QUESTIONNAIRE) เป็นเครื่องมือในการสำรวจ เพราะเห็นว่าแบบสอบถามเป็นอุปกรณ์ที่เหมาะสมที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ

1. เป็นการประหยัดเวลาและได้ปริมาณสูง คือภายในเวลากำหนดเท่ากัน ถ้าหากใช้แบบสอบถามจะได้ปริมาณของคำถามสูงกว่าวิธีอื่น
2. คำตอบที่ได้รับนับว่าถูกต้องที่สุด เพราะโดยปกติคำตอบในแบบสอบถาม ผู้ทำการวิจัยต้องสงวนไว้เป็นความลับอย่างยิ่งผู้ตอบจึงวางใจ และสามารถให้คำตอบตาม

ความเป็นจริงอย่างเสรี และผู้ตอบก็จะไม่เกิดความประหม่าหรืออึดอัดใจในการให้คำตอบ ในแบบสอบถาม

3. ผู้ตอบมีเวลาได้คิด ไตรตรอง อย่างถี่ถ้วนในการตอบคำถาม เนื่องจากเวลาไม่กระชั้น หรือจำกัดเวลาเช่นในการสัมภาษณ์ ซึ่งอาจทำให้ได้คำถามไม่ครบถ้วน

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาของหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ จากหนังสือหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น¹ จากประมวลการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2² ซึ่งคณะกรรมการจัดทำประมวลการสอนของเทศบาลนครกรุงเทพเป็นผู้ทำไว้ ศึกษาจากตำราและบทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักและวิธีการสอนภาษาไทยหลายเล่มด้วยกัน เช่น การสอนอ่านในชั้นประถม³ วิธีสอนภาษาไทย⁴ แนวคิดในการสอนวิชาภาษาไทย⁵ กลวิธีการสอนวิชาทักษะ⁶ ฯลฯ และอาศัยความรู้ความเข้าใจที่ได้มานี้สร้างแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ

² คณะกรรมการจัดทำประมวลการสอนของเทศบาลนครกรุงเทพ ประมวลการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หน้า 1-31.

³ กอ สวัสดิ์พานิชย์ การสอนอ่านในชั้นประถม 199 หน้า.

⁴ รongรัตน์ อัครภักดิ์ วิธีสอนภาษาไทย 195 หน้า.

⁵ อนันต์ รอดแจ่ม มิตรครู 10 : 21 มิถุนายน 2511.

⁶ กมล ติฐกมล ศูนย์ศึกษา 1 : 14-17 มกราคม 2509.

เกี่ยวกับตัวครูที่สอนวิชาภาษาไทย เช่น เพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอน ตำแหน่ง
จำนวนชั่วโมงที่สอนในหนึ่งสัปดาห์ การเข้ารับการอบรมสัมมนา และอื่น ๆ โดยให้ครูตอบ
ด้วยวิธีใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เกี่ยวข้องกับตัวครู รวมทั้งสิ้น
16 ข้อ

ตอนที่ 2 การดำเนินการสอน ซึ่งประกอบด้วยคำถามที่เกี่ยวกับการดำเนินการ
สอนภาษาไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 หมวดใหญ่ ๆ คือ

หมวด ก.	จุดมุ่งหมาย	มีจำนวน	4	ข้อ
หมวด ข.	การเตรียมการสอน	มีจำนวน	5	ข้อ
หมวด ค.	วิธีสอน	มีจำนวน	8	ข้อ
หมวด ง.	กิจกรรม	มีจำนวน	7	ข้อ
หมวด จ.	อุปกรณ์การสอน	มีจำนวน	7	ข้อ
หมวด ฉ.	การวัดผล	มีจำนวน	11	ข้อ

สำหรับวิธีการตอบนั้น ในหมวด ก. และ หมวด ข. ใช้วิธีเดียวกับตอนที่ 1 ยกเว้นข้อ 1
ในหมวด ก. ให้ครูนำตัวเลขที่ประจำหน้าข้อความที่เป็นจุดมุ่งหมาย ซึ่งผู้วิจัยได้เขียนไว้ใน
ตอนต้นนั้นมาเติมลงบนเส้นประโดยเรียงตามลำดับความสำคัญ สำหรับในหมวด ค. และ จ.
และหมวด ฉ. นั้นใช้วิธีการตอบเช่นเดียวกันคือ ให้ผู้ตอบใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ด้านขวามือตามที่ยูตอบเห็นสมควร โดยมีหลักในการใส่ว่า

ถ้าไม่ได้ใช้ หรือไม่ได้ปฏิบัติเลยก็ใส่ ✓ ลงในช่อง "ไม่ได้ปฏิบัติ"

ถ้าปฏิบัติเพียง 1-25 ส่วนใน 100 ส่วนใส่ ✓ ลงในช่อง "ค่อนข้างน้อย"

ถ้าปฏิบัติ 26-50 ส่วนใน 100 ส่วนใส่ ✓ ลงในช่อง "ปานกลาง"

ถ้าปฏิบัติ 51-80 ส่วนใน 100 ส่วนใส่ ✓ ลงในช่อง "ค่อนข้างมาก"

ถ้าปฏิบัติ 81-100 ส่วนใน 100 ส่วนใส่ ✓ ลงในช่อง "มากที่สุด"

ตอนที่ 3 เกี่ยวกับความคิดเห็น ปัญหา และความต้องการ ของผู้สอนวิชาภาษาไทย
แบ่งออกเป็น 6 หมวดคือ

หมวด ก. เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน

หมวด ข. เกี่ยวกับตัวผู้สอนและวิธี

หมวด ค. เกี่ยวกับตัวนักเรียน

หมวด ง. เกี่ยวกับกิจกรรม

หมวด จ. เกี่ยวกับอุปกรณ์และแบบเรียน

หมวด ฉ. เกี่ยวกับการวัดผล

เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (PRETEST) กับครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนเทศบาลวัดทองเพลง จังหวัดชลบุรีซึ่งมีประชากรทั้งสิ้น 4 คน เมื่อรับแบบสอบถามคืนมาแล้ว จึงได้ทำการแก้ไขปรับปรุง ข้อความ และวิธีการบางตอนให้รัดกุมขึ้น จนเชื่อได้ว่าผู้ตอบสามารถเข้าใจคำถามได้ทุกตอนแล้ว จึงนำไปทดสอบจริงต่อไป

3. การแจกแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

ในการแจกแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากวิทยาลัยไปยังกองการศึกษา เทศบาลนครกรุงเทพ เพื่อขอความร่วมมือไปยังศึกษาแขวง ซึ่งมีทั้งหมด 12 แขวง หลังจากนั้น ต่อมาอีก 1 สัปดาห์ ก็ได้นำแบบสอบถามไปมอบให้กับศึกษาแขวงทั้ง 12 แขวงเพื่อนำส่ง อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่ตั้งกักอยู่ในแขวงนั้น ๆ พร้อมทั้งแนบจดหมายของผู้เขียนถึง อาจารย์ใหญ่ให้ช่วยแจกแบบสอบถามแก่ครูสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมด และขอให้ อาจารย์ใหญ่ช่วยรวบรวมแบบสอบถามที่ครูในโรงเรียนของตนได้กระทำแล้ว นำมามอบไว้ให้กับศึกษาแขวงภายใน 2 สัปดาห์ ต่อจากนั้น 2 สัปดาห์ผู้วิจัยได้ไปรับแบบสอบถามคืนจาก แขวงต่าง ๆ นำแบบสอบถามทั้งหมดมาตรวจดูว่า มีโรงเรียนใดบ้างที่ยังไม่ได้ส่งแบบสอบถาม คืนมา และมีโรงเรียนใดบ้างที่ส่งแบบสอบถามคืนมาไม่ครบตามจำนวนที่ส่งไป จากนั้น ก็ได้ทำการติดตามด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งสิ้น 312 ฉบับ จากจำนวนครู ทั้งหมด 346 คน คิดเป็นร้อยละประมาณ 90.12

จากแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา 312 ฉบับนั้น เมื่อได้คัดเลือกเอาฉบับที่มีข้อบกพร่องออกแล้ว เหลือเป็นประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 306 คน คิดเป็นร้อยละ 88.38

4. การเสนอข้อมูล และการแปลผล

ข้อมูลที่ส่งกลับคืนมาจากโรงเรียนเทศบาลทั้ง 95 แห่งนั้น ผู้วิจัยได้นำมาจัดการดำเนินการเป็นชั้น ๆ ดังนี้

4.1 สํารวจแบบสอบถามแต่ละฉบับว่า ถูกต้องสมบูรณ์ สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ได้หรือไม่ และแยกเอาแบบสอบถามที่ใช้ไม่ได้ออก คงเหลือไว้แต่ฉบับที่ใช้ได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ คงเหลือแบบสอบถามที่ใช้ได้จำนวน 306 ฉบับ

4.2 หาความถี่ของคำตอบทุกข้อ แล้ววิเคราะห์ความถี่เหล่านี้ โดยใช้วิธีการทางสถิติที่เหมาะสมกับลักษณะคำถามในแบบสอบถามดังนี้

4.2.1 คำถามประเภทให้เลือกตอบ (Multiple Choice) ได้ใช้วิธีการเปลี่ยนคะแนนความถี่ของคำตอบแต่ละข้อให้เป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด และในกรณีที่คำถามนั้นเปิดโอกาสให้ผู้ตอบตอบได้หลายข้อก็คิดเทียบอัตราส่วนร้อยละจากคะแนนรวมของความถี่ทั้งหมด

4.2.2 คำถามประเภทที่ให้ผู้ตอบจัดลำดับความถี่คิดเห็น หรือลำดับความสำคัญ เมื่อหาความถี่ของแต่ละข้อตามลำดับความถี่คิดเห็น หรือความสำคัญแล้ว นำความถี่ของแต่ละข้อที่ได้ คูณกับค่าตัวเลขที่กำหนดเป็นลำดับค่าของความสำคัญดังนี้

ก. สำคัญมากที่สุด หรือใช้มากที่สุด	=	5
ข. สำคัญมากรองลงมา	=	4
ค. สำคัญปานกลาง	=	3
ง. สำคัญน้อย	=	2
จ. สำคัญน้อยที่สุด	=	1

จากนั้น นำผลคูณระหว่างค่าของความสำคัญกับความถี่ของแต่ละข้อมารวมกัน เป็นค่าความสำคัญของคำตอบนั้น ๆ นำค่าความสำคัญที่ได้ไปหาค่าความสำคัญเฉลี่ยโดยหารด้วย ผลรวมของความถี่ของแต่ละข้อนั้น ๆ ผลที่ได้รับจากการใช้วิธีการนี้จะทำให้ทราบว่า ข้อปัญหาย่อย ๆ แต่ละข้อนั้น คำตอบของครูทั้งหมดที่ตอบมามีความสำคัญอยู่ในอันดับใด จาก 1 ถึง 5 นอกจากนั้นยังทำให้จัดลำดับข้อย่อยต่าง ๆ ได้ว่า ข้อใดที่ครูเห็นว่ามีค่าความสำคัญมากที่สุด และสำคัญรอง ๆ ลงมาจนถึงอันดับสุดท้าย

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ได้จัดกระทำกับข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาจาก ตารางความถี่ และกาสร้อยของคำตอบแต่ละข้อกระทงนั้น ว่าข้อกระทงนั้น ๆ คิดเป็น ร้อยละเท่าใดของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด และข้อกระทงนั้น ๆ มีค่าสร้อยแตกต่างกัน อย่างไร ข้อใดมีค่าสร้อยของผู้ตอบสูงก็จะนำมาสรุปเป็นผลของการค้นคว้า และโดยที่ แบบสอบถามที่ใช้นั้นได้เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมอย่างเสรีด้วยทุกข้อ ผู้วิจัยจะได้นำมาสรุปเพื่อเป็นน้าหนักประกอบการสรุปผลของการค้นคว้าด้วย ผู้วิจัยแบ่งการ วิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นตอน ๆ ตามความมุ่งหมายแต่ละข้อ ซึ่งปรากฏผลดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 1

ความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยข้อที่ 1 ก็เพื่อที่จะสำรวจสถานภาพของครูผู้สอน วิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่เคยทำ การสอน ตำแหน่งหน้าที่ ชั่วโมงที่สอนใน 1 สัปดาห์ ประสบการณ์จากการอบรมสัมมนา ผลของการค้นคว้าจากจุดมุ่งหมายนี้ นอกจากจะทำให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ด้วยกันทราบถึงความเป็นไปของกันและกันแล้ว ยังจะเป็นแนวทางใหญ่ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาทั้งฝ่ายเทศบาลนครกรุงเทพฯ และทางกระทรวง ศึกษาธิการ ศึกษาในเทศกฝ่ายภาษาไทย และผู้บริหารโรงเรียน ครูใหญ่ ได้ทราบถึง สภาพการณ์อันแท้จริงของครูที่สอนวิชาภาษาไทย ถ้าสภาพใดที่เห็นว่าเป็นปัญหา สมควรที่จะ ได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ก็คงจะเป็นข้อคิดให้บุคคลเหล่านี้ ได้นำไปพิจารณาเพื่อหา ทางปรับปรุงแก้ไขให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับนี้ให้มีประสิทธิ ภาพยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

จากผลการค้นคว้าครั้งนี้ปรากฏว่า มีจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2511 จำนวน 346 คน จาก 95 โรงเรียน แต่จำนวนครูที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีจำนวน 306 คน

เพศชาย 77 คน คิดเป็นร้อยละ 25.16

เพศหญิง 229 คน คิดเป็นร้อยละ 74.84

นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับตัวครูดังปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 1. แสดงจำนวนครู จำแนกตามอายุและเพศ

ประเภทของอายุ	ชาย	%	หญิง	%	รวม	%
ต่ำกว่า 20 ปี	7	9.10	51	22.27	58	18.95
21 - 25 ปี	33	42.86	78	34.06	111	36.28
26 - 30 ปี	18	23.37	38	16.59	56	18.30
31 - 40 ปี	11	14.28	25	10.92	36	11.76
มากกว่า 40 ปี	8	10.39	37	16.16	45	14.71
รวมยอด	77	100.00	229	100.00	306	100.00

ตารางนี้แสดงว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมีอายุอยู่ในระหว่าง 21 - 25 ปีมีจำนวนมากที่สุดคือ 111 คน (36.28 %) และรองลงมาคือ อายุต่ำกว่า 20 ปีมีจำนวน 58 คน (18.95 %) มีครูอายุมากกว่า 40 ปีอยู่ 45 คน (14.71 %)

ตาราง 2. แสดงจำนวนครู จำแนกตามสถานภาพการสมรส

ประเภทของการสมรส	ชาย	%	หญิง	%	รวม	%
โสด	42	54.55	106	46.29	148	48.37
สมรสแล้ว	31	40.26	117	51.09	148	48.37
หย่า	1	1.29	4	1.75	5	1.63
หม้าย	3	3.90	2	.86	5	1.63
รวมยอด	77	100.00	229	100.00	306	100.00

จากตารางที่ 2 แสดงว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยที่สมรสแล้ว และยังเป็นโสด มีจำนวนเท่ากันคือ 148 คน (48.37 %)

ตาราง 3. แสดงจำนวนครู จำแนกตามพื้นฐานการศึกษา

ประเภทของการศึกษา	ชาย	%	หญิง	%	รวม	%
ต่ำกว่า ม.3	1	1.30	4	1.74	5	1.63
จบ ม.6	3	3.90	22	9.60	25	8.17
จบ ม.8	0	0	1	.44	1	.33
ป., ป.ป., ป.กศ.ตน	18	23.37	79	34.50	97	31.70
ป.ม., ป.กศ.สูง, อ.กศ.	44	57.14	92	40.17	136	44.44
ปริญญา	8	10.39	8	3.49	16	5.23
วุฒิอื่น	3	3.90	23	10.04	26	8.50
รวมยอด	77	100.00	229	100.00	306	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ทั้งหญิงและชาย จำนวน 136 คน (44.44 %) มีวุฒิประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาประโยคครูมัธยม หรือเทียบเท่า อันับรองลงมาคือ ครูที่มีวุฒิอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาประโยคครูประถม หรือเทียบเท่า มีจำนวน 97 คน (31.70 %) มีครูที่มีวุฒิปริญญา เพียง 16 คน (5.23 %) และมีครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ม.3 อยู่ 5 คน (1.63 %)

ตาราง 4. แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์

ประเภทของชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	จำนวนเต็ม	%
ต่ำกว่า 5 ชั่วโมง	19	6.21
6 - 10 ชั่วโมง	38	12.42
11 - 15 ชั่วโมง	6	1.96
16 - 20 ชั่วโมง	22	7.19
สูงกว่า 20 ชั่วโมง	221	72.22
รวมยอด	306	100.00

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า มีครูภาษาไทยที่สอนวิชาอื่น ๆ ด้วยถึง 221 คน (72.22 %) ที่มีชั่วโมงสอนมากกว่า 20 ชั่วโมงใน 1 สัปดาห์

ตาราง 5. แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนภาษาไทยต่อสัปดาห์

จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ต่ำกว่า 6 ชั่วโมง	32	13.97
6 ชั่วโมง	51	22.27
7 ชั่วโมง	72	31.44
8 ชั่วโมง	24	10.48
9 ชั่วโมง	18	7.86
10 ชั่วโมง	15	6.55
มากกว่า 10 ชั่วโมง	17	7.42
รวมยอด	229	100.00

จากตารางที่ 5 แสดงว่า ผู้ทำการสอนภาษาไทยสัปดาห์ละ 7 ชั่วโมงมีจำนวนมากที่สุดคือ 72 คน (31.44 %) รองลงมาคือ 6 ชั่วโมงมีจำนวน 51 คน (22.27 %) มีครูจำนวน 17 คน (7.42 %) สอนภาษาไทยมากกว่า 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งแสดงว่า ผู้สอนได้ให้ความสนใจในการสอนภาษาไทยมากกว่าที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ให้คือ 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ตาราง 6. แสดงจำนวนครู จำแนกตามตำแหน่งหน้าที่

ประเภทของตำแหน่งหน้าที่	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ครูใหญ่	2	0.65
ผู้ช่วยครูใหญ่	3	0.97
หัวหน้าหมวดวิชา	4	1.30
ครูประจำชั้น	297	96.11
ครูพิเศษ	3	0.97
รวมยอด	309 *	100.00

* ตอบได้หลายคำตอบ

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่มีตำแหน่งหน้าที่เป็นครูประจำชั้นถึง 297 คน (96.11 %)

ตาราง 7. แสดงจำนวนครู จำแนกตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ

ประเภทของหน้าที่ที่รับผิดชอบ	จำนวนเต็ม	%
สอนภาษาไทยอย่างเดียว	1	0.33
สอนทุกวิชา	265	86.60
สอนภาษาไทยและวิชาอื่น	16	5.23
สอนภาษาไทยและทำงานอื่น	1	0.33
สอนภาษาไทย วิชาอื่น ๆ และทำงานอื่นด้วย	23	7.51
รวมยอด	306	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยที่ต้องสอนทุกวิชาในชั้นนั้นมีจำนวนถึง 265 คน (86.60 %) รองลงมาเป็นครูที่สอนวิชาภาษาไทย สอนวิชาอื่น ๆ และทำงานอื่นด้วยมีจำนวน 23 คน (7.51 %) เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูที่สอนวิชาภาษาไทยอย่างเดียวจำนวน 1 คน (0.33 %) เท่านั้น

ตาราง 8. แสดงจำนวนครู จำแนกตามการศึกษาเพิ่มเติม

ประเภทของการศึกษาเพิ่มเติม	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ศึกษาเพิ่มเติมในสถานศึกษาต่าง ๆ	44	14.37
กำลังศึกษาเพื่อสอบวิชาชุด	92	30.07
กววิชาเพื่อศึกษาในชั้นต่าง ๆ	20	6.54
ขณะนี้ยังไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม	150	49.02
รวมยอด	306	100.00

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่ามีครูถึง 150 คน (49.02 %) ที่ยังไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม ส่วนผู้ที่ เป็นนักศึกษาเวลาพิเศษในสถานศึกษาต่าง ๆ มีอยู่ 44 คน (14.37 %) มีครู 92 คน (30.07 %) กำลังศึกษาเพื่อสอบวิชาชุด และมีครูอีก 20 คน (6.54 %) ที่กำลังกววิชาเพื่อศึกษาในชั้นต่าง ๆ

ตาราง 9. แสดงจำนวนครู จำแนกตามอายุการทำงาน

ประเภทการทำงานเป็นปี	จำนวนครู	ค่าเฉลี่ย
1 - 5 ปี	82	26.80
6 - 10 ปี	108	35.29
11 - 15 ปี	54	17.65
16 - 20 ปี	29	9.48
20 ปีขึ้นไป	33	10.78
รวมยอด	306	100.00

จากตารางที่ 9 แสดงว่า ครู 108 คน (35.29 %) มีอายุการทำงานระหว่าง 6 - 10 ปี รองลงมาคือ 1 - 5 ปี ซึ่งมีจำนวนครู 82 คน (26.80 %) มีครูที่ทำงานระหว่าง 11 - 15 ปี 54 คน (17.65 %) มีครูที่ทำงานมากกว่า 20 ปีขึ้นไปจำนวน 33 คน (10.78 %) และมีครูที่ทำงานระหว่าง 16 - 20 ปี 29 คน (9.48 %)

ตาราง 10. แสดงจำนวนครูจำแนกตามเหตุผลในการสอนวิชาภาษาไทย

ประเภทของเหตุผล	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน	202	56.90
สมัครสอนเองด้วยใจรัก	65	18.31
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	1	0.28
ต้องการปรับปรุงตนเอง	49	13.80
อื่น ๆ	38	10.71
รวมยอด	355*	100.00

* ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยใจรักมีเพียง 65 คน (18.31 %) ซึ่งไม่ถึงครึ่งของจำนวนครูทั้งหมด ส่วนครูที่สอนเพราะครูใหญ่มอบหมายให้สอนมีจำนวน 202 คน (56.90 %) มีครูที่สอนวิชาภาษาไทยเพราะต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ 49 คน (13.80 %) สำหรับเหตุผลอื่น ๆ นั้น ครูได้ให้ความจริงซึ่งสรุปได้ว่า สอนตามตารางสอนบ้าง เพราะเป็นครูประจำชั้นต้องสอนทุกวิชาบ้าง มีจำนวน 38 คน (10.71 %) แต่เป็นที่น่ายินดีที่ ครูซึ่งไม่ถนัดสอนวิชาอื่นจึงมาสอนวิชานี้มีเพียง 1 คน (0.28 %) เท่านั้น

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องทัศนคติของครูต่อการวิชาภาษาไทยของ ประสงค์ ราชณสุข¹ ปรากฏในข้อหนึ่งว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกันคือ

¹ ประสงค์ ราชณสุข, ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี หน้า 208.

ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้ามีเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรักรวม อยู่แล้ว มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่า ครูสอนที่ไม่มีเหตุผลว่า สมัครสอนเองด้วย ใจรักรวมอยู่ด้วย ซึ่งยอมเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ครูที่มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนนั้นยอมจะทำการอบรม สั่งสอน ได้ดีกว่าครูที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชานั้น ๆ เพราะฉะนั้น การบรรจุครูที่ สมัครสอนวิชาภาษาไทยด้วยใจรักเข้าสอนวิชานี้ ก็ยอมจะทำให้ได้ครูที่มีทัศนคติที่ดีต่อการสอน และเชื่อได้ว่าจะดำเนินการสอนได้ผลดีกว่าบุคคลที่สอนด้วยเหตุผลอื่น ๆ จากการสำรวจครั้งนี้ พบว่ามีครูไม่ถึงครึ่งของครูทั้งหมดที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยใจรัก ดังนั้นในการบรรจุครูเข้า ทำการสอนภาษาไทย ควรจะมีวิธีการที่จะรับครูที่สมัครสอนวิชาภาษาไทย เพื่อให้การสอน ได้ผลดียิ่งขึ้น

ตาราง 11. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จำแนกตามปริมาณนักเรียน ในชั้น

จำนวนนักเรียนในชั้น	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
25 คน	7	2.29
26 - 30 คน	40	13.07
31 - 35 คน	90	29.41
36 - 40 คน	96	31.37
มากกว่า 40 คน	73	23.86
รวมยอด	306	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงว่าจากจำนวนครู 306 คนนั้น มีครูเพียง 47 คน (15.36 %) เท่านั้นที่สอนนักเรียนไม่เกิน 30 คน ส่วนครูอีก 259 คน (84.64 %) ต้องสอนนักเรียน มากกว่า 30 คนขึ้นไป ซึ่งนับได้ว่ามีครูเป็นจำนวนมากที่ต้องสอนนักเรียนมากเกินไป

ซึ่งไม่ควรจะปรากฏเช่นนี้ในการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา เพราะครูไม่อาจจะดูแลทำการฝึกฝนได้อย่างทั่วถึง ทำให้การเรียนภาษาไทยของนักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนเอาใจใส่จากครูเท่าที่ควร ครูต้องรับผิดชอบต่อนักเรียนมากเกินไป ดังนั้นจึงควรมีการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงในเรื่องนี้

ตาราง 12. แสดงจำนวนครู จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อการ เรียนวิชาภาษาไทยเมื่อเป็นนักเรียน

ประเภทของความชอบ	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	5	1.67
ไม่ชอบ	23	7.67
เฉย ๆ	83	27.67
ชอบ	167	55.66
ชอบอย่างยิ่ง	22	7.33
รวมยอด	300	100.00

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า มีครูที่สอนวิชาภาษาไทยถึง 167 คน (55.66 %) ที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเมื่อเป็นนักเรียน รองลงมาคือครูจำนวน 83 คน (27.67 %) ที่มีความรู้สึกเฉย ๆ และมีเพียง 5 คน (1.67 %) ที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง ในขณะที่เป็นนักเรียน

ตาราง 13. แสดงจำนวนครู จำแนกตามพื้นความรู้ทางคำนำวิธีสอนภาษาไทย
ระดับประถมศึกษาตอนต้น

ประเภทของการศึกษาวิธีสอนวิชาภาษาไทย	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
เคยเรียน	95	31.05
ไม่เคยเรียน	62	20.26
เคยอบรม	77	25.16
เคยเรียนและเคยอบรม	72	23.53
รวมยอด	306	100.00

จากตารางที่ 13 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้เคยเรียนวิธีสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้นถึง 95 คน (31.09 %) แต่ก็มีครูจำนวนถึง 62 คน (20.26 %) ที่ไม่ได้เรียนและไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาไทยในระดับนี้มาก่อน

ตาราง 14. แสดงจำนวนครู จำแนกตามการค้นคว้าเพิ่มเติม

ประเภทของการค้นคว้าเพิ่มเติม	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ติดตามผู้รู้	105	19.81
อ่านหนังสือ	261	49.25
อบรมสัมมนา	86	16.23
การประชุม	54	10.19
ไม่เคยสนใจ	8	1.51
อื่น ๆ	16	3.01
รวมยอด	530 *	100.00

* ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า มีครูภาษาไทยถึง 261 คน (49.25 %) ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านหนังสือ รองลงมาคือการไต่ถามครู ซึ่งมีครูที่ไขว้เขวนี้อยู่ถึง 105 คน (19.81 %) สำหรับวิธีการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ครูบางคนตอบมานอกเหนือจากที่เขียนไว้ในแบบสอบถาม ซึ่งสรุปได้มี การอ่านและฟังการแนะนำที่คุรุสภา การศึกษาหาความรู้จากที่ต่าง ๆ การชมรายการโทรทัศน์เรื่องภาษาศิลป์ และรายการภาษาและหนังสือ การฟังการอภิปรายที่คุรุสภา หอสมุดแห่งชาติ และที่อื่น ๆ และการฟังบทความจากวิทยุ

ตาราง 15. แสดงจำนวนครูสอนภาษาไทย จำแนกตามการเข้ารับการอบรม

ประเภทของการกระทำ	จำนวนครูจำแนกตามการเข้ารับการอบรม	
	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ไม่เคย	153	52.57
เคย	138	47.43
รวมยอด	291	100.00

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า มีจำนวนครูที่เคยได้รับการอบรม 138 คน (47.43 %) และมีครูที่ยังไม่ได้รับการอบรมหรือสัมมนาเลยถึง 153 คน (52.57 %) ตัวเลขนี้แสดงว่ามีครูเป็นจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่เคยได้รับการอบรมหรือสัมมนา ซ่อนทำให้ครูได้รับประสบการณ์ในวิชาที่สอนและมีความรู้ไม่กว้างขวางพอ ซึ่งตามความจริงแล้วครูควรจะได้มีส่วนในการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับวิชาที่ตนสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตาราง 16. แสดงจำนวนครู จำแนกตามผลของการที่ได้รับการอบรม

ผลที่ได้รับ	ด้านเนื้อหา	ค่าส่วนร้อย	ด้านวิธีสอน	ค่าส่วนร้อย
ได้น้อย	8	5.80	4	2.90
ได้พอสมควร	98	71.01	103	74.64
ได้มากที่สุด	7	5.07	14	10.14
ไม่ตอบ	25	18.12	17	12.32
รวมยอด	138	100.00	138	100.00

จากตารางที่ 16 แสดงถึงความคิดเห็นของครูที่มีต่อผลของการที่ได้รับจากการไปอบรมสัมมนาในด้านเนื้อหาวิชาภาษาไทยนั้นว่าได้พอสมควรมีจำนวน 98 คน (71.01 %) ส่วนในด้านวิธีสอนนั้นมีจำนวนครูถึง 103 คน (74.64 %) ที่เห็นว่าได้พอสมควร เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูถึง 14 คน (10.14 %) ที่เห็นว่าการไปอบรมสัมมนานั้นได้ผลในด้านวิธีสอนมากที่สุด มีครูเพียง 4 คน (2.90 %) ที่เห็นว่าได้ผลในด้านวิธีสอนน้อยที่สุด ซึ่งแสดงว่าครูส่วนใหญ่ที่เคยได้รับการอบรมสัมมนานั้นเห็นประโยชน์ของการไปอบรมมา ควรจะได้จัดให้มีการอบรมอยู่เสมอและปรับปรุงการอบรมให้ผู้ที่รับการอบรมได้ผลมากที่สุดทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีสอน

ตาราง 17. แสดงจำนวนครู จำแนกตามสาเหตุที่ไม่ได้รับการอบรม

สาเหตุที่ไม่ได้ไป	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ผู้บังคับบัญชาไม่ส่งไป	80	52.29
ไม่ต้องการจะไป	6	3.92
ไม่มีครูสอนแทน	28	18.30
ไม่มีเพื่อนไป	2	1.31
อื่น ๆ	19	12.42
ไม่ตอบ	18	11.76
รวมยอด	153	100.00

จากตารางที่ 17 แสดงว่าจากจำนวนครู 153 คน ที่ไม่ได้รับการอบรมนั้นมีครูจำนวน 80 คน (52.29 %) ที่ไม่ได้รับการอบรมเนื่องจากผู้บังคับบัญชาไม่ส่งไป อันดับรองลงมามีครูจำนวน 28 คน (18.30 %) ที่ไม่ได้รับการอบรมเพราะไม่มีครูสอนแทน มีจำนวนครู 19 คน (12.42 %) ให้เหตุผลในการที่ไม่ได้รับการอบรมแตกต่างไปจากที่เขียนไว้ในแบบสอบถาม ซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ

- ก. เพิ่งจะเข้ามาเป็นครู
- ข. โอกาสและเวลาไม่อำนวยให้
- ค. ยังไม่มีการเรียกประชุมสัมมนาขณะที่ทำการสอน
- ง. ไม่เคยได้รับการชักชวนให้เข้าอบรม
- จ. เมื่อมีการอบรมก็ผลักดันไปแต่ละวิชา แล้วแต่ว่าครูคนใดจะได้รับการอบรมวิชาใด

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 2

ตารางที่ 18 ถึงตารางที่ 60 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการสอนของครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นจุดมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 2 ของการวิจัยครั้งนี้ การดำเนินการสอนนี้ประกอบไปด้วยวิธีการต่าง ๆ หลายวิธี นับแต่จุดมุ่งหมายในการสอน การเตรียมการสอน การเลือกใช้วิธีสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรม และการวัดผล เหล่านี้เป็นสิ่งที่ครูสอนวิชาภาษาไทยทุกคนต้องกระทำ แต่ว่าจะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรขึ้นอยู่กับผู้กระทำ เช่น ในด้านวิธีสอน คนหนึ่งอาจเห็นว่าวิธีนี้เหมาะสม แต่อีกคนหนึ่งอาจใช้วิธีอื่น ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องรวบรวมข้อเท็จจริงว่า ส่วนใหญ่แล้วครูที่สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยามีการดำเนินการสอนอย่างไร มีจุดมุ่งหมายอะไรเป็นสำคัญ มีกิจกรรมประกอบการสอนอย่างไรบ้าง ใช้วิธีการวัดผลอย่างไรซึ่งข้อเท็จจริงเหล่านี้ จะเป็นข้อคิดเห็นสำหรับครูสอนวิชาภาษาไทยในอันที่จะปรับปรุงการสอนของตนต่อไป

ตาราง 18. แสดงจำนวนครูสอนภาษาไทย จำแนกตามการจัดอันดับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย

ประเภทของความมุ่งหมาย	จำนวน เต็มของ คำตอบ	จำนวนครูจำแนกตามการจัดอันดับความมุ่งหมาย					ค่าเฉลี่ย	อันดับ ความ สำคัญ
		อันดับที่ 1 จำนวนครู	อันดับที่ 2 จำนวนครู	อันดับที่ 3 จำนวนครู	อันดับที่ 4 จำนวนครู	อันดับที่ 5 จำนวนครู		
1. ใ้ใช้ภาษาไทยได้ทั้งในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน	201	168	25	5	1	2	5.00	1
2. ใ้สามารถรู้ภาษาไทยเป็นสื่อใน การติดต่อและแสวงหาความรู้เพิ่ม เติม	198	9	89	57	31	12	3.26	2
3. ใ้ให้ความเพลิดเพลินจากความรู้ อันมีดีประเภทต่าง ๆ และรู้ส ไฟเราะของบทประพันธ์ที่ทรงรอยแ และร่ายกรองเพื่อเป็นพื้นฐานที่จะ เรียนวรรณคดีต่อไป	196	2	28	74	43	49	2.44	4
4. ใ้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับ คิดค้นหาเหตุผล และใช้ดุลพิน ของตน	194	1	11	20	90	72	1.86	5
5. ใ้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่า เป็นภาษาประจำชาติ หงนิยมิ และส่งเสริมภาษาไทย	195	22	44	40	30	59	2.69	3

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการสอนวิชาภาษาไทยซึ่งหลักสูตรวางไว้เป็นข้อแรกคือ ให้ใช้ภาษาไทยได้ดีทั้งในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ครูส่วนใหญ่จัดให้มีความสำคัญเป็นอันดับ 1

2. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ 2 คือให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการติดต่อ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ครูส่วนใหญ่จัดให้มีความสำคัญเป็น อันดับที่ 2

3. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ 3 คือให้ไ้ความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ และรูสไฟเราะของบทประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนวรรณคดีต่อไป ครูจัดให้มีความสำคัญเป็น อันดับที่ 4

4. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ 4 คือให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผลและใช้ดุลพินิจของตน ครูจัดให้มีความสำคัญเป็น อันดับที่ 5

5. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ 5 คือให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นภาษาประจำชาติทั้งนิยมใช้และส่งเสริมภาษาไทย ครูจัดให้มีความสำคัญเป็น อันดับที่ 3

สรุปได้ว่า ครูส่วนใหญ่ให้น้ำหนักความสำคัญของความมุ่งหมายข้อที่ 1 เป็นอันดับแรก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยถึง 4.77 ของค่าเฉลี่ยทั้งหมด 5.00 อันดับที่ 2 คือความมุ่งหมายข้อที่ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.26 ของค่าเฉลี่ยทั้งหมด อันดับที่ 3 ไ้แกความมุ่งหมายข้อที่ 5 ซึ่งมีครูให้น้ำหนักเฉลี่ยได้ 2.69 ของค่าเฉลี่ยทั้งหมด อันดับที่ 4 ไ้แกความมุ่งหมายข้อ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.44 ของค่าเฉลี่ยทั้งหมด และความมุ่งหมายที่ครูให้น้ำหนักความสำคัญเป็นอันดับสุดท้ายได้แกความมุ่งหมายข้อที่ 4 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเพียง 1.86 ของค่าเฉลี่ยทั้งหมด

จากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูจัดอันดับค่าความสำคัญของความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยที่วางไว้ในหลักสูตรข้อที่ 4 คือ "ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผลและใช้ดุลพินิจของตน" เป็นอันดับสุดท้ายในบรรดาความมุ่งหมายที่วางไว้ในหลักสูตร 5 ข้อ ทำให้คิดไปได้ว่า ถ้าครูผู้สอนเห็นความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อนี้เป็นอันดับสุดท้ายแล้ว ก็ย่อมจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนไทยรู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผล และดุลพินิจของตนได้น้อยมาก หรือไม่สามารถใช้ได้เลย ซึ่งตามความเป็นจริงในการดำเนินชีวิตแล้ว

ทักษะในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผล การรู้จักคิดแก้ไขปัญหิต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สมควรที่ครูจะให้ความสนใจเป็นอันดับต้น ๆ และฝึกฝนเด็กในด้านนี้ให้ได้ผลดีที่สุด ควรได้มีการทำความเข้าใจกับครูผู้สอนให้ได้ตระหนักถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อนี้อย่างทั่วถึงเพื่อที่ว่าเด็กไทยจะสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือคิดค้นหาเหตุผลได้ผลดีมากยิ่งขึ้น

ตาราง 19. แสดงผลการดำเนินการสอนตามจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย
แต่ละข้อจากการคาดคะเนของครูภาษาไทย

ผลการดำเนินการสอนตามจุดมุ่งหมาย	จำนวน เต็ม	ข้อ 1	ข้อ 2	ข้อ 3	ข้อ 4	ข้อ 5
ไม่สามารถสอนให้ตรงจุดมุ่งหมายได้	264 100 %	53 20.08 %	16 6.06 %	90 34.09 %	86 32.57 %	19 7.20 %
สอนได้ผลมากที่สุด	306 100 %	163 53.27 %	60 19.61 %	36 11.76 %	16 5.23 %	31 10.15 %
สอนได้ผลน้อยที่สุด	269 100 %	24 8.92 %	26 9.67 %	78 29.00 %	104 38.66 %	37 13.75 %

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า

ก. จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยที่ครูไม่สามารถสอนให้ตรงตามจุดมุ่งหมายได้ คือ จุดมุ่งหมายข้อ 3 ซึ่งมีจำนวนครูตอบทั้งสิ้น 90 คน (34.09 %) จากจำนวนผู้ตอบ 264 คน

ข. จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยที่ครูสอนได้ผลมากที่สุด คือจุดมุ่งหมายข้อ 1

ซึ่งมีจำนวนครูตอบ 163 คน (53.27 %) จากจำนวนผู้ตอบ 306 คน

ก. จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยที่ครูสอนได้ผลน้อยที่สุด คือจุดมุ่งหมายข้อ 4 ซึ่งมีจำนวนครูตอบ 104 คน (38.66 %) จากจำนวนผู้ตอบ 269 คน รองลงมาคือจุดมุ่งหมายข้อ 3 ซึ่งมีครูตอบจำนวน 78 คน (29.00 %)

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบตารางที่ 18 กับตารางที่ 19 จะพบว่า ข้อเท็จจริงในตารางที่ 19 ได้สนับสนุนข้อเท็จจริงในตารางที่ 18 อย่างเด่นชัดว่า จากตารางที่ 18 นั้น ครูให้ความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 เป็นอันดับสุดท้าย และในตารางที่ 19 นั้นครูได้บอกให้ทราบว่า จุดมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยที่ครูสอนได้ผลน้อยที่สุดนั้น คือจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 และจุดมุ่งหมายที่ครูสอนได้ผลมากที่สุดคือจุดมุ่งหมายข้อที่ 1 ซึ่งในตารางที่ 18 ก็ปรากฏว่า ครูให้ความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อที่ 1 เป็นอันดับแรก ซึ่งข้อเท็จจริงนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าครูให้ความสำคัญในจุดมุ่งหมายข้อใด ครูก็จะสามารถสอนได้ผลมากในข้อนั้น เพราะฉะนั้น จากตารางที่ 18 และ 19 นี้ ทำให้เป็นที่น่าวิตกว่า เด็กไทยคงจะไม่สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดค้นหาเหตุผลหรือคุณพินิจของตนได้ หรือหากได้ก็คงจะไม่มากนักเพราะผู้สอนเห็นความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อนี้น้อยมาก และสอนได้ผลน้อยมากด้วย

ตาราง 20 แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดพวกตามวุฒิและจำแนกตาม
การคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอน		
		คำนึงถึงทุกครั้ง	คำนึงถึงบางครั้ง	ไม่คำนึงถึงเลย
ต่ำกว่า ม.3	5 100 %	5 100 %	0	0
ม.6	25 100 %	16 64 %	9 36 %	0
ม.8	1 100 %	1 100 %	0	0
ป.ป., ป.กศ.	97 100 %	69 71.13 %	28 28.87 %	0
ป.ม., อ.กศ. ป.กศ.สูง	136 100 %	80 58.82 %	56 41.18 %	0
ปริญญา	16 100 %	11 68.75 %	5 31.25 %	0
วุฒิอื่น	26 100 %	19 73.08 %	7 26.92 %	0
รวมยอด	306 100 %	201 65.69 %	105 34.31 %	0

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า ในการสอนภาษาไทยครูส่วนมากคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยทุกครั้งที่สอน ซึ่งมีจำนวน 201 คน (65.69 %) มีครูจำนวน 105 คน (34.31 %) ที่คำนึงถึงบางเป็นครั้งคราว และไม่มีครูคนใดเลยที่ไม่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการสอนในการสอนภาษาไทย จึงกล่าวโดยทั่วไปได้ว่า ครูทุกระดับวุฒิส่วนมากคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยทุกครั้งที่ทำการสอน

ตาราง 21. แสดงความคิดเห็นของครูต่อจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย
จำแนกตามวุฒิ

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ความคิดเห็นของครูต่อจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย			
		เหมาะสมแล้ว	มีมากเกินไป	มีบางข้อไม่จำเป็น	มีบางข้อควรเพิ่มเติม
ต่ำกว่า ม.3	5 100 %	3 60 %	1 20 %	0	1 20 %
ม.6	25 100 %	17 68 %	5 20 %	3 12 %	0
ม.8	1 100 %	1 100 %	0	0	0
ป.ป.,ป.กศ.	96 100 %	71 73.96%	23 23.96%	2 2.08 %	0
ป.ม.,อ.กศ.	136 100 %	92 67.64%	35 25.74%	5 3.68 %	4 2.94 %
ป.กศ.สูง	16 100 %	12 75 %	2 12.50%	1 6.25 %	1 6.25 %
ปริญญา	26 100 %	20 76.92%	4 15.38%	1 3.84 %	1 3.84 %
วุฒิอื่น	305 70.81%	216 70.81%	70 22.95%	12 3.95 %	7 2.29 %

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ถึง 216 คน (70.81 %) เห็นว่า จุดมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยที่วางไว้ในหลักสูตรเหมาะสมแล้ว มีครูเพียง 70 คน (22.95 %) ที่เห็นว่าจุดมุ่งหมายที่วางไว้มีมากเกินไป ผู้ตอบส่วนใหญ่ใคร่ระบุจุดมุ่งหมายข้อ 4 โดยให้เหตุผลว่า เด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยังเป็นเด็กเล็กเกินไปที่จะสามารถพิจารณาตนเอง หรือหาเหตุผลด้วยตนเอง มีผู้ตอบจำนวน 7 คน (2.29 %) ที่เห็นว่าควรเพิ่มเติมจุดมุ่งหมายบางข้อให้สมบูรณ์ขึ้น แต่ก็ไม่ใคร่ระบุว่าควรเพิ่มเติมข้อใด อย่างไร ซึ่งน่าจะได้นักศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้อย่างจริงจังขึ้น

ตาราง 22. แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนก
ตามการวางแผนการสอนภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	การวางแผนการสอนภาษาไทย					
		ไม่ประชุม	สัปดาห์ ละครั้ง	เดือน ละครั้ง	ภาคเรียน ละครั้ง	ปีละ ครั้ง	ปีละ 2 ครั้ง
ต่ำกว่า ม.3	5	3 60%	1 20%	1 20%	0	0	0
ม.6	25	13 52%	1 4%	1 4%	6 24%	0	4 16%
ม.8	1	0	0	0	1 100%	0	0
ป.ป.,ป.กศ.	97	51 52.57%	4 4.13%	10 10.31%	23 23.72%	0	9 9.27%
ป.ม.,อ.กศ. ป.กศ.สูง	136	78 57.35%	3 2.21%	10 7.35%	25 18.38%	5 3.67%	15 11.04%
ปริญญา	16	6 37.50%	1 6.25%	0	5 31.25%	1 6.25%	3 18.75%
วุฒิอื่น	26	18 69.24%	4 15.38%	2 7.69%	2 7.69%	0	0
รวมยอด	306	169 59.23%	14 4.57%	24 7.84%	62 20.26%	6 1.96%	31 10.14%

จากตารางที่ 22 ปรากฏว่า ครูทุกระดับวุฒิเป็นจำนวน 169 คน (59.23%) ไม่เคย
จัดหรือเข้าร่วมประชุมในคณะครูที่สอนภาษาไทยเพื่อวางแผนการสอนวิชาภาษาไทยร่วมกันเลย
มีครู 62 คน (20.26%) ที่ประชุมเพื่อวางแผนการสอนภาคเรียนละครั้ง มีครู 31 คน (10.14%)
ประชุมปีละ 2 ครั้ง มีครู 14 คน (4.57%) ที่ประชุมเพื่อวางแผนการสอนภาษาไทยสัปดาห์ละครั้ง

ตาราง 23. แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามวิธีการวางโครงการสอนของครูภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	วิธีการวางโครงการสอนของครู			
		กะเอาเอง	ทำโครงการสอน	ใช้โครงการสอนคนอื่น	อื่น
ต่ำกว่า ม.3	5	1 20%	3 60%	1 20%	0
ม.6	25	4 16%	14 56%	7 28%	0
ม.8	1	0	1 100%	0	0
ป.ป.,ป.กศ.	97	15 15.47%	53 54.64%	29 29.89%	0
ป.ม.,อ.กศ.	134	30 22.39%	64 47.76%	38 28.36%	2 1.49%
ป.กศ.สูง					
ปริญญา	15	2 13.34%	7 46.66%	6 40.00%	0
วุฒิอื่น	26	4 15.38%	16 61.54%	6 23.08%	0
รวมยอด	303	56 18.48%	158 52.15%	87 28.71%	2 .66%

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่าครูทุกระดับจำนวนถึง 158 คน (52.15%) กำหนดเวลาที่จะสอนและฝึกทักษะต่าง ๆ โดยทำโครงการสอนไว้ล่วงหน้า มีครู 87 คน (28.71%) ที่ใช้โครงการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว และมีเพียง 56 คน (18.48%) ที่กำหนดเอาเองว่าทักษะใดควรสอนเมื่อใดโดยมิได้กำหนดเวลาแน่นอน และมีครูวุฒิระดับ ป.ม. 2 คนที่วางโครงการทักษะโดยวิธีอื่น ๆ แต่มิได้ระบุวิธีใด

ตาราง (24) แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนก
ตามลักษณะการเตรียมการสอนล่วงหน้า

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการเตรียมการสอน			
		เตรียมเนื้อหา อุปกรณ์พร้อม และบันทึก	เตรียมพร้อม แต่ ไม่บันทึก	วางใส่แผน กระดาษ อย่างย่อ	เตรียมและฝึก คิด ไว้ในใจ
ต่ำกว่า ม.3	5	4 80 %	0	0	1 20 %
ม.6	25	24 96 %	0	0	1 4 %
ม.8	1	0	1 100%	0	0
ป.ป.,ป.กศ.	97	75 77.33%	7 7.22%	10 10.30%	5 5.15%
ป.ม.,อ.กท. ป.กศ.สูง	134	107 79.85%	7 5.23%	12 8.95%	8 5.97%
ปริญญา	16	10 62.50%	6 37.50%	0	0
วุฒอน	26	20 76.93%	0	2 7.69%	4 15.38%
รวมยอด	304	240 78.95%	21 6.91%	24 7.90%	19 6.24%

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่า

ครูวุฒิต่ำกว่า ม.3 ส่วนใหญ่จะเตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอน ซึ่งมีจำนวน 4 คน (80%) ใน 5 คนอีกมีอีก 1 คน (20%) ที่เตรียมและคิดไว้ในใจ

ครูวุฒิ ม.6 ส่วนมากถึง 24 คน (96%) ในจำนวน 25 คน เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอนมีเพียง 1 คน (4%) ที่เตรียมและคิดไว้ในใจ

ครูวุฒิ ม.8 ซึ่งมีจำนวน 1 คนนั้น เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมแต่ไม่บันทึก

ครูวุฒิ ป.ป., ป.กศ. ส่วนใหญ่จำนวน 75 คน (77.33 %) เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอน รองลงมาคือร่างใส่แผนกระดากอย่างย่อ ๆ ซึ่งมีจำนวน 10 คน (10.30%) มีครูจำนวน 7 คน (7.22%) เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมแต่ไม่บันทึก และมีครูเพียง 5 คน (5.15%) ที่เตรียมและคิดไว้ในใจ

ครูวุฒิ ป.ม., อ.กศ. และ ป.กศ.สูง ส่วนใหญ่จำนวน 107 คน (79.85%) เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอน มีครู 12 คน (8.95%) ที่ร่างใส่แผนกระดากอย่างย่อ ๆ มีครูที่เตรียมและคิดไว้ในใจจำนวน 8 คน (5.97%) และมีครูเพียง 7 คน (5.23%) ที่เตรียมพร้อมแต่ไม่บันทึก

ครูระดับปริญญา 10 คนในจำนวน 16 คนเตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอน มี 6 คน (37.50%) ที่เตรียมพร้อมแต่ไม่บันทึก

ครูวุฒิอื่น ๆ 20 คน (76.93 %) เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอน มีครูจำนวน 4 คน (15.38%) ที่เตรียมและคิดไว้ในใจ และมีครูที่ร่างใส่แผนกระดากอย่างย่อ ๆ เพียง 2 คน (7.69%)

สรุปแล้วจะเห็นว่าครูส่วนใหญ่ทุกระดับวุฒิจะเตรียมการสอนล่วงหน้าโดยเตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอนซึ่งเมื่อรวมแล้วมีจำนวนถึง 240 คน (78.95%) รองลงมาเป็นครูที่ร่างใส่แผนกระดากอย่างย่อ ๆ ซึ่งมีจำนวน 24 คน (7.90%) มีครูที่เตรียมพร้อมแต่ไม่บันทึกอยู่ 21 คน (6.91%) และมีครูที่เตรียมและคิดไว้ในใจ 19 คน (6.24%) ครู 2 ประเภทหลังนี้ถึงแม้จะมีจำนวนน้อยแต่ก็ทำให้น่าวิตกได้ว่า นักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ต้องเรียนกับครูประเภทนี้นั้นย่อมจะไม่ค่อยดีเท่าที่ควร เพราะถึงแม้ว่าครูจะเตรียมการสอนพร้อมเพียงใดก็ตามแต่ถ้าครูไม่บันทึกหรือไม่แม้แต่จะจดใส่กระดากอย่างย่อ ๆ แล้ว

ก็ย่อมจะมีการผิดพลาด ตกหล่น หลงลืมไปได้ และเมื่อสอนไปแล้วก็ไม่มีหลักฐานที่จะแสดงว่า
 คนใดสอนอะไรไปบ้าง มีอะไรบางอย่างที่ยังไม่ได้สอน ทำให้อาจสอนซ้ำซากหรือสอนข้ามบาง
 เรื่องไป การวัดผลก็ไม่แน่นอน ครูประเทธนี้ว่าเป็นครูที่ย่อมไม่ได้ เพราะไม่สนใจ
 ในการสอนเท่าที่ควร

ตาราง 25. แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิ และจำแนกตาม
 สิ่งประกอบที่ใช้เป็นแนวทางในการเตรียมการสอน

วุฒิ	จำนวน เต็ม	สิ่งประกอบที่ใช้เป็นแนวทางในการเตรียม					
		แบบเรียน	คู่มือ	หลักสูตร	ประมวล	ดัดแปลง จากครูอื่น	อาศัยความ รู้เดิม
ต่ำกว่า ม.3	13	3 23.08%	3 23.08%	1 7.69%	4 30.77%	0	2 15.38%
ม.6	67	16 23.88%	11 16.42%	14 20.89%	23 34.33%	0	3 4.48%
ม.8	4	1 25%	1 25%	1 25%	1 25%	0	0
ป.ป.,ป.กศ.	293	75 25.59%	51 17.41%	50 17.07%	65 22.18%	12 4.09%	40 13.66%
ป.ม.,อ.กศ.	396	105 26.52%	65 16.41%	60 15.15%	96 24.24%	16 4.04%	54 13.64%
ป.กศ.สูง ปริญญา	49	14 28.57%	8 16.32%	7 14.28%	12 24.48%	4 8.16%	4 8.16%
วุฒิอื่น	68	20 29.41%	14 20.58%	11 16.17%	18 26.47%	1 1.47%	4 5.88%
รวมยอด	890 *	234 26.30%	153 17.30%	144 16.17%	219 24.60%	33 3.61	107 12.02%

* ตอบไคมากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่า ครูเกือบทุกระดับวุฒิใช้แบบเรียนภาษาไทย ประกอบการเตรียมการสอนมากกว่าการใช้สิ่งอื่นเป็นจำนวนถึง 234 คำตอบ (26.30%) ในจำนวน 890 คำตอบ รองลงมาครูเกือบทุกระดับวุฒิจำนวน 219 คน (24.60%) ใช้ประมวลการสอนเป็นสิ่งที่ประกอบในการเตรียมการสอน ทั้งนี้ยกเว้นครูในระดับวุฒิต่ำกว่า ม.3 และ ม.6 ครูในระดับวุฒิต่ำกว่า ม.3 ส่วนใหญ่จำนวน 4 คน (30.77%) ใช้ประมวลการสอนประกอบการเตรียมการสอน มีครู 3 คน (23.08%) ที่ใช้แบบเรียนประกอบการเตรียมการสอน ครูระดับวุฒิ ม.6 23 คน (34.33%) ใช้ประมวลการสอนประกอบการเตรียมการสอนและมีครูเพียง 16 คน (23.88%) ที่ใช้แบบเรียนประกอบการเตรียมการสอนสรุปได้ว่าครูเกือบทุกระดับวุฒิใช้หนังสือแบบเรียนภาษาไทยเป็นแนวทางในการเตรียมการสอน คิดเป็นร้อยละ 26.30 รองลงมาครูใช้ประมวลการสอนประกอบการเตรียมการสอน คิดเป็นร้อยละ 24.60 รองลงมาคือหนังสือคู่มือต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 17.30 มีครูมีครูที่ใช้หลักสูตรประกอบการเตรียมการสอนคิดเป็นร้อยละ 16.17 มีครูที่อาศัยความรู้เดิมในการเตรียมการสอนคิดเป็นร้อยละ 12.02 และมีครูเพียงร้อยละ 3.61 ที่เตรียมการสอนจากการดัดแปลงจากแนวหรือบันทึกการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว

ตาราง 26 แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและ จำแนกตาม
เวลาที่ใช้เตรียมการสอน

วุฒิ	จำนวน เต็ม	ประเภทของการใช้เวลาในการเตรียมการสอน								
		1 วัน ถึง 1 สัปดาห์	2 สัปดาห์ ถึง 1 ภาค	2 ภาค ถึง 1 ปี	ก่อน เข้า สอน	เป็น นักเรียน	เฉพาะ ตก	ไม่ เตรียม เพราะ ชำนาญ	ไม่ เตรียม เพราะ มีหนังสือ	ไม่ เตรียม เพราะ ความรู้ ของตน
ต่ำกว่า ม.3	5	5 100%	0	0	0	0	0	0	0	0
ม.6	25	24 96%	0	0	0	1 4%	0	0	0	0
ม.8	1	1 100%	0	0	0	0	0	0	0	0
ป.ป.,ป.กต.	97	78 80.42%	4 12%	0	4 4.12%	4 4.12%	3 3.10%	4 4.12%	0	0
ป.ม.,อ.กศ. ป.กต.สูง	136	109 80.15%	7 5.15%	0	5 3.67%	10 7.35%	1 .74%	2 1.47%	2 1.47%	0
ปริญญา	16	10 62.50%	4 25.00%	1 6.25%	0	1 6.25%	0	0	0	0
วุฒิอื่น ๆ	26	21 80.77%	0	0	2 7.69%	3 11.54%	0	0	0	0
รวมยอด	306	248 81.05%	15 4.90%	1 .33%	11 3.59%	19 6.21%	4 1.31%	6 1.96%	2 .65%	0

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่า ครูทุกระดับใช้เวลาในการเตรียมการสอน โดยเตรียมล่วงหน้าก่อน 1 วันถึง 1 สัปดาห์ ซึ่งมีถึง 248 คน (81.05 %) รองลงมา เป็นครูที่เตรียมเป็นบทเรียนซึ่งมีจำนวน 19 คน (6.21 %) มีครูที่เตรียมการสอนล่วงหน้า โดยเตรียมล่วงหน้าก่อน 2 สัปดาห์ถึง 1 ภาคเรียนเป็นจำนวน 15 คน (4.90 %) สำหรับ ครูที่เตรียมการสอนก่อนเข้าสอนมีจำนวน 11 คน (3.59 %) มีครูที่ไม่ได้เตรียมการสอนเลย เพราะเห็นว่าสอนจนชำนาญแล้ว 6 คน (1.96 %) มีครูที่ไม่เตรียมเฉพาะบทเรียนที่ยาก 4 คน (1.31 %) มีครูที่ไม่ได้เตรียมเพราะสอนตามหนังสืออยู่เพียง 2 คน (.65 %) และ มีครูที่เตรียมการสอนล่วงหน้าโดยการเตรียมล่วงหน้าก่อน 2 ภาคเรียนถึง 1 ปีเพียง 1 คน (.33 %) ไม่มีครูคนใดเลยที่เตรียมการสอนเพราะเห็นว่าเป็นความรู้ขั้นต้นเท่านั้น

ตาราง 27. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูกำหนดในการสอน ภาษาไทย

ประเภทของสิ่งที่ครูกำหนด	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ได้ คำนึง	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ความพร้อมของเด็ก	304	5	25	93	98	86	3.80	2
ความสนใจของเด็ก	304	2	20	83	124	79	3.88	1
ความต้องการของเด็ก	304	2	19	113	118	55	3.70	4
ประสบการณ์ของเด็ก	304	4	56	135	73	37	3.28	8
ความแตกต่างของเด็กแต่ละคน	304	8	32	116	87	64	3.57	5
ความมุ่งหมายของการฝึกแต่ละอย่าง	304	6	29	134	105	34	3.47	6
การให้เด็กได้รับประโยชน์จากการ เรียนการฝึก	304	0	16	95	110	81	3.80	2
ความสะดวกสบายและความเหมาะสม ของสภาพห้องเรียน โต๊ะ ม้านั่ง กระดานดำ	305	8	43	130	71	51	3.36	7

จากตารางที่ 27 แสดงการจัดอันดับความสำคัญของความคิดเห็นของครูที่มีต่อสิ่ง
ที่ครูกำหนดในการสอนภาษาไทย

อันดับที่ 1	การคำนึงถึงความสนใจของเด็ก	ค่าเฉลี่ย	3.88
อันดับที่ 2	การคำนึงถึงความพร้อมของเด็ก	ค่าเฉลี่ย	3.80
	การคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กได้จากการเรียนการฝึก	ค่าเฉลี่ย	3.80
อันดับที่ 4	การคำนึงถึงความต้องการของเด็ก	ค่าเฉลี่ย	3.70
อันดับที่ 5	การคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก	ค่าเฉลี่ย	3.57
อันดับที่ 6	การคำนึงความมุ่งหมายของการฝึกแต่ละอย่าง	ค่าเฉลี่ย	3.47
อันดับที่ 7	การคำนึงถึงความสะดวกสบายและความเหมาะสม ของสภาพห้องเรียน โต๊ะ ม้านั่ง กระดานดำ	ค่าเฉลี่ย	3.36
อันดับที่ 8	การคำนึงถึงประสบการณ์ของเด็ก	ค่าเฉลี่ย	3.28

สรุปได้ว่า ครูมีความเห็นเกี่ยวกับ "สิ่งที่ครูกำหนดในการสอนภาษาไทย"
ในรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตกอยู่ในของสำคัญค่อนข้างมากใกล้เคียงกันทั้งสิ้น แสดงว่า
ครูมีความเห็นวารายชื่อย่อย ๆ ของสิ่งที่ครูกำหนดในการสอนภาษาไทยนี้ มีความสำคัญ
ค่อนข้างมาก

เป็นที่น่ายินดีว่า ครูได้คำนึงถึงความสนใจ "ความพร้อมและประโยชน์ของเด็ก"
ในอันดับต้น ๆ แต่ผู้เขียนเห็นว่า สิ่งที่ครูควรคำนึงถึงอย่างยิ่งคือ ความมุ่งหมายของการฝึก
แต่ละอย่าง ซึ่งครูจัดไว้ในอันดับที่ 6 ครูควรจะได้คำนึงถึงความมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์
ในการฝึกทักษะแต่ละอย่างให้แน่นอนก่อนว่า จะฝึกอะไร อย่างไร จะให้นักเรียนได้เรียนรู้
เพียงไร ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ การคำนึงถึงประสบการณ์ของเด็ก ซึ่งครูจัดค่า
ความสำคัญไว้เป็นอันดับสุดท้าย ผู้เขียนเห็นว่าครูควรจะได้คำนึงถึงเป็นอันดับต้น ๆ เพราะ
ประสบการณ์ของเด็กมีผลต่อการเรียนการฝึกเป็นอย่างยิ่ง ถ้าครูสามารถจัดประสบการณ์ทาง
การเรียนการฝึกใหม่ ให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกับประสบการณ์ที่เด็กได้รับมาก่อน จะทำให้เด็ก
เกิดความสนใจ ก่อให้เกิดกำลังใจส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสฝึกฝนความสามารถที่เกิดขึ้นใหม่
ทำให้เด็กได้รับผลสำเร็จในการเรียนการฝึกและจะเป็นผลให้เด็กรู้สึกมั่นคงและเชื่อมั่นใน
ตัวเอง

ตาราง 28. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีสอนวิชาทักษะทางภาษา
ไทยของครู

ประเภทของวิธีสอน	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ ได้ ใช้	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ให้เด็กเข้าใจวิธีการและหลักเกณฑ์ ต่าง ๆ ก่อนฝึก	300	13	35	123	84	43	3.39	4
ฝึกพร้อมทั้งชั้น	297	2	32	102	121	44	3.62	2
ฝึกเป็นหมู่ใหญ่ ๆ	296	15	64	127	65	26	3.08	6
ฝึกเป็นหมู่เล็ก ๆ	296	33	86	100	50	27	2.83	8
ฝึกเป็นรายบุคคล	298	23	86	79	72	36	3.02	7
ฝึกโดยการให้ทำกิจกรรม	297	13	44	139	76	28	3.23	5
ฝึกโดยการให้ทำแบบฝึกหัด	295	0	10	68	132	82	3.93	1
บันทึกความเจริญในกานต่าง ๆ เป็น ประจำทุกสัปดาห์	296	90	57	97	35	14	2.38	10
บันทึกความเจริญในกานต่าง ๆ เป็น ประจำทุกเดือน	296	97	66	112	44	11	2.62	9
แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นหมู่	296	23	41	113	88	26	2.12	11
แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็น รายบุคคล	296	0	50	76	105	58	3.50	3
สังเกตที่มีอวัยวะบางส่วนบกพร่อง ไปหาแพทย์	297	130	88	46	30	10	2.06	12

จากตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่า ครูจัดอันดับค่าความสำคัญของวิธีสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยไว้ดังต่อไปนี้ คือ

อันดับที่ 1	ฝึกโดยการให้ทำแบบฝึกหัด	ค่าเฉลี่ย	3.93
อันดับที่ 2	ฝึกรวมทั้งชั้น	ค่าเฉลี่ย	3.62
อันดับที่ 3	แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล	ค่าเฉลี่ย	3.50
อันดับที่ 4	ให้เด็กเข้าใจวิธีการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ก่อนฝึก	ค่าเฉลี่ย	3.39
อันดับที่ 5	ฝึกโดยการให้ทำกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	3.23
อันดับที่ 6	ฝึกเป็นหมู่ใหญ่ ๆ	ค่าเฉลี่ย	3.08
อันดับที่ 7	ฝึกเป็นรายบุคคล	ค่าเฉลี่ย	3.02
อันดับที่ 8	ฝึกเป็นหมู่เล็ก ๆ	ค่าเฉลี่ย	2.83
อันดับที่ 9	บันทึกความเจริญในด้านต่าง ๆ เป็นประจำทุกเดือน	ค่าเฉลี่ย	2.62
อันดับที่ 10	บันทึกความเจริญในด้านต่าง ๆ เป็นประจำทุกสัปดาห์	ค่าเฉลี่ย	2.38
อันดับที่ 11	แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นหมู่	ค่าเฉลี่ย	2.12
อันดับที่ 12	ส่งเด็กที่มีอวัยวะบางส่วนบกพร่องไปหาแพทย์	ค่าเฉลี่ย	2.06

สรุปได้ว่า ในการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยนั้น ครูใช้วิธีฝึกโดย "การให้ทำแบบฝึกหัด" "ฝึกรวมทั้งชั้น" "แก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล" "ให้เด็กเข้าใจวิธีการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ก่อนฝึก" "ฝึกโดยการให้ทำกิจกรรม" "ฝึกเป็นหมู่ใหญ่ ๆ" และ "ฝึกเป็นรายบุคคล" ค่อนข้างมาก ส่วนการฝึกโดยวิธี "ฝึกเป็นหมู่เล็ก" "บันทึกความเจริญในด้านต่าง ๆ เป็นประจำทุกสัปดาห์ และทุกเดือน" "แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นหมู่" และ "ส่งเด็กที่มีอวัยวะบางส่วนบกพร่องไปหาแพทย์" ตกอยู่ในช่องปานกลาง แสดงว่าครูเห็นความสำคัญของการให้เด็กทำแบบฝึกหัดในการสอนภาษาไทย ซึ่งถ้าครูปฏิบัติได้ตามที่ตอบมานี้ก็นับว่าการสอนการเรียนรู้วิชาทักษะทางภาษาไทยจะได้ผลดีพอสมควร ที่น่าสังเกตคือ ครูให้ความสำคัญของการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคลไว้เป็นอันดับที่ 3 แต่วิธีการต่าง ๆ เช่น บันทึกความเจริญในด้านต่าง ๆ เป็นประจำทุกเดือน หรือทุกสัปดาห์นั้น ครูให้ความสำคัญไว้ถึงอันดับที่ 8 และ 9 ซึ่งแสดงว่าครูทำการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคลโดยไม่ไ้บันทึกความเจริญ หรือการพัฒนาทางดานภาษาของนักเรียนเป็นประจำ แต่ครูให้ความสำคัญของ

การทำแบบฝึกหัดไว้เป็นอันดับแรก ทำให้เข้าใจได้ว่า การแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคลนั้น ครูคงจะพิจารณาจากการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในแต่ละครั้ง แต่มิได้เห็นความสำคัญของการบันทึกความเจริญ หรือข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียนไว้เป็นประจำ

ตาราง 29. แสดงถึงความสม่ำเสมอในการฝึกทักษะแต่ละชนิด

ชนิดของทักษะ	จำนวน เต็ม	ความสม่ำเสมอในการฝึกทักษะ				
		ทุกวัน	สัปดาห์ ละ 3 ครั้ง	สัปดาห์ ละ 2 ครั้ง	สัปดาห์ ละ 1 ครั้ง	บางวัน
การฟัง	301	244 81.06%	34 11.29%	1 .33%	1 .33%	21 6.97%
การพูด	302	212 70.19%	38 12.58%	6 1.98%	3 .99%	43 14.23%
การอ่าน	299	175 98.52%	87 29.09%	8 2.67%	6 2%	23 7.69%
การเขียนตามคำบอก	300	45 15.00%	126 42.00%	16 5.34%	11 3.66%	102 34%
การคัด	300	71 23.66%	94 31.33%	13 4.33%	19 6.33%	108 36%
การแต่งความ	300	12 4.00%	76 25.33%	10 3.33%	33 11.00%	169 56.33%
การขอความ	260	8 3.07%	46 17.69%	6 2.30%	21 8.07%	179 68.84%
การเขียนจดหมาย	299	6 2%	70 23.41%	11 3.67%	27 9.30%	185 61.87%

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นความสม่ำเสมอที่ครูใช้ในการฝึกทักษะชนิดต่าง ๆ ดังนี้

1. ทักษะในการฟัง ครูส่วนใหญ่ถึง 244 คน (81.06 %) ฝึกทักษะในการฟังทุกวัน มีครู 34 คน (11.29 %) ที่ฝึกทักษะในการฟังสัปดาห์ละ 3 ครั้ง มีครู 21 คน (6.97 %) ฝึกทักษะในการฟังให้นักเรียนเป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ และมีครูเพียง 1 คน (.33 %) ที่ฝึกทักษะในการฟังสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เช่นเดียวกับครูที่ฝึกทักษะในการฟังสัปดาห์ละครั้งซึ่งมีเพียง 1 คน (.33 %)
2. ทักษะในการพูด ครูส่วนใหญ่ถึง 212 คน (70.19 %) ฝึกทักษะในการพูดให้นักเรียนทุกวัน มีครู 43 คน (14.23 %) ที่ฝึกทักษะในการพูดเป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ มีครู 38 คน (12.58 %) ฝึกทักษะในการพูดสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครูที่ฝึกทักษะในการพูดสัปดาห์ละ 2 ครั้งมีเพียง 6 คน (1.98 %) และมีครูเพียง 3 คน (.99 %) ที่ฝึกทักษะในการพูดสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
3. ทักษะในการอ่าน ครูส่วนใหญ่ 175 คน (98.52 %) ฝึกทักษะในการอ่านให้นักเรียนทุกวัน มีครู 87 คน (29.09 %) ฝึกทักษะในการอ่านสัปดาห์ละ 3 ครั้ง มีครู 23 คน (7.69 %) ฝึกทักษะในการอ่านเป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ มีครูเพียง 8 คน (2.67 %) ฝึกทักษะในการอ่านสัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีครู 6 คน (2.00 %) ที่ฝึกทักษะในการอ่านให้นักเรียน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง
4. ทักษะในการเขียนตามคำบอก ครูส่วนใหญ่ 126 คน (42%) ฝึกทักษะในการเขียนตามคำบอกให้นักเรียนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครู 102 คน (34 %) ฝึกทักษะในการเขียนตามคำบอกเป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ มีครูที่ฝึกทักษะในการเขียนตามคำบอกทุกวันอยู่ 45 คน (15 %) มีครู 16 คน (5.34 %) ที่ฝึกทักษะในการเขียนตามคำบอกสัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีครูเพียง 11 คน (3.66 %) ที่ฝึกทักษะในการเขียนตามคำบอกให้นักเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
5. ทักษะในการคิด ครูฝึกทักษะในการคิดให้นักเรียนเป็นบางวันมีจำนวนถึง 108 คน (36 %) มีครู 94 คน (31.33 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการคิดสัปดาห์ละ 3 ครั้ง

มีครู 71 คน (23.66 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้ทุกวัน ครู 19 คน (6.33 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะในการคัดสัปดาห์ละ 1 ครั้ง และมีครูเพียง 13 คน (4.83 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการคัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

6. ทักษะในการแต่งความ ครูส่วนใหญ่ 169 คน (56.33 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้เป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ มีครู 76 คน (25.33 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้สัปดาห์ละ 3 ครั้ง มีครู 33 คน (11 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะในการแต่งความสัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีครูที่ฝึกทักษะนี้ทุกวันอยู่เพียง 12 คน (4 %) และมีครู 10 คน (3.33 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการแต่งความสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

7. ทักษะในการย่อความ ครู 179 คน (68.84 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้เป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ มีครู 46 คน (17.69 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการย่อความสัปดาห์ละ 3 ครั้ง มีครู 21 คน (8.07 %) ฝึกทักษะนี้สัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีครูที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการย่อความทุกวันอยู่ 8 คน (3.07 %) และมีครูเพียง 6 คน (2.30 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้สัปดาห์ละ 2 ครั้ง

8. ทักษะในการเขียนจดหมาย ครูส่วนใหญ่ 185 คน (61.87 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้เป็นบางวันใน 1 สัปดาห์ มีครู 70 คน (23.41 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการเขียนจดหมายสัปดาห์ละ 3 ครั้ง มีครู 27 คน (9.30 %) ที่ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้สัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีครู 11 คน (3.67 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะนี้สัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีครูที่ให้นักเรียนฝึกทักษะในการเขียนจดหมายทุกวันเพียง 6 คน (2 %)

ตาราง 30. แสดงระยะเวลาในการฝึกทักษะแต่ละชนิด

ชนิดของทักษะ	จำนวน เต็ม	ระยะเวลาในการฝึก				
		5.-10น.	11-15 น.	16-20 น.	21-30 น.	มากกว่า 30 น.
การฟัง	305	114 37.37%	70 22.95%	34 11.14%	38 12.48%	49 16.06%
การพูด	304	124 40.78%	68 22.36%	45 14.80%	32 10.52%	35 11.51%
การอ่าน	302	41 13.57%	27 8.94%	55 18.21%	68 22.51%	111 36.75%
การเขียนตามคำบอก	304	44 14.47%	52 17.10%	87 28.61%	80 26.31%	41 13.48%
การคิด	300	212 40.33%	64 21.33%	38 12.66%	40 13.33%	37 12.33%
การแต่งความ	301	5 1.66%	11 3.65%	23 7.64%	80 26.57%	182 60.46%
การย่อความ	236	9 3.81%	19 8.05%	40 16.94%	79 33.47%	89 37.71%
การเขียนจดหมาย	300	6 3.00%	7 2.33%	22 7.33%	91 30.33%	174 58%

จากตารางที่ 30 แสดงระยะเวลาที่ใช้ฝึกทักษะต่าง ๆ ในแต่ละครั้ง ซึ่งปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการฟัง ครูส่วนใหญ่ 114 คน (37.37 %) ให้นักเรียนฝึกทักษะในการฟังครั้งละ 5-10 นาที มีครู 70 คน (22.95 %) ใช้เวลา 11-15 นาที ฝึกทักษะในการฟังครู 49 คน (16.06 %) ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีฝึกทักษะนี้ ครู 38 คน (12.45 %) ใช้เวลาฝึกทักษะนี้ 21 - 30 นาที ครูที่ใช้เวลา 16-20 นาทีฝึกทักษะในการฟังมีเพียง 34 คน (11.14 %)
2. ทักษะในการพูด ครูส่วนใหญ่ 124 คน (40.78 %) ใช้เวลา 5-10 นาทีฝึกทักษะในการพูดนี้ มีครู 68 คน (22.36 %) ใช้เวลา 11-15 นาทีฝึกทักษะในการพูด มีครู 45 คน (14.80%) ใช้เวลา 16-20 นาทีในการฝึก ครู 45 คน (11.51 %) ใช้เวลามากกว่า 30 นาที และมีครู 32 คน (10.52 %) ใช้เวลา 21-30 นาทีในการฝึกทักษะในการพูดของนักเรียน
3. ทักษะในการอ่าน ครูส่วนใหญ่ 111 คน (36.75 %) ใช้เวลาในการฝึกทักษะนี้มากกว่า 30 นาที มีครู 68 คน (22.51 %) ใช้เวลา 21-30 นาทีในการฝึกทักษะในการอ่านของนักเรียน ครู 55 คน (18.21 %) ใช้เวลา 16-20 นาทีในการฝึกทักษะนี้ ครู 41 คน (13.57 %) ใช้เวลา 5-10 นาที และมีครู 27 คน (8.94 %) ใช้เวลา 11-15 นาที ในการฝึกทักษะในการอ่านของนักเรียน
4. ทักษะในการเขียนตามคำบอก ครู 87 คน (28.61 %) ใช้เวลา 16-20 นาทีในการฝึกทักษะนี้ ครู 80 คน (26.31 %) ใช้เวลา 21-30 นาทีในการฝึก มีครู 52 คน (17.10 %) ใช้เวลา 11-15 นาที ครู 44 คน (14.47 %) ใช้เวลา 5-10 นาที ฝึกทักษะในการเขียนตามคำบอกของนักเรียน และมีครู 41 คน (13.48 %) ที่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีฝึกทักษะนี้
5. ทักษะในการคิด ครูส่วนใหญ่ 121 คน (40.33 %) ใช้เวลาในการฝึกทักษะในการคิดของนักเรียน 5-10 นาที ครู 64 คน (21.33 %) ใช้เวลา 11-15 นาทีในการฝึกทักษะนี้ มีครู 40 คน (13.33 %) ใช้เวลา 21-30 นาที ครู 38 คน (12.66 %)

ใช้เวลา 16-20 นาทีในการฝึกทักษะในการคัด และครู 37 คน (12.33 %) ใช้เวลาในการฝึกทักษะนี้มากกว่า 30 นาที

6. ทักษะในการย่อความ ครู 89 คน (37.71 %) ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีในการให้นักเรียนฝึกทักษะนี้ ครู 79 คน (33.47 %) ใช้เวลา 21-30 นาทีในการฝึก มีครู 40 คน (16.94 %) ใช้เวลา 16-20 นาที ครู 19 คน (8.05 %) ใช้เวลา 11-15 นาทีฝึกทักษะในการย่อความ มีครูเพียง 9 คน (3.81 %) ที่ใช้เวลา 5-10 นาทีในการฝึกทักษะนี้

7. ทักษะในการเขียนจดหมาย ครูส่วนใหญ่ 174 คน (58 %) ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีฝึกทักษะนี้ มีครู 91 คน (30.33 %) ที่ใช้เวลา 21-30 นาทีฝึกทักษะนี้ มีครู 22 คน (7.33 %) ใช้เวลา 16-20 นาที ครู 7 คน (2.33 %) ใช้เวลา 11-15 นาที และมีครูเพียง 6 คน (3 %) ที่ใช้เวลา 5-10 นาที ในการฝึกทักษะในการอ่านของนักเรียน

ตาราง 31. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติในการสอน
ทักษะในการฟัง

ประเภทของการปฏิบัติ	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
จับใจความและสรุปความ สำคัญของเรื่องที่ฟัง	301	2	23	123	44	44	3.45	3
มีมารยาทในการฟัง	302	1	13	85	40	69	2.60	4
ลำดับข้อความจากเรื่องที่ฟัง	302	0	20	98	126	55	3.61	1
ใช้วิจารณญาณอย่างมีเหตุผล	300	0	35	111	110	40	3.47	2

จากตารางที่ 31 แสดงให้เห็นว่า ครูจัดอันดับค่าความสำคัญของสิ่งที่ครูปฏิบัติในการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

อันดับที่ 1	ลำดับข้อความจากเรื่องที่ฟัง	ค่าเฉลี่ย 3.61
อันดับที่ 2	ใช้วิจารณญาณอย่างมีเหตุผล	ค่าเฉลี่ย 3.47
อันดับที่ 3	จับใจความสำคัญและสรุปความสำคัญของเรื่องที่ฟัง	ค่าเฉลี่ย 3.45
อันดับที่ 4	มีมารยาทในการฟัง	ค่าเฉลี่ย 2.60

ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการฟังนั้น ครูฝึกให้เด็ก "ลำดับข้อความจากเรื่องที่ฟัง" "ใช้วิจารณญาณอย่างมีเหตุผล" และ "จับใจความสำคัญและสรุปความสำคัญของเรื่องที่ฟัง" ก่อนข้างมาก ส่วนเรื่อง "มารยาทในการฟัง" นั้นครูฝึกข้างเป็นปานกลาง ครูควรจะให้ความสนใจในเรื่องการฝึกมารยาทในการฟังของเด็กให้มากเท่า ๆ กับการฝึกอื่น เพราะมารยาทในการฟังเป็นสิ่งสำคัญมากที่เด็กควรจะได้รับ การฝึกฝนอยู่เสมอจนเป็นนิสัย

ตาราง 32. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติในการสอนทักษะการพูด

ประเภทของการปฏิบัติ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็น	305	0	13	60	123	99	3.91	3
ให้รู้จักใช้เสียงดัง กอຍ รู้จักใช้จังหวะและการวางท่าทางอย่างถูกต้อง	300	1	12	88	132	68	3.85	4
ให้มีมารยาทในการพูด	304	0	14	61	146	83	3.98	1
ให้รู้จักใช้คำให้ถูกต้อง	302	0	12	67	130	88	3.92	2
กาลเทศะ								

จากตารางที่ 32 แสดงว่า ครูได้จัดอันดับรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตามความสำคัญ
ของสิ่งที่ครูปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

อันดับที่ 1	ให้มารยาทในการพูด	ค่าเฉลี่ย 3.98
อันดับที่ 2	ให้รู้จักใช้คำถูกต้องกาลเทศะ	ค่าเฉลี่ย 3.92
อันดับที่ 3	ให้กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย 3.91
อันดับที่ 4	ให้รู้จักใช้เสียงดัง คอย รู้จักใช้จังหวะและการวาง ท่าทางอย่างถูกต้อง	ค่าเฉลี่ย 3.85

สรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการพูดนั้น ครูปฏิบัติตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตกอยู่ใน
ของคอนขางมากใกล้เคียงกันทั้งสิ้น ซึ่งแสดงว่า ครูได้ปฏิบัติตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ คอนขาง
มาก ซึ่งเป็นที่น่ายินดีว่าถ้าครูปฏิบัติได้เช่นนี้จริง ๆ ก็จะทำให้การพูดของเด็กได้ผลดีพอสมควร
มีข้อที่น่าสังเกตว่า ครูเห็นความสำคัญของการที่ให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นคอนขาง
มากถึงแม้จะเป็นอันดับที่ 3 แต่ก็มีค่าเฉลี่ยถึง 3.91 ซึ่งก็แสดงว่าครูได้เพ่งเล็งที่จะให้เด็ก
ได้รู้จักกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นมากเหมือนกัน

ตาราง 33. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติในการสอน
ทักษะการอ่าน

ประเภทของการปฏิบัติ	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ฝึก เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ให้รู้จักเก็บใจความสำคัญจาก หนังสือที่อ่าน	306	0	17	85	133	71	3.84	2
ให้อ่านออกเสียงได้ถูกต้องทั้ง รอยแก้วและรอยกรอง	302	0	8	82	124	88	3.96	1
ให้อ่านในใจได้รวดเร็วและ เข้าใจเนื้อความ	304	0	23	116	120	45	3.61	4
ให้มีสมาธิในการอ่าน	300	1	24	107	106	62	3.68	3

จากตารางที่ 33. แสดงให้เห็นว่า ครูได้จัดอันดับค่าความสำคัญของสิ่งที่ครูปฏิบัติ
ในการสอนทักษะการอ่าน ตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ไว้ดังนี้

อันดับที่ 1	ให้อ่านออกเสียงได้ถูกต้องทั้งรอยแก้ว, รอยกรอง	ค่าเฉลี่ย 3.96
อันดับที่ 2	ให้รู้จักเก็บใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน	ค่าเฉลี่ย 3.84
อันดับที่ 3	ให้มีสมาธิในการอ่าน	ค่าเฉลี่ย 3.68
อันดับที่ 4	ให้อ่านในใจได้รวดเร็วและเข้าใจเนื้อความ	ค่าเฉลี่ย 3.61

สรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการอ่านนั้นครูได้ปฏิบัติตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตกอยู่ใน
ของความสำคัญค่อนข้างมากใกล้เคียงกันทั้งสิ้น แสดงว่าครูได้ปฏิบัติตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ
ในการฝึกทักษะการฟังค่อนข้างมาก และมีข้อที่น่าสนใจว่า ครูเห็นความสำคัญของการให้อ่านในใจ
ได้รวดเร็วและเข้าใจเนื้อความเป็นอันดับสุดท้าย ซึ่งการอ่านในใจให้ได้ความรวดเร็วนี้
จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องให้ความสนใจ เห็นความสำคัญ และพยายามจะฝึกเด็กให้มีความ
สามารถในด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง

ตาราง 34. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติในการสอน
ทักษะการเขียน

ประเภทของการปฏิบัติ	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ให้เขียนได้อย่างรวดเร็ว	303	1	26	142	100	34	3.52	4
ให้เขียนได้อย่างชัดเจน สวยงาม อ่านง่าย	299	0	5	79	133	82	3.99	3
ให้เขียนสะอาดเป็นระเบียบ เรียบร้อย	304	0	7	58	134	105	4.10	1
ให้เขียนถูกต้องตามอักขรวิธี ทั้งในคำ ทัวอักษร ตัวเลข การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การสะกดการันต์	302	0	4	70	120	108	4.09	2

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่า ครูได้จัดอันดับค่าความสำคัญของสิ่งที่ครูปฏิบัติ
ในการสอนทักษะการเขียน ตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ไว้ดังนี้

อันดับที่ 1 ให้เขียนสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย ค่าเฉลี่ย 4.10

อันดับที่ 2 ให้เขียนถูกต้องตามอักขรวิธีทั้งในคำ ทัวอักษร
ตัวเลข การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมาย
ต่าง ๆ และการสะกดการันต์ ค่าเฉลี่ย 4.09

อันดับที่ 3 ให้เขียนได้ชัดเจน สวยงาม อ่านง่าย ค่าเฉลี่ย 3.99

อันดับที่ 4 ให้เขียนได้อย่างรวดเร็ว ค่าเฉลี่ย 3.52

สรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการเขียนนั้น ครูให้นักเรียน "เขียนสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย" และ "เขียนถูกต้องตามอักขรวิธีทั้งในคำตัวอักษร ตัวเลข การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ และการสะกดการันต์" มากที่สุด และให้นักเรียน "เขียนได้ชัดเจน สวยงามอ่านง่าย" "เขียนได้อย่างรวดเร็ว" ค่อนข้างมาก

จะเห็นได้ว่า ครูเห็นความสำคัญในการฝึกให้นักเรียนเขียนได้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย และการฝึกให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธีทั้งในคำตัวอักษร ตัวเลข การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ และการสะกดการันต์ ใกล้เคียงกันมากและเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการฝึกทักษะการเขียนในชั้นนี้ เป็นที่น่ายินดีที่ครูเห็นความสำคัญของการฝึกให้นักเรียนเขียนได้รวดเร็วค่อนข้างมากซึ่งการเขียนได้รวดเร็ว เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูต้องพยายามฝึกให้นักเรียนมีประสิทธิภาพขึ้นทีละน้อย ๆ ภายหลังจากที่เด็กเขียนได้ถูกต้องและสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว

ตาราง 35. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรม
ประกอบการสอนภาษาไทย

ประเภทของจุดมุ่งหมาย	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่าง แจ่มแจ้ง	304	3	8	81	125	86	3.92	1
เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาของ นักเรียน	305	0	12	95	137	60	3.79	2
เพื่อช่วยในการท่องจำ	306	5	37	121	99	42	3.42	3

จากตารางที่ 35 แสดงว่า ครูจัดอันดับค่าความสำคัญของจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมประกอบการสอนภาษาไทยตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ดังนี้

อันดับที่ 1	ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง	ค่าเฉลี่ย 3.92
อันดับที่ 2	เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.79
อันดับที่ 3	เพื่อช่วยในการท่องจำ	ค่าเฉลี่ย 3.42

จากตารางที่ 35 นี้แสดงให้เห็นว่า ในการจัดกิจกรรมประกอบการสอนภาษาไทยนั้น ครูมีจุดมุ่งหมายตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตกอยู่ในช่องค่าความสำคัญค่อนข้างมากใกล้เคียงกันทั้งสิ้น ซึ่งแสดงว่า ครูมีความเห็นว่า รายชื่อย่อยของจุดมุ่งหมายต่าง ๆ มีความสำคัญค่อนข้างมาก แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมในการสอนภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชาทักษะนั้น ควรจะเพื่อการฝึกทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง ความเข้าใจ และความจำควรเป็นจุดมุ่งหมายที่ตามมาเป็นอันดับรอง ๆ เท่านั้น

ตาราง 36. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรมในการสอน
ทักษะการฟัง

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ฟังการอธิบายและโต้แย้ง	299	70	114	86	24	5	2.26	10
ฟังเพื่อนและครูเล่านิทาน	301	0	36	158	92	15	3.28	2
ฟังเพื่อนรายงาน	298	16	100	133	38	11	2.75	6
ฟังการประชุมในที่ต่าง ๆ	304	59	133	91	19	6	2.31	9
ฟังโทรศัพท์	298	197	54	38	9	2	1.56	15
ฟังข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ จากวิทยุ และโทรทัศน์	295	30	78	117	49	21	2.84	5
ฟังบทเรียนจากโทรทัศน์	293	52	86	108	37	10	2.54	7
ฟังดนตรีจากแผ่นเสียงหรือวงดนตรี	304	127	92	55	28	2	1.96	13
ฟังคำบรรยายหรือคำอธิบายของวิทยากร	304	29	83	103	61	28	1.95	14
ฟังเพื่อนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ	297	15	77	144	50	11	2.88	4
ฟังและการแสดงละครของเพื่อนนักเรียน	303	66	136	80	19	2	2.19	11
ฟังบทสนทนา	306	50	125	97	28	5	2.37	8
ฟังเทศน์	306	85	153	55	9	3	2.01	12
ฟังเพื่อนหรือครูอ่านบทร้อยกรอง	298	13	47	140	84	14	3.13	3
ฟังเพื่อนหรือครูอ่านบทร้อยแก้ว	304	6	36	130	108	24	3.36	1

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่าครูได้จัดอันดับความสำคัญของการสอนทักษะการฟังในการสอนภาษาไทยของครูไว้ดังนี้

อันดับที่ 1	ฟังเพื่อนและครูอ่านบทร้อยแก้ว	ค่าเฉลี่ย 3.36
อันดับที่ 2	ฟังเพื่อนและครูเล่านิทาน	ค่าเฉลี่ย 3.28
อันดับที่ 3	ฟังเพื่อนและครูอ่านบทร้อยกรอง	ค่าเฉลี่ย 3.13
อันดับที่ 4	ฟังเพื่อนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.88
อันดับที่ 5	ฟังข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ จากวิทยุหรือโทรทัศน์	ค่าเฉลี่ย 2.84
อันดับที่ 6	ฟังเพื่อนรายงาน	ค่าเฉลี่ย 2.75
อันดับที่ 7	ฟังบทเรียนจากโทรทัศน์	ค่าเฉลี่ย 2.54
อันดับที่ 8	ฟังบทสนทนา	ค่าเฉลี่ย 2.37
อันดับที่ 9	ฟังการประชุมในที่ต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.31
อันดับที่ 10	ฟังการอภิปรายและโต้วาที	ค่าเฉลี่ย 2.26
อันดับที่ 11	ฟังและดูการแสดงของเพื่อนนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.19
อันดับที่ 12	ฟังเทศน์	ค่าเฉลี่ย 2.01
อันดับที่ 13	ฟังดนตรีจากแผ่นเสียงและวงดนตรี	ค่าเฉลี่ย 1.96
อันดับที่ 14	ฟังคำบรรยายหรือคำอธิบายของวิทยากรที่เชิญมา	ค่าเฉลี่ย 1.95
อันดับที่ 15	ฟังโทรศัพท์	ค่าเฉลี่ย 1.56

จากตารางที่ 36 นี้ แสดงให้เห็นว่า ในการสอนทักษะการฟังนั้น ครูได้จัดกิจกรรมประกอบการสอนตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ คือ "ฟังเพื่อนและครูอ่านบทร้อยแก้ว" "ฟังเพื่อนและครูเล่านิทาน" และ "ฟังเพื่อนและครูอ่านบทร้อยกรอง" ก่อนขางมาก มีกิจกรรมที่ครูจัดในระดับปานกลาง คือ "ฟังเพื่อนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ" "ฟังข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ จากวิทยุหรือโทรทัศน์" "ฟังเพื่อนรายงาน" "ฟังบทเรียนจากโทรทัศน์" "ฟังบทสนทนา" "ฟังการประชุมในที่ต่าง ๆ" "ฟังการอภิปรายและโต้วาที" "ฟังและดูการแสดงของเพื่อนนักเรียน" และ "ฟังเทศน์" กิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างน้อยคือ "การฟังดนตรีจากแผ่นเสียงและวงดนตรี" "การฟังคำบรรยายหรือคำอธิบายของวิทยากร" และ "การฟังโทรศัพท์"

จากข้อเท็จจริงที่ได้มานี้ จะสังเกตเห็นว่าครูผู้สอนได้ฝึกทักษะการฟังของนักเรียนน้อยมากในด้าน การฟังดนตรี การฟังคำบรรยายของวิทยากร และการฟังโทรศัพท์ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากความขาดแคลนอุปกรณ์และความไม่สะดวกในการจัดเป็นสาเหตุใหญ่ ซึ่งกิจกรรมทั้ง 3 อย่างนี้มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของเด็กมากเหมือนกัน การฟังเสียงดนตรีนั้นนับว่าให้ประโยชน์อย่างยิ่ง ครูควรจะฝึกให้เด็กฟังดนตรีอย่างสงบ ซาบซึ้งในสุนทรีภาพของเสียงดนตรีต่าง ๆ รู้จักใช้เสียงดนตรีเป็นเครื่องผ่อนคลายความตึงเครียดของจิตใจ ทั้งยังเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศภายในห้องเรียนอีกด้วย ทักษะในการฟังคำบรรยายหรือคำอธิบายของวิทยากรก็เป็นสิ่งจำเป็นมากเหมือนกันในอันที่จะเป็นแนวทางนำไปสู่ความรู้

ตาราง 37. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
การอภิปรายและการโต้วาที	296	93	110	70	17	6	2.09	11
การให้ฝึกกล่าวคำต้อนรับและขอบคุณ	295	74	100	85	31	5	2.29	10
วิทยากร								
ให้เด็กเล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน	294	11	83	130	55	15	2.93	2
ให้เด็กเล่านิทาน	293	8	65	143	63	14	3.03	1
ให้เด็กออกความเห็นว่ใครเล่าเรื่อง	293	17	72	135	57	12	2.91	3
สนับสนุนหรือไม่สนับสนุนอย่างไร								
ให้มีการสนทนาในเรื่องต่าง ๆ	295	13	74	156	43	9	2.86	4
ให้เด็กนำคำสั่งของครูไปบอกบุคคลต่างๆ	299	20	77	137	54	11	2.86	4
ให้เด็กไปขอยืมอุปกรณ์จากครูห้องอื่น	295	44	119	102	28	2	2.40	7
ให้เด็กเล่าประสบการณ์หรือสนทนาหลัง	291	69	95	96	24	7	2.32	3
จากการไปศึกษานอกสถานที่								
การแสดงละคร	293	110	111	63	7	2	1.90	12
การพูดโทรศัพท์	304	226	47	22	9	0	1.38	14
ให้สรุปผลการเรียนในแต่ละวัน	294	58	98	109	23	6	2.39	8
ให้พูดในที่ประชุม	292	127	93	57	13	2	1.86	13
ให้นักเรียนรายงานหน้าชั้น	293	29	88	120	43	13	2.73	6

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่า ครูจัดอันดับความสำคัญของกิจกรรมในการสอน
ทักษะการพูด ไว้ดังต่อไปนี้

อันดับที่ 1	การให้เด็กเล่นิทาน	ค่าเฉลี่ย 3.03
อันดับที่ 2	การให้เด็กเล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน	ค่าเฉลี่ย 2.93
อันดับที่ 3	การให้เด็กออกความเห็นว่ใครเล่าเรื่องสนุกหรือไม่สนุกอย่างไร	ค่าเฉลี่ย 2.91
อันดับที่ 4	การให้มีการสนทนาในเรื่องต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.86
	การให้เด็กนำคำสั่งของครูไปบอกบุคคลอื่น	ค่าเฉลี่ย 2.86
อันดับที่ 6	การให้นักเรียนรายงานหน้าชั้น	ค่าเฉลี่ย 2.73
อันดับที่ 7	การให้นักเรียนไปขอยืมอุปกรณ์จากครูอื่น	ค่าเฉลี่ย 2.40
อันดับที่ 8	การให้นักเรียนสรุปผลการเรียนในแต่ละวัน	ค่าเฉลี่ย 2.39
อันดับที่ 9	การให้เด็กเล่าประสบการณ์หรือสนทนาหลังจากการไปศึกษานอกสถานที่	ค่าเฉลี่ย 2.32
อันดับที่ 10	การให้กล่าวคำต้อนรับและขอบคุณวิทยากร	ค่าเฉลี่ย 2.29
อันดับที่ 11	การอภิปรายและการโต้วาที	ค่าเฉลี่ย 2.09
อันดับที่ 12	การแสดงละคร	ค่าเฉลี่ย 1.90
อันดับที่ 13	การให้พูดในที่ประชุม	ค่าเฉลี่ย 1.86
อันดับที่ 14	การพูดโทรศัพท์	ค่าเฉลี่ย 1.38

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมที่ครูจัดในการสอนทักษะการพูดซึ่งตกอยู่ในช่องค่อนข้างมากได้แก่ "การให้เด็กเล่นิทาน" ส่วนกิจกรรมที่ครูจัดเป็นปานกลางได้แก่ "การให้เด็กเล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน" "การให้เด็กออกความเห็นว่ใครเล่าเรื่องสนุกหรือไม่สนุกอย่างไร" "การให้มีการสนทนาในเรื่องต่าง ๆ " "การให้เด็กนำคำสั่งของครูไปบอกบุคคลอื่น" "การให้นักเรียนรายงานหน้าชั้น" "การให้นักเรียนไปขอยืมอุปกรณ์จากครูอื่น" "การให้นักเรียนสรุปผลการเรียนในแต่ละวัน" "การให้เด็กเล่าประสบการณ์หรือสนทนาหลังจากการไปศึกษานอกสถานที่" "การให้กล่าวคำต้อนรับและขอบคุณวิทยากร" และ "การอภิปรายและการโต้วาที" มีกิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างน้อยคือ "การแสดงละคร" "การพูดในที่ประชุม" และ "การพูดโทรศัพท์" จะเห็นว่าครูจัดประสบการณ์ในการฝึกทักษะ

การพูดที่ให้เกิดได้แสดงความคิดเห็นไม่มากนัก ครูควรฝึกให้เด็กมีทักษะในการพูดอภิปราย
ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้นกว่านี้

ตาราง 38. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรมในการสอน
ทักษะการอ่าน

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ให้อ่านหนังสือนอกเวลาแล้วมาสรุปให้ เพื่อนฟัง	285	26	99	111	31	18	2.70	3
จัดมุมหนังสือในห้องเรียน	293	59	110	91	20	13	2.37	9
จัดให้นักเรียนได้เข้าห้องสมุดโรงเรียน และห้องสมุดสาธารณะ	293	64	84	96	37	12	2.48	7
การสาธิตหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเด็ก	293	55	88	114	29	7	2.47	8
ให้เด็กรู้จักวิจารณ์เรื่องที่ตนอ่านและ เพื่อนอ่าน	294	41	91	106	49	7	2.62	5
ให้เด็กค้นหาศัพท์ที่ไม่รู้จากพจนานุกรม	294	44	83	102	49	16	2.69	4
ให้เล่นละคร รู้จักอ่านบทละคร	292	69	107	99	13	4	2.23	10
ให้อ่านในใจแล้วครุ่นถามเรื่องราว	294	5	49	117	98	25	3.32	1
ให้นักเรียนอ่านออกเสียงแล้วครุ่นถาม เรื่องราว	294	23	62	120	70	19	3.00	2
จัดป้ายประกาศ ป้ายนิเทศ	293	25	101	112	44	11	2.59	6
จัดมุมภาษาไทย	294	141	78	59	14	2	1.83	11
จัดห้องภาษาไทย	293	182	66	39	6	0	1.55	12

จากตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่า ครูจัดอันดับค่าความสำคัญของการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการอ่านไว้ดังนี้

อันดับที่ 1	การให้นักเรียนอ่านในใจ แล้วครูถามเรื่องราว	ค่าเฉลี่ย 3.32
อันดับที่ 2	การให้นักเรียนอ่านออกเสียงแล้วครูถามเรื่องราว	ค่าเฉลี่ย 3.00
อันดับที่ 3	ให้อ่านหนังสือนอกเวลาแล้วมาสรุปให้เพื่อนฟัง	ค่าเฉลี่ย 2.70
อันดับที่ 4	การให้เด็กค้นหาศัพท์ที่ไม่รู้จากพจนานุกรม	ค่าเฉลี่ย 2.69
อันดับที่ 5	การให้เด็กรู้จักวิจารณ์เรื่องที่ตนและเพื่อนอ่าน	ค่าเฉลี่ย 2.62
อันดับที่ 6	การจัดป้ายประกาศ ป้ายนิเทศ	ค่าเฉลี่ย 2.59
อันดับที่ 7	การจัดให้นักเรียนได้เข้าห้องสมุดโรงเรียนและ ห้องสมุดสาธารณะ	ค่าเฉลี่ย 2.48
อันดับที่ 8	การสาธิตหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเด็ก	ค่าเฉลี่ย 2.47
อันดับที่ 9	จัดมุมหนังสือในห้องเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.37
อันดับที่ 10	ให้เด็กเล่นละคร รู้จักอ่านบทละคร	ค่าเฉลี่ย 2.23
อันดับที่ 11	จัดชุมนุมภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย 1.83
อันดับที่ 12	จัดห้องภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย 1.55

จากตารางที่ 38 นี้ แสดงให้เห็นว่า ในการสอนทักษะการอ่านนั้น กิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างมากคือ "การให้อ่านในใจแล้วครูถามเรื่องราว" และ "การให้นักเรียนอ่านออกเสียง แล้วครูถามเรื่องราว" มีกิจกรรมที่ครูจัดเป็นปานกลางคือ "การให้อ่านหนังสือนอกเวลาแล้วมาสรุปให้เพื่อนฟัง" "การจัดมุมหนังสือในห้องเรียน" "การจัดให้นักเรียนได้เข้าห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดสาธารณะ" "การสาธิตหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเด็ก" "การให้เด็กรู้จักวิจารณ์เรื่องที่ตนและเพื่อนอ่าน" "การให้เด็กค้นหาศัพท์ที่ไม่รู้จากพจนานุกรม" "การให้เล่นละครรู้จักอ่านบทละคร" และ "การจัดป้ายประกาศ ป้ายนิเทศ" กิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างน้อยคือ "การจัดชุมนุมภาษาไทย" และ "การจัดห้องภาษาไทย"

เป็นที่น่าสังเกตว่า จากตารางที่ 29 นั้น ครูให้ความสำคัญของจุดมุ่งหมายในการฝึกทักษะการอ่านในข้อที่ว่า ให้อ่านออกเสียงถูกต้องทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เป็นอันดับแรก

ให้อ่านในใจได้รวดเร็วและเข้าใจเนื้อความเป็นอันดับที่ 4 แต่จากตารางที่ 34 นี้ครูฝึกให้นักเรียนอ่านในใจ เป็นอันดับที่ 1 แล้ว ฝึกอ่านออกเสียงเป็นอันดับที่ 2 ถ้าพิจารณาแล้ว จะเห็นว่าข้อมูลที่ได้รับมาไม่สอดคล้องกัน แต่ถาพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของตารางที่ 34 แล้ว ก็จะพบว่า ค่าเฉลี่ยของการฝึกอ่านในใจ (3.32) และค่าเฉลี่ยของการอ่านออกเสียง (3.00) นั้นต่างกันไม่มากนัก และยังอยู่ในช่วงค่าความสำคัญค่อนข้างมากใกล้เคียงกัน ดังนั้น ความไม่สอดคล้องของข้อมูลจึงมุ่งหมายกับกิจกรรมประกอบการสอนทักษะการอ่านที่ครูตอบมานั้นไม่ให้เกิดเสียหายอะไร

การจัดมุมหนังสือ หรือการจัดห้องภาษาไทยโดยเฉพาะก็เป็นกิจกรรมสำคัญที่จะส่งเสริมทักษะการอ่านของนักเรียนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ซึ่งครูควรจะได้จัดให้มีขึ้นโดยอาจจะจัดหาหนังสือที่เด็กสนใจมาไว้ให้เพื่อให้เด็กได้ฝึกหัดอ่านอย่างกว้างขวาง

ตาราง 39. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรมในการสอน
ทักษะในการเขียน

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ให้นักเรียนคัดจากแบบเรียน	282	3	27	102	108	42	3.56	1
ให้นักเรียนคัดจากบทละคร บทเพลง	294	3	29	118	119	25	3.45	3
ให้นักเรียนคัดจากแผนภูมิ	293	18	80	110	65	20	2.96	6
ให้นักเรียนคัดจากข่าวหรือบทความ ในหนังสือพิมพ์	299	32	111	93	50	13	2.66	12
ให้นักเรียนคัดตามตัวอย่างที่ครูให้	290	2	34	115	106	33	3.46	2
นำผลงานของนักเรียนที่ลายมือดีมาติด ไว้บนป้ายนิเทศ	299	22	86	109	58	24	2.95	7
ให้นักเรียนรวบรวมแบบของการจำหน้า ของผู้อ่านง่ายและอ่านยาก	301	49	81	105	49	17	2.68	11
ให้นักเรียนเขียนรายงาน	300	57	115	97	23	8	2.36	13
ให้นักเรียนเขียนข่าวประจำวัน	300	67	122	73	30	8	2.30	14
ให้นักเรียนจดบันทึกย่อวิชาต่าง ๆ	299	33	93	77	71	25	2.87	9
ให้นักเรียนเขียนบัตรเชิญ บัตรอวยพร	298	72	114	79	26	7	2.26	15
ให้นักเรียนเขียนข้อความจากการฟัง	306	20	115	108	53	10	2.73	10
ให้แบ่งวรรคตอนและใส่เครื่องหมาย ให้ถูกต้องจากข้อความที่ครูเขียนบน กระดานดำ	298	20	64	101	97	16	3.08	4
ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมคำยาก เก็บไว้ในบัญชีคำศัพท์	299	25	72	87	95	20	3.04	5
ให้นักเรียนผู้คัดกันหาคำศัพท์ยาก ๆ มา เขียนไว้ที่มุมหนึ่งของกระดานดำ	302	37	88	95	64	18	2.89	8

จากตารางที่ 39 ถ้าจัดอันดับความสำคัญตามรายชื่อต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรม
ในการสอนทักษะการเขียน ที่ครูตอบมาปรากฏว่า

อันดับที่ 1	ให้นักเรียนคัดจากแบบเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.56
อันดับที่ 2	ให้นักเรียนคัดตามตัวอย่างที่ครูให้	ค่าเฉลี่ย 3.46
อันดับที่ 3	ให้นักเรียนคัดจากบทละคร บทเพลง	ค่าเฉลี่ย 3.45
อันดับที่ 4	ให้แบ่งวรรคตอนและใส่เครื่องหมายให้ถูกต้อง จากข้อความที่ครูเขียนบนกระดานดำ	ค่าเฉลี่ย 3.08
อันดับที่ 5	ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมคำยากเก็บไว้ใน บัญชีคำศัพท์	ค่าเฉลี่ย 3.04
อันดับที่ 6	ให้นักเรียนคัดจากแผนภูมิ	ค่าเฉลี่ย 2.96
อันดับที่ 7	นำผลงานของนักเรียนที่ลายมือดีมาติดไว้บนป้าย นิเทศ	ค่าเฉลี่ย 2.95
อันดับที่ 8	ให้นักเรียนคัดค้นหาคำศัพท์ยาก ๆ มาเขียนไว้ที่ มุมหนึ่งของกระดานดำ	ค่าเฉลี่ย 2.89
อันดับที่ 9	ให้นักเรียนจดบันทึกย่อวิชาต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.87
อันดับที่ 10	ให้นักเรียนเขียนข้อความจากการฟัง	ค่าเฉลี่ย 2.73
อันดับที่ 11	ให้นักเรียนรวบรวมแบบของการจำหน้าของที่อ่าน ง่าย และอ่านยาก	ค่าเฉลี่ย 2.68
อันดับที่ 12	ให้นักเรียนคัดจากข่าวหรือบทความในหนังสือพิมพ์	ค่าเฉลี่ย 2.66
อันดับที่ 13	ให้นักเรียนเขียนรายงาน	ค่าเฉลี่ย 2.36
อันดับที่ 14	ให้นักเรียนเขียนข่าวประจำวัน	ค่าเฉลี่ย 2.30
อันดับที่ 15	ให้นักเรียนเขียนบัตรเชิญ บัตรอวยพร	ค่าเฉลี่ย 2.26

จากตารางที่ 39 นี้ แสดงให้เห็นว่าในการสอนทักษะการเขียนนั้น กิจกรรมที่ครูสอน
ค่อนข้างมากได้แก่ "ให้นักเรียนคัดจากแบบเรียน" "ให้นักเรียนคัดตามตัวอย่างที่ครูให้"
"ให้นักเรียนคัดจากบทละคร บทเพลง" "ให้แบ่งวรรคตอนและใส่เครื่องหมายให้ถูกต้องจาก

ข้อความที่ครูเขียนบนกระดานดำ" "ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมคำยากเก็บไว้ในบัญชีคำศัพท์" กิจกรรมที่ครูจัดเป็นปานกลางได้แก่ "ให้นักเรียนคัดจากแผนภูมิ" "นำผลงานของนักเรียนที่ลายมือดีมาติดไว้บนป้ายนิเทศ" "ให้นักเรียนผัดกันหาคำศัพท์ยาก ๆ มาเขียนไว้ที่มุมหนึ่งของกระดานดำ" "ให้นักเรียนจดบันทึกย่อวิชาต่าง ๆ" "ให้นักเรียนเขียนข้อความจากการฟัง" "ให้นักเรียนรวบรวมแบบของการจำหาของที่อ่านง่ายและอ่านยาก" "ให้นักเรียนคัดจากข่าวหรือบทความในหนังสือพิมพ์" "ให้นักเรียนเขียนรายงาน" "ให้นักเรียนเขียนข่าวประจำวัน" "ให้นักเรียนเขียนบัตรเชิญ บัตรอวยพร"

จะสังเกตเห็นว่า กิจกรรมประกอบการสอนทักษะการเขียนที่ครูใช้มากนั้นหนักไปในทางการคัดลายมือ มากกว่าอย่างอื่น สำหรับในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นี้ ผู้เขียนเห็นว่า ครูควรจะให้ความสนใจในด้านอื่น ๆ เช่น การจดบันทึกย่อวิชาต่าง ๆ หรือเขียนข้อความจากการฟัง มากกว่าการให้นักเรียนคัดจากตัวอย่าง หรือแบบเรียนที่ครูให้

ตาราง (40) แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะ
การเขียนแต่งความ

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
การเขียนเรื่องราวจากการฟังครูเล่า	303	9	44	121	98	31	3.29	3
การเขียนเรื่องราวจากการแสดงละครไม่ ของเพื่อน	291	116	85	72	13	5	1.98	16
การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง	291	49	79	116	37	10	2.56	12
การเขียนเรียงความจากคำต่าง ๆ ที่ครู กำหนดให้	298	9	24	126	111	28	3.41	1
เรียงประโยคที่ครูเขียนสลับกันไว้เสียใหม่ ให้ไถ่ความและตั้งชื่อเรื่อง	297	8	44	128	89	28	3.28	4
การแต่งเรียงความควยวาจา	297	255	75	128	57	12	2.85	8
การเขียนเรียงความจากภาพที่ครูหรือเพื่อน นำมาให้ดู	299	19	80	138	54	8	2.83	9
การเติมคำหรือประโยคที่เว้นไว้ให้ไถ่ความ สมบูรณ์	300	7	41	123	101	28	3.34	2
การแต่งเรื่องต่อจากเรื่องที่แต่งค้างไว้	302	43	90	111	50	8	2.63	11
การเขียนเรื่องจากภาพนิ่งหรือภาพยนตร์ที่ ไม่มีเสียง	291	142	73	52	19	5	1.87	17
การเขียนเรื่องที่อ่านควยถ้อยคำของตนเอง	297	21	88	122	52	14	2.83	9
การเขียนเรื่องที่ไถ่จากการศึกษานอก สถานที่	298	117	86	71	21	3	2.01	15
การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน หรือพบมา	298	44	108	105	34	7	2.50	13

ตาราง 40. (ต่อ)

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
การประกวดเรียงความ	299	104	95	63	32	5	2.12	14
ยอมรับความจากวิทยุหรือจากวิทยากร ที่เชิญมา	295	154	78	51	7	5	1.74	18
ขอประวัติบุคคลสำคัญจากการเล่า ของครู	298	21	71	132	61	13	2.91	5
ให้เขียนสรุปการทดลองวิชาวิทยา- ศาสตร์	299	81	99	98	17	4	2.90	6
การขอเรื่องจากแบบเรียน	297	23	75	129	58	12	2.86	7

จากตารางที่ 40 ถ้าจัดอันดับตามความสำคัญของรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของการจัด
กิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนแต่งความที่ครูตอบมา พบว่า

- อันดับที่ 1 การเขียนเรียงความจากคำต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้ ค่าเฉลี่ย 3.41
- อันดับที่ 2 การเติมคำหรือประโยคที่เว้นไว้ให้ได้ความสมบูรณ์ ค่าเฉลี่ย 3.34
- อันดับที่ 3 การเขียนเรื่องราวจากการฟังครูเล่า ค่าเฉลี่ย 3.29
- อันดับที่ 4 การเรียงประโยคที่ครูเขียนสลับกันไว้เสียใหม่ให้
ได้ความ และตั้งชื่อเรื่อง ค่าเฉลี่ย 3.28
- อันดับที่ 5 การขอประวัติบุคคลสำคัญจากการเล่าของครู ค่าเฉลี่ย 2.91
- อันดับที่ 6 การเขียนสรุปการทดลองวิชาวิทยาศาสตร์ ค่าเฉลี่ย 2.90
- อันดับที่ 7 การขอเรื่องจากแบบเรียน ค่าเฉลี่ย 2.86

อันดับที่ 8	การแต่งเรียงความควยวาจา	ค่าเฉลี่ย 2.85
อันดับที่ 9	การเขียนเรียงความจากภาพที่ครูหรือเพื่อนนำมาให้ดู	ค่าเฉลี่ย 2.83
อันดับที่ 10	การเขียนเรื่องที่อ่านแล้วควยถ้อยคำของตนเอง	ค่าเฉลี่ย 2.83
อันดับที่ 11	การแต่งเรื่องต่อจากเรื่องที่ค้างไว้	ค่าเฉลี่ย 2.63
อันดับที่ 12	การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง	ค่าเฉลี่ย 2.56
อันดับที่ 13	การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านหรือพบมา	ค่าเฉลี่ย 2.50
อันดับที่ 14	การประกวดเรียงความ	ค่าเฉลี่ย 2.12
อันดับที่ 15	การเขียนเรื่องที่ได้อ่านจากนิตยสารนอกสถานที่	ค่าเฉลี่ย 2.01
อันดับที่ 16	การเขียนเรื่องราวจากการแสดงละครใบของเพื่อน	ค่าเฉลี่ย 1.98
อันดับที่ 17	การเขียนเรื่องจากภาพนิ่งหรือภาพยนตร์ที่ไม่มีเสียง	ค่าเฉลี่ย 1.87
อันดับที่ 18	การย่อบทความจากวิทยุหรือจากวิทยากรที่เชิญมา	ค่าเฉลี่ย 1.74

จากตารางที่ 40. แสดงให้เห็นว่า ในการสอนทักษะการเขียนแต่งความนั้น กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างมากได้แก่ "การเขียนเรื่องราวจากการฟังครูเล่า" "การเขียนเรียงความจากคำต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้" "การเรียงประโยคที่ครูเขียนสลับกันไว้เสียใหม่ให้ได้อ่าน และตั้งชื่อเรื่อง" และ "การเติมคำหรือประโยคที่เว้นไว้ให้ได้อ่านสมบูรณ์" กิจกรรมที่ครูใช้เป็นปานกลางได้แก่ "การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง" "การแต่งเรียงความควยวาจา" "การเขียนเรียงความจากภาพที่ครูหรือเพื่อนนำมาให้ดู" "การแต่งเรื่องต่อจากเรื่องที่ค้างไว้" "การเขียนเรื่องที่อ่านแล้วควยถ้อยคำของตนเอง" "การเขียนเรื่องที่ได้อ่านจากนิตยสารนอกสถานที่" "การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านหรือพบมา" "การประกวดเรียงความ" "การย่อประวัติบุคคลสำคัญจากการเล่าของครู" "ให้เขียนสรุปการทดลองวิชาวิทยาศาสตร์" "การย่อเรื่องจากแม่เขียน" กิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างน้อยได้แก่ "การเขียนเรื่องราวจากการแสดงละครใบของเพื่อน" "การเขียนเรื่องจากภาพนิ่งหรือภาพยนตร์ที่ไม่มีเสียง" "การย่อประวัติบุคคลสำคัญจากการเล่าของครู"

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูให้ความสำคัญของกิจกรรมการฝึกเรียงความด้วยวาจาไว้ถึงอันดับที่ 8 และการเขียนบันทึกประจำวันเป็นอันดับที่ 12 ผู้เขียนเห็นว่า สำหรับในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นี้ การเรียงความด้วยวายายังจำเป็นอยู่มาก ครูควรให้เด็กฝึกเรียงความด้วยวาจาเป็นอัตราส่วน 3 ส่วนใน 5 ส่วนของการเรียงความ ควรฝึกด้วยการเขียนเพียง 2 ส่วน การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง ก็นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ครูควรจะทำให้ความสนใจในการฝึกเด็กให้เกิดเป็นนิสัยจนคุ้นเคยกับการจดบันทึก เพราะถือว่ามีประโยชน์หลายด้านทั้งในด้านการส่งเสริมให้เด็กจำและรู้คุณค่าของสิ่งที่ตนได้ทำในวันหนึ่ง ๆ ทั้งยังเป็นบทเรียนในการฝึกหักแวงความเพราเพราะเด็กต้องนำเอาประสบการณ์ที่ตนได้กระทำมาคิดเรียงลำดับ แล้วจึงจะเขียน จึงนับว่า การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง

ตาราง 41. แสดงอันดับความสำคัญจำแนกตามการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนจดหมาย

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
เชิญวิทยากรจากกรมไปรษณีย์มาแสดงคำชี้แจงคำอธิบาย	291	255	16	16	4	0	1.20	14
ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมแสดงบทของจดหมาย	291	63	129	76	16	7	2.58	6
การเขียนจดหมายลาครูทุกครั้งที่ยุคเรียน	294	5	9	55	110	115	4.12	1
การเขียนจดหมายถึงครูและเพื่อนในระหว่างปิดภาคเรียน	296	34	70	114	61	17	2.85	5
การเขียนจดหมายถึงบิดามารดาญาติพี่น้อง	298	9	47	129	86	27	3.25	2

ตาราง 41. (ต่อ)

ประเภทของกิจกรรม	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
การเขียนจดหมายถึงเพื่อนในเรื่อง ต่าง ๆ	298	2	45	107	119	25	3.25	2
การเขียนจดหมายแสดงความรู้สึก ต่าง ๆ เช่น คีใจ เสียใจ ขอบใจ	290	14	85	130	48	13	2.86	4
การเขียนจดหมายเชิญ บัตรเชิญ มาในงานต่าง ๆ	295	49	124	97	19	6	2.35	8
การตอบจดหมายหรือบัตรเชิญ	290	56	109	93	26	6	2.36	7
ให้นักเรียนคัดกรอกแบบฟอร์ม ใบสมัคร โทรเลข ขนานที พัสตุไปรษณีย์ ใบฝากออมสิน ใบถอนออมสิน และ ใบแจ้งย้ายออกในทะเบียนสามโน ครัว	294	125	99	63	7	0	1.83	11
การเขียนประกาศแจ้งความต่าง ๆ	301	140	96	62	3	0	1.76	12
การเขียนจดหมายขอซื้อหนังสือหรือ วัสดุจากทางร้านต่าง ๆ	297	86	109	74	15	3	2.02	9
การเขียนจดหมายขอหนังสือหรือรูป ภาพต่าง ๆ	300	93	123	70	11	3	2.02	9
การไปศึกษานอกสถานที่ เช่น กรมไปรษณีย์	299	218	49	28	4	0	1.39	13

จากตารางที่ 41 ถ้าจัดอันดับตามความสำคัญของรายชื่อย่อยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนจดหมายจะได้อะไร

อันดับที่ 1	การเขียนจดหมายลาครู	ค่าเฉลี่ย 4.12
อันดับที่ 2	การเขียนจดหมายถึงบิดามารดาญาติพี่น้อง	ค่าเฉลี่ย 3.25
	การเขียนจดหมายถึงเพื่อนในเรื่องต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 3.25
อันดับที่ 4	การเขียนจดหมายแสดงความรู้สึกต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.86
อันดับที่ 5	การเขียนจดหมายถึงครูและเพื่อนในระหว่างปิดภาคเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.85
อันดับที่ 6	การที่ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมแสดงต้นแบบและของจดหมาย	ค่าเฉลี่ย 2.58
อันดับที่ 7	การตอบจดหมายหรือบัตรเชิญ	ค่าเฉลี่ย 2.36
อันดับที่ 8	การเขียนจดหมายเชิญ บัตรเชิญมาในงานต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.35
อันดับที่ 9	การเขียนจดหมายขอขอล้างชื่อหรือวัสดุจากห้างร้านต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.02
อันดับที่ 10	การเขียนจดหมายขอหนังสือหรือรูปภาพต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 2.02
อันดับที่ 11	ให้นักเรียนคัดลอกแบบฟอร์มต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 1.83
อันดับที่ 12	การเขียนประกาศแจ้งความต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 1.76
อันดับที่ 13	การไปศึกษานอกสถานที่ เช่น กรมไปรษณีย์	ค่าเฉลี่ย 1.39
อันดับที่ 14	การเชิญวิทยากรจากกรมไปรษณีย์มาแสดงคำชี้แจงและคำอธิบาย	ค่าเฉลี่ย 1.20

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในการสอนทักษะการเขียนจดหมายนั้น

กิจกรรมที่ครูจัดมากที่สุด คือ "การให้เขียนจดหมายลาครูทุกครั้งที่ยุคเรียน"

กิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างมาก คือ "การเขียนจดหมายถึงบิดามารดาญาติพี่น้องในเรื่องต่าง ๆ" และ "การเขียนจดหมายถึงเพื่อนในเรื่องต่าง ๆ"

กิจกรรมที่ครูจัดเป็นปานกลาง ได้แก่ "การที่ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมแสดงต้นแบบ"

และของจดหมาย" "การเขียนจดหมายถึงครูและเพื่อนในระหว่างปิดภาคเรียน" "การเขียนจดหมายแสดงความรู้สึกต่าง ๆ" "การเขียนจดหมายเชิญ บัตรเชิญ มาในงานต่าง ๆ" "การตอบจดหมายหรือบัตรเชิญ" "การเขียนจดหมายขอซื้อหนังสือ หรือ วัสดุจากห้างร้าน" และ "การเขียนจดหมายขอหนังสือหรือรูปภาพต่าง ๆ"

กิจกรรมที่ครูจัดคอนขางน้อย ได้แก่ "การเชิญวิทยากรจากกรมไปรษณีย์มาแสดง คำชี้แจงและคำอธิบาย" "การให้นักเรียนหัดกรอกแบบฟอร์ม ใบสมัคร โทรเลข หนานทิ พัสกุลไปรษณีย์ใบฝากและใบถอนออมสิน และ ใบแจ้งย้ายออกในทะเบียนสามโนครัว" "การเขียนประกาศขอความต่าง ๆ " และ "การไปศึกษานอกสถานที่ เช่น กรมไปรษณีย์"

จะเห็นว่า ครูจัดกิจกรรมประกอบทักษะการเขียนจดหมายได้เหมาะสมคือ มิได้ให้ เด็กเขียนจดหมายเฉพาะเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ในชั่วโมงเรียนวิชาจดหมายเท่านั้น การให้นักเรียนเขียนจดหมายลาครูทุกครั้งที่ยุติเรียน การเขียนจดหมายถึงบิดามารดาญาติพี่น้อง และการเขียนจดหมายถึงเพื่อน แสดงว่าครูผู้สอนได้จัดสภาพการฝึกให้สัมพันธ์กับการฝึก ให้เด็ก ได้ใช้ภาษาเป็นสื่อในการติดต่อในชีวิตจริง ๆ เพื่อเด็กได้ฝึกในสิ่งที่มีความหมายแก่ตน หรือให้ เด็กฝึกในขณะที่เด็กต้องการใช้ความสามารถเหล่านั้นกระทำให้การฝึกได้รับผลดี

การกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะต้องสอนให้เด็กรู้จักไว้เพราะ เป็นสิ่งที่เด็กจะต้องปฏิบัติบ่อย ๆ ในสภาพของชีวิตจริง ๆ ในชีวิตปัจจุบันนี้ แต่จากข้อเท็จจริง ปรากฏว่าครูยังฝึกในกานนี้น้อยมาก มีค่าเฉลี่ยถึง 1.83 สมควรอย่างยิ่งที่ครูควรจะได้ให้ความสนใจในการให้เด็กได้รู้จักกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ มากขึ้นกว่านี้

ตาราง 42. แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอนในการสอนภาษาไทย

วุฒิ	จำนวน เต็ม	การใช้อุปกรณ์การสอน					ไม่ตอบ
		ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่ใช่เพราะ ไม่มี	ไม่ใช่เพราะ เวลาน้อย	ไม่ใช่เพราะ ไม่จำเป็น	
ต่ำกว่า ม.3	5	1 20%	3 60%	1 20%	0	0	0
ม.6	22	3 13.63%	17 77.27%	0	0	2 9.09%	3 13.63%
ม.8	1	0	0	1 100%	0	0	0
ป.ป.,ป.กศ.	93	15 16.12%	65 69.85%	8 8.60%	5 5.37%	0	4 4.30%
ป.ม.,อ.กศ.	134	18 13.43%	94 70.14%	12 8.95%	3 2.23%	7 5.22%	2 1.49%
ปริญญา	16	4 25%	11 68.75%	1 6.25%	0	0	0
วุฒิอื่น ๆ	25	3 12%	18 72%	0	4 16%	0	1 4%
รวมยอด	296	44 14.86%	208 70.27%	23 7.77%	12 4.05%	9 3.04%	10 3.37%

จากตารางที่ 42 แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ทุกระดับวุฒิจำนวน 208 คน (70.27 %) ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง มีครู 44 คน (14.86 %) ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนวิชาภาษาไทยทุกครั้ง มีครูที่ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอน เพราะไม่มีเป็นจำนวน 23 คน (7.77 %) มีครูที่ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนเพราะเวลาน้อยอยู่ 12 คน (4.05 %) และมีครู 9 คน (3.04 %) ที่เห็นว่าอุปกรณ์การสอนไม่จำเป็นจึงไม่ใช้

ตาราง 43. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนวิชาภาษาไทย

ประเภทของความมุ่งหมาย	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลข	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
เพื่อสร้างความสนใจของเด็ก	301	4	21	102	110	64	3.69	4
เพื่อให้ความกระจ่างในบทเรียน	296	3	11	79	126	77	3.88	2
เพื่อเพิ่มประสบการณ์และขยายความรู้ให้แก่เด็ก	296	8	16	84	128	60	3.72	3
เพื่อนำบทเรียน	297	9	37	122	98	31	3.35	6
เพื่อทบทวนและสรุป	288	11	40	112	92	33	3.33	7
เพื่อฝึกทักษะ	297	5	43	110	96	43	3.43	5
เพื่อผ่อนคลายในการสอนของครู	298	14	62	120	71	31	3.14	8
เพื่อแทนการสอนของครู	295	48	85	100	52	10	2.63	9
เพื่อให้เด็กจำบทเรียนได้แม่นยำขึ้น	292	0	14	62	134	82	3.97	1

จากตารางที่ 43 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญตามรายชื่อต่าง ๆ ของจุดมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนภาษาไทยที่ครูตอบมา จะพบว่า

อันดับที่ 1	เพื่อให้เด็กจำบทเรียนได้แม่นยำขึ้น	ค่าเฉลี่ย 3.97
อันดับที่ 2	เพื่อความกระจำในบทเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.88
อันดับที่ 3	เพื่อเพิ่มประสบการณ์และขยายความรู้ให้แก่เด็ก	ค่าเฉลี่ย 3.72
อันดับที่ 4	เพื่อเร้าความสนใจของเด็ก	ค่าเฉลี่ย 3.69
อันดับที่ 5	เพื่อฝึกทักษะ	ค่าเฉลี่ย 3.43
อันดับที่ 6	เพื่อนำบทเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.35
อันดับที่ 7	เพื่อทบทวนและสรุป	ค่าเฉลี่ย 3.33
อันดับที่ 8	เพื่อผ่อนคลายในการสอนของครู	ค่าเฉลี่ย 3.14
อันดับที่ 9	เพื่อแทนการสอนของครู	ค่าเฉลี่ย 2.63

จากตารางนี้ พอสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนภาษาไทยที่ครูเห็นว่า สำคัญค่อนข้างมากได้แก่ "เพื่อให้เด็กจำบทเรียนได้แม่นยำขึ้น" "เพื่อความกระจำในบทเรียน" "เพื่อเพิ่มประสบการณ์และขยายความรู้ให้แก่เด็ก" "เพื่อเร้าความสนใจของเด็ก" "เพื่อฝึกทักษะ" "เพื่อนำบทเรียน" "เพื่อทบทวนและสรุป" และ "เพื่อผ่อนคลายในการสอนของครู" ส่วนจุดมุ่งหมายที่ครูเห็นว่าสำคัญในระดับปานกลางคือ เพื่อแทนการสอนของครู และมีค่าเฉลี่ยถึง 2.63 ซึ่งแสดงว่ามีครูอยู่ไม่น้อยที่ใช้อุปกรณ์เพื่อแทนการสอนของครู ซึ่งนับว่าเป็นความเข้าใจผิดอยู่มากเป็นที่น่าสังเกตว่า "การใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อฝึกทักษะ" นั้นครูเห็นว่ามีค่าสำคัญถึงอันดับที่ 5 ครูควรจะได้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์เพื่อจุดมุ่งหมายนี้มากกว่านี้ เพราะในการสอนภาษาครูควรจะได้คำนึงถึงทักษะเป็นสำคัญ การใช้อุปกรณ์การสอนก็ควรจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกทักษะเป็นสำคัญไม่น้อยกว่าจุดมุ่งหมายอื่น ๆ เหมือนกัน

ตาราง 44. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอนในการ
สอนทักษะการพูดและการฟัง

ประเภทของอุปกรณ์	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประเมินค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ใช่ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
เครื่องบันทึกเสียง	304	220	52	25	5	2	1.41	7
แผ่นเสียง	304	230	47	22	3	2	1.35	8
รายการโทรทัศน์	300	83	86	97	29	5	2.29	4
โทรศัพท์	296	245	32	13	6	0	1.25	10
ไมโครโฟน	298	190	50	42	14	2	1.61	6
หุ่นกระบอก	297	240	35	15	5	2	1.29	9
ภาพเคลื่อนไหว	298	185	61	36	12	4	1.62	5
รูปภาพ	301	21	38	119	79	44	3.28	3
บัตรคำ	297	10	31	123	87	46	3.43	2
หนังสือต่าง ๆ	298	5	20	89	126	58	3.71	1

จากตารางที่ 44 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญตามรายชื่อต่าง ๆ ของการใช้
อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนทักษะการพูดและการฟัง ตามที่ครูได้ตอบมา จะพบว่า

อันดับที่ 1	หนังสือต่าง ๆ	ค่าเฉลี่ย 3.71
อันดับที่ 2	บัตรคำ	ค่าเฉลี่ย 3.43
อันดับที่ 3	รูปภาพ	ค่าเฉลี่ย 3.28
อันดับที่ 4	รายการโทรทัศน์	ค่าเฉลี่ย 2.29
อันดับที่ 5	ภาพเคลื่อนไหว	ค่าเฉลี่ย 1.62
อันดับที่ 6	ไมโครโฟน	ค่าเฉลี่ย 1.61

อันดับที่ 7	เครื่องบันทึกเสียง	ค่าเฉลี่ย 1.41
อันดับที่ 8	แผ่นเสียง	ค่าเฉลี่ย 1.35
อันดับที่ 9	หุ้กระบอก	ค่าเฉลี่ย 1.29
อันดับที่ 10	โทรศัพท์	ค่าเฉลี่ย 1.25

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในการสอนทักษะการพูดและการฟังนั้น
 อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ค่อนข้างมาก คือรูปภาพ บัตรคำ และหนังสือต่าง ๆ
 อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้เป็นปานกลางคือรายการโทรทัศน์
 อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ค่อนข้างน้อยได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง โทรศัพท์
 ไมโครโฟน หุ้กระบอก และภาพเคลื่อนไหว

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูใช้รูปภาพ บัตรคำ และหนังสือต่าง ๆ เป็นอุปกรณ์การฟัง
 และพูด ค่อนข้างมาก แทกลับใช้เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง ไมโครโฟน และโทรทัศน์
 ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำคัญในการฝึกทักษะการฟังและการพูด ค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
 โรงเรียนไม่มีอุปกรณ์เหล่านี้ไว้ก็ได้ จำเป็นที่จะต้องมีการพิจารณาปรับปรุงในเรื่องนี้ เพราะ
 อุปกรณ์เหล่านี้ อาทิเช่น เครื่องบันทึกเสียงนับว่าให้ประโยชน์มากต่อการฝึกทักษะการฟังและ
 และการพูด

ตาราง 45. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบ
การสอนทักษะการอ่าน

ประเภทของอุปกรณ์	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประเมินค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ใช้ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
บัตรคำ	301	11	45	120	75	50	3.59	1
พจนานุกรม, ปทานุกรม	302	28	90	125	43	16	2.76	8
ป้ายนิเทศ	304	35	85	116	59	9	2.74	9
รูปภาพ	303	8	28	132	96	39	3.42	2
แผนภูมิ	300	16	41	136	85	22	3.18	4
หนังสือนิทาน	304	3	35	150	89	27	3.33	3
บทเพลง บทประพันธ์ สุภาษิต	298	11	50	139	79	19	3.05	6
ของจำลอง	301	51	104	106	33	7	2.47	11
ของจริง	303	31	83	127	47	15	2.77	7
บัญชีคำยากหรือคำศัพท์	303	20	61	122	77	23	3.07	5
ห้องสมุด	304	65	80	111	37	11	2.50	10

จากตารางที่ 45 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของการใช้
อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนทักษะการอ่าน ตามที่ครูได้ตอบมานั้น จะพบว่า

อันดับที่ 1	บัตรคำ	ค่าเฉลี่ย 3.59
อันดับที่ 2	รูปภาพ	ค่าเฉลี่ย 3.42
อันดับที่ 3	หนังสือนิทาน	ค่าเฉลี่ย 3.33
อันดับที่ 4	แผนภูมิ	ค่าเฉลี่ย 3.18

อันดับที่ 5	บัญชีคำยากหรือคำศัพท์	ค่าเฉลี่ย 3.07
อันดับที่ 6	บทเพลง บทประพันธ์ หรือสุภาษิต	ค่าเฉลี่ย 3.05
อันดับที่ 7	ของจริง	ค่าเฉลี่ย 2.77
อันดับที่ 8	พจนานุกรมหรือพจนานุกรม	ค่าเฉลี่ย 2.76
อันดับที่ 9	ป้ายนิเทศ	ค่าเฉลี่ย 2.74
อันดับที่ 10	ห้องสมุด	ค่าเฉลี่ย 2.50
อันดับที่ 11	ของจำลอง	ค่าเฉลี่ย 2.47

จากตารางนี้ พอสรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการอ่านนั้น

อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ค่อนข้างมาก ได้แก่ บัตรคำ รูปภาพ แผนภูมิ หนังสือ
นิทาน บทเพลงหรือบทประพันธ์ หรือสุภาษิต และบัญชีคำยากหรือคำศัพท์

อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้เป็นปานกลางได้แก่ พจนานุกรมหรือพจนานุกรม ป้ายนิเทศ
ของจำลอง ของจริง และห้องสมุด

เป็นที่น่าสังเกตว่า อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ประกอบการสอนอ่าน คือห้องสมุดนั้น
ครูจัดอันดับไว้เกือบเป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนไม่มีห้องสมุด หรือมีแต่
มิได้เปิดให้นักเรียนใช้ หรือห้องสมุดมีหนังสือน้อยเกินไป ทำให้ครูไม่เห็นความสำคัญของ
ห้องสมุดพอที่จะใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบการสอนทักษะการอ่าน

X
ตาราง 46. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบ
การสอนทักษะการเขียน

ประเภทของอุปกรณ์	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ใช้ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
กระบะทราย	298	192	66	36	4	0	1.50	15
บัตรคำ บัตรเชิญ	297	23	92	100	60	22	2.88	6
แบบจำลองของจดหมาย	295	10	43	131	87	24	3.24	3
แบบการคัดลายมือ	297	3	17	106	124	47	3.65	1
แผนภูมิ	297	16	69	139	55	18	2.96	5
ป้ายนิเทศ	295	41	75	126	44	9	2.67	10
รูปภาพ	296	11	37	130	84	34	3.31	2
หนังสือนิทาน บทเพลง หรือคำ ประพันธ์	295	7	53	151	69	15	3.10	4
ของจำลอง	301	53	112	96	35	5	2.42	11
ของจริง	297	30	94	112	53	8	2.71	9
สแตมป์ แบบขนานติ โทเลข แบบ ปากและถอนออมสิน แบบแจกจ่าย	298	67	104	89	29	9	2.35	13
สามโนครว								
หนังสือพิมพ์ประจำวันหรือประจำ สัปดาห์	296	23	94	124	40	15	2.76	8
สมุดภาพประกอบคำอธิบายและคำ คำบรรยาย	296	29	71	129	52	15	2.84	7
เครื่องบันทึกเสียง	299	197	65	28	7	2	1.50	15
ภาพนิ่ง	298	167	67	50	11	3	1.71	14
พจนานุกรม	298	64	100	89	32	13	2.42	11

X จากตารางที่ 46 ถ้าจัดอันดับความสำคัญตามรายชื่อข้อย่อยต่าง ๆ ของการใช้
อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนทักษะการเขียนที่ครูได้ตอบมา จะพบว่า

อันดับที่ 1	แบบการคัดลายมือ	ค่าเฉลี่ย 3.65
อันดับที่ 2	รูปภาพ	ค่าเฉลี่ย 3.31
อันดับที่ 3	แบบจําหนาของจดหมาย	ค่าเฉลี่ย 3.24
อันดับที่ 4	หนังสือนิทาน บทเพลงหรือคำประพันธ์	ค่าเฉลี่ย 3.10
อันดับที่ 5	แผนภูมิ	ค่าเฉลี่ย 2.96
อันดับที่ 6	บัตรคำ หรือบัตรเชิญ	ค่าเฉลี่ย 2.88
อันดับที่ 7	สมุดภาพประกอบคำอธิบายและคำบรรยาย	ค่าเฉลี่ย 2.84
อันดับที่ 8	หนังสือพิมพ์ประจำวันหรือประจำสัปดาห์	ค่าเฉลี่ย 2.76
อันดับที่ 9	ของจริง	ค่าเฉลี่ย 2.71
อันดับที่ 10	ป้ายนิเทศ	ค่าเฉลี่ย 2.67
อันดับที่ 11	ของจำลอง	ค่าเฉลี่ย 2.42
อันดับที่ 12	พจนานุกรม	ค่าเฉลี่ย 2.42
อันดับที่ 13	แสตมป์ แบบชนานิติ โทรเลข แบบฝากและถอน ออมสิน แบบแจ้งย้ายสำโนครัว	ค่าเฉลี่ย 2.35
อันดับที่ 14	ภาพนิ่ง	ค่าเฉลี่ย 1.71
อันดับที่ 15	กะเบาะทราย	ค่าเฉลี่ย 1.50
อันดับที่ 16	เครื่องบันทึกเสียง	ค่าเฉลี่ย 1.50

จากตารางที่ 46 นี้ แสดงให้เห็นว่า ในการสอนทักษะนั้น อุปกรณ์ที่ครูใช้ค่อนข้างม
มากได้แก่ แบบจําหนาของจดหมาย แบบการคัดลายมือ รูปภาพ หนังสือนิทานหรือบทเพลงหรือ
คำประพันธ์

อุปกรณ์ที่ครูใช้เป็นปานกลาง ได้แก่ บัตรคำหรือบัตรเชิญ แผนภูมิ ป้ายนิเทศ ของ
จำลอง ของจริง แสตมป์หรือแบบชนานิติ หรือโทรเลข หรือ แบบฝากและถอนออมสิน หรือ
แบบแจ้งย้ายสำโนครัว หนังสือพิมพ์ประจำวันหรือประจำสัปดาห์ สมุดภาพประกอบคำอธิบาย
และคำบรรยาย และพจนานุกรม

ตาราง 47. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแหล่งที่มาของอุปกรณ์
ประกอบการสอน

ที่มาของอุปกรณ์	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ใช่ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
จากพิพิธภัณฑ์	301	208	60	24	9	0	1.44	12
จากสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน	304	9	66	128	70	31	3.15	3
จากทรัพยากรธรรมชาติ	306	15	63	137	74	17	3.04	4
จากห้องสมุดโรงเรียนและ ห้องสมุดสาธารณะ	304	36	79	107	56	26	2.85	7
จากหนังสือประกอบการค้นคว้า	301	6	53	137	79	26	3.18	2
จากโบราณสถาน	302	179	88	28	7	0	1.54	11
จากสถานที่ราชการ	302	135	96	60	10	2	1.84	10
จากสวนสัตว์	303	138	80	69	13	3	1.88	9
จากโรงเรียนมีไว้หรือครูอื่น ทำไว้	303	30	110	109	46	8	2.64	8
จากครูสอนเอง	300	2	27	119	120	32	3.04	4
จากนักเรียน	302	7	56	172	55	12	3.02	6
จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ	299	2	50	116	111	20	3.32	1

จากตารางที่ 47 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของแหล่งที่มา
ของอุปกรณ์การสอนที่ครูได้รับ ตามที่ครูได้ตอบมาก็จะทำให้ทราบได้ว่า

อันดับที่ 1 จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ ค่าเฉลี่ย 3.32

อันดับที่ 2 จากหนังสือประกอบการค้นคว้า ค่าเฉลี่ย 3.18

อันดับที่ 3	จากสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.15
อันดับที่ 4	จากผู้สอนเอง	ค่าเฉลี่ย 3.04
	จากทรัพยากรธรรมชาติ	ค่าเฉลี่ย 3.04
อันดับที่ 6	จากนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.02
อันดับที่ 7	จากห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดสาธารณะ	ค่าเฉลี่ย 2.85
อันดับที่ 8	จากที่โรงเรียนมีไว้หรือครูอื่นทำไว้	ค่าเฉลี่ย 2.64
อันดับที่ 9	จากสวนสัตว์	ค่าเฉลี่ย 1.88
อันดับที่ 10	จากสถานที่ราชการ	ค่าเฉลี่ย 1.84
อันดับที่ 11	จากโบราณสถาน	ค่าเฉลี่ย 1.54
อันดับที่ 12	จากพิพิธภัณฑ์	ค่าเฉลี่ย 1.44

จากตารางนี้ สรุปได้ว่า ครูได้อุปกรณ์การสอนจากสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน จากทรัพยากรธรรมชาติ จากหนังสือประกอบการค้นคว้า จากผู้สอนเอง จากนักเรียน และ จากที่ครูและนักเรียนช่วยกันทำ ค่อนข้างมาก แหล่งที่มาของอุปกรณ์การสอนที่ครูได้รับมาเป็น ปานกลาง คือ จากห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดสาธารณะ และจากที่โรงเรียนมีไว้หรือที่ ครูอื่นทำไว้ แหล่งที่มาของอุปกรณ์การสอนที่ครูได้รับค่อนข้างน้อยได้แก่ จากพิพิธภัณฑ์ จาก โบราณสถาน จากสถานที่ราชการ และจากสวนสัตว์ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ครูยังไม่มีความรู้ อย่างกว้างขวางพอใจการที่จะใช้แหล่งชุมนุมต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน หรืออาจ ไม่กระตือรือร้นในการใช้สถานที่เหล่านั้น ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากความไม่รู้ หรือขาดความ สะดวก

ตาราง 48. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามหนังสือประกอบการเรียน
การสอนที่ห้องสมุดโรงเรียนมีอยู่

ประเภทของหนังสือ	จำนวน เล่ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ตำราเรียน	302	28	105	108	46	15	2.72	2
หนังสืออ่านประกอบต่าง ๆ เช่น นิทานหรือการ์ตูนหรือหนังสือที่มี ภาพประกอบ	299	21	91	115	59	13	2.77	1
พจนานุกรม	296	37	135	100	22	2	2.38	5
สารานุกรม	299	76	134	69	17	3	2.12	6
หนังสือพิมพ์รายวัน	300	38	103	97	46	16	2.66	3
หนังสือพิมพ์รายปักษ์รายเดือน	297	56	107	94	32	8	2.42	4
เอกสารการวิจัยทางภาษา	300	122	92	67	17	2	1.93	8
เอกสารนิตยสารการศึกษา	299	90	110	75	20	4	2.12	6
ฟิล์มสทริป	297	237	40	12	8	0	1.29	9

จากตารางที่ 48 ถ้าจัดอันดับความสำคัญตามรายชื่อย่อย ๆ ของประเภทของหนังสือ
ประกอบการเรียนการสอนที่ห้องสมุดโรงเรียนมีอยู่ ตามที่ครูตอบมา จะพบว่า

อันดับที่ 1 หนังสืออ่านประกอบต่าง ๆ เช่นนิทาน การ์ตูน หรือ ค่าเฉลี่ย 2.77
หนังสือที่มีภาพประกอบ

อันดับที่ 2 ตำราเรียน ค่าเฉลี่ย 2.72

อันดับที่ 3 หนังสือพิมพ์รายวัน ค่าเฉลี่ย 2.66

อันดับที่ 4 หนังสือพิมพ์รายปักษ์รายเดือน ค่าเฉลี่ย 2.38

อันดับที่ 5	พจนานุกรม	ค่าเฉลี่ย 2.38
อันดับที่ 6	เอกสารนิตศการศึกษา	ค่าเฉลี่ย 2.12
	สารานุกรม	ค่าเฉลี่ย 2.12
อันดับที่ 8	เอกสารการวิจัยทางภาษา	ค่าเฉลี่ย 1.93
อันดับที่ 9	ฟิล์มสตริฟ	ค่าเฉลี่ย 1.29

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในห้องสมุดโรงเรียนมีหนังสือประกอบการเรียนการสอนประเภท ตำราเรียน หนังสืออ่านประกอบต่าง ๆ เช่น นิตานหรือการ์ตูน หรือหนังสือที่มีภาพประกอบ พจนานุกรม สารานุกรม หนังสือพิมพ์รายวัน หนังสือพิมพ์รายปักษ์รายเดือน และเอกสารนิตศการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ห้องสมุดมีหนังสือประเภทเอกสารการวิจัยทางภาษา และฟิล์มสตริฟค่อนข้างน้อย ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยโดยทั่วไปแล้ว จะพบว่า โรงเรียนไม่มีห้องสมุด เรื่องห้องสมุด และหนังสือในห้องสมุดเป็นเรื่องสำคัญมากที่ควรจัดให้มีขึ้นในโรงเรียนทุกโรงเรียน

ตาราง 49. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการวัดผลการ
เรียนวิชาภาษาไทย

ประเภทของจุดมุ่งหมาย	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
เพื่อทราบความเจริญของเด็กใน งานต่าง ๆ	306	2	23	93	130	58	3.71	5
เพื่อทราบว่าจุดประสงค์ในการ เรียนการสอนนั้นว่าโดยล สมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เพียงใด	302	1	20	79	126	76	3.84	2
เพื่อทบทวนความรู้ของนักเรียน	304	1	14	102	126	61	3.76	4
เพื่อวัดทักษะในทางต่าง ๆ ของนักเรียน	303	0	15	101	125	62	3.77	3
เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ภาษาไทย	302	0	16	89	119	78	3.85	1

จากตารางที่ 49 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญของรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตามความ
มุ่งหมายในการวัดผล ที่ครูตอบมา จะพบว่า

อันดับที่ 1	เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย 3.85
อันดับที่ 2	เพื่อทราบจุดประสงค์ในการเรียนการสอนนั้นว่า โดยลสมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด	ค่าเฉลี่ย 3.84
อันดับที่ 3	เพื่อวัดทักษะในทางต่าง ๆ ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.77
อันดับที่ 4	เพื่อทบทวนความรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.76

อันดับที่ 5 เพื่อทราบความเจริญของเด็กในด้านต่าง ๆ ค่าเฉลี่ย 3.71

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีจุดมุ่งหมายในการวัดผลการเรียนวิชาภาษาไทย ตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ค่อนข้างมาก ใกล้เคียงกันทั้งสิ้น และเป็นที่น่ายินดีว่า ครูมีจุดมุ่งหมาย ในการวัดผลนักเรียน "เพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้ดีขึ้น" เป็นอันดับแรก ถ้าหากครูมีจุดมุ่งหมายตามที่ออกมาจริงก็นับได้ว่า นักเรียนได้รับประโยชน์จากการวัดผลของ ครูในด้านที่ครูจะช่วยแก้ไข ปรับปรุง ทักษะ ความสามารถต่าง ๆ ของนักเรียนให้พัฒนามากขึ้น เป็นลำดับ

ตาราง 50. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูเห็นว่าจำเป็นในการ
วัดผล

ประเภทของสิ่งที่ครูเห็นว่าจำเป็น ในการวัดผล	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
การกำหนดจุดประสงค์ในการ วัดผลให้แน่นอนว่าจะวัดเรื่องใด	304	3	44	83	95	79	3.67	1
ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ของ เครื่องมือวัดผล	302	4	45	114	93	46	3.44	4
ความยุติธรรมและวัดสิ่งที่ต้องการ วัดได้จริง ๆ	301	4	38	114	92	53	3.50	3
ความแจ่มแจ้งชัดเจน ของเครื่องมือ	299	7	51	100	94	47	3.41	5
การกำหนดเวลาในการวัดผลให้ ให้เหมาะกับข้อสอบ	302	2	30	100	111	59	3.65	2
การกำหนดเวลาในการวัดผล ให้มากกว่าข้อสอบ	302	27	80	124	59	12	2.83	6
การกำหนดเวลาในการวัดผล ให้น้อยกว่าข้อสอบ	305	47	76	113	64	5	2.69	7

จากตารางที่ 50 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญตามรายข้อย่อยต่าง ๆ ของสิ่งที่จำเป็น
ในการวัดผล ตามความเห็นที่ครูให้แล้ว จะพบว่า
อันดับที่ 1 กำหนดจุดประสงค์ในการวัดผลให้แน่นอนว่าจะวัดเรื่องใด ค่าเฉลี่ย 3.67

อันดับที่ 2	กำหนดเวลาในการวัดผลให้เหมาะกับข้อสอบ	ค่าเฉลี่ย 3.65
อันดับที่ 3	ความยุติธรรมและวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง	ค่าเฉลี่ย 3.50
อันดับที่ 4	ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ของเครื่องมือวัดผล	ค่าเฉลี่ย 3.44
อันดับที่ 5	ความแจ่มแจ้งชัดเจนของเครื่องมือ	ค่าเฉลี่ย 3.41
อันดับที่ 6	กำหนดเวลาในการวัดผลให้มากกว่าข้อสอบ	ค่าเฉลี่ย 2.83
อันดับที่ 7	กำหนดเวลาในการวัดผลให้น้อยกว่าข้อสอบ	ค่าเฉลี่ย 2.69

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความเห็นเกี่ยวกับ "สิ่งที่จำเป็นในการวัดผล" ในข้อที่ว่า "กำหนดจุดประสงค์ในการวัดผลให้แน่นอนว่าจะวัดเรื่องใด" "ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ของเครื่องมือวัดผล" "ความยุติธรรมและวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง ๆ" "ความแจ่มแจ้งชัดเจนของเครื่องมือ" และ "การกำหนดเวลาในการวัดผลให้เหมาะกับข้อสอบ" ตกอยู่ในของความ ว่าครูคนข้างมาก แสดงว่าครูเห็นว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นในการวัดผลค่อนข้างมาก สิ่งที่ครูเห็นว่ามีควมจำเป็น ปานกลาง คือ "การกำหนดเวลาในการวัดผลให้มากกว่าข้อสอบ" และ "การกำหนดเวลาในการวัดผลให้น้อยกว่าข้อสอบ"

ตาราง 51. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามลักษณะของข้อทดสอบที่ครูใช้

ลักษณะของข้อทดสอบ	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ค่อนข้างง่ายเพื่อไม่ให้นักเรียน ตกมากนัก	304	84	110	92	16	2	2.15	5
ค่อนข้างยากเพื่อไม่ให้นักเรียน ทุกคนทำได้ถูกต้องหมด	305	79	100	102	21	3	2.24	3
มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป	306	2	12	107	112	73	3.79	1
เริ่มต้นจากง่ายแล้วยากขึ้น	306	10	14	104	101	77	3.72	2
เริ่มต้นจากยากไปทางง่าย	300	105	102	61	36	6	2.22	4

จากตารางที่ 51 ถ้าจัดอันดับความสำคัญตามรายชื่อข้อสอบต่าง ๆ ของลักษณะของข้อทดสอบจากที่ครูตอบมาแล้ว ได้พบว่า

อันดับที่ 1	มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป	ค่าเฉลี่ย 3.79
อันดับที่ 2	เริ่มต้นจากง่ายแล้วยากขึ้น	ค่าเฉลี่ย 3.72
อันดับที่ 3	ค่อนข้างยากเพื่อไม่ให้นักเรียนทุกคนทำได้ถูกต้องหมด	ค่าเฉลี่ย 2.24
อันดับที่ 4	เริ่มต้นจากยากไปทางง่าย	ค่าเฉลี่ย 2.22
อันดับที่ 5	ค่อนข้างง่ายเพื่อไม่ให้นักเรียนตกมากนัก	ค่าเฉลี่ย 2.15

จากตารางที่ 51 นี้ แสดงให้เห็นว่า ข้อทดสอบที่ครูใช้มีลักษณะ "มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป" และ "เริ่มต้นจากง่ายแล้วยากขึ้น" ค่อนข้างมาก ส่วนข้อสอบที่มีลักษณะ "ค่อนข้างง่ายเพื่อไม่ให้นักเรียนตกมากนัก" "ค่อนข้างยากเพื่อไม่ให้เรียนทุกคนทำได้ถูกต้องหมด" และ "เริ่มต้นจากยากไปทางง่าย" นั้นครูใช้เป็นปานกลาง

เป็นที่น่าสนใจในการที่ครูเห็นว่า ข้อสอบควรเรียงจากง่ายไปหายากนั้นมีความสำคัญ เป็นอันดับสองรองจากข้อสอบที่มีทั้งง่ายและยากสลับกันไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะข้อสอบที่เรียง จากง่ายไปหายากนั้นสร้างยากกว่า ข้อสอบที่เรียงทั้งยากและง่ายสลับกันไป

ตาราง 52. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีการวัดผลต่าง ๆ

ประเภทของการวัดผล	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่ ใช่ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
การสังเกต	299	5	30	111	111	42	3.52	2
การใช้ข้อทดสอบแบบข้อเขียน	306	0	15	92	146	53	3.77	1
การตอบปากเปล่า	302	2	20	140	107	33	3.49	4
การมอบหมายงานให้ทำ	300	0	26	125	119	30	3.51	3
การอภิปรายหรือให้เล่าเรื่อง ในชั้น	300	17	84	139	54	6	2.83	5

จากตารางที่ 52 ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญรายข้อย่อยต่าง ๆ ของวิธีวัดผล
ที่ครูตอบมา จะพบว่า

อันดับที่ 1	การใช้ข้อทดสอบแบบข้อเขียน	ค่าเฉลี่ย 3.77
อันดับที่ 2	การสังเกต	ค่าเฉลี่ย 3.52
อันดับที่ 3	การมอบหมายงานให้ทำ	ค่าเฉลี่ย 3.51
อันดับที่ 4	การตอบปากเปล่า	ค่าเฉลี่ย 3.49
อันดับที่ 5	การอภิปรายหรือการให้เล่าเรื่องในชั้น	ค่าเฉลี่ย 2.83

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ คือ "การสังเกต" "การใช้
ข้อทดสอบแบบข้อเขียน" "การตอบปากเปล่า" "และการมอบหมายให้ทำงานทำ" ค่อนข้างมาก

วิธีวัดผลที่ครูใช้เป็น ปานกลางคือ "การอภิปรายหรือให้เล่าเรื่องในชั้นเรียน"

จากข้อเท็จจริงที่ได้นี้ จะเห็นว่า ครูวัดทักษะการเขียนเป็นสำคัญ และวัดทักษะในการฟังและพูดไว้เป็นอันดับสุดท้าย การวัดทักษะต่าง ๆ นั้นผู้เขียนเห็นว่า ครูควรวัดทักษะที่จะทักษะ เพื่อจะได้ทราบว่า เด็กคนใดมีข้อบกพร่องในทักษะใด เด็กบางคนอาจจะมีทักษะในการฟังและพูด แต่มีทักษะในการเขียนไม่ดี ถ้าครูทดสอบจากข้อเขียนเด็กก็อาจจะทำไม่ได้ดีเท่ากับการพูด ครูก็อาจจะไม่พบว่าเด็กขาดทักษะใด การวัดทักษะการอ่านและการพูด ครูก็ต้องดูจากการอ่านหรือพูด จึงจะรู้ได้ว่าเด็กมีทักษะนั้น ๆ เพียงใด ไม่ใช่จากการเขียนเป็นส่วนใหญ่

ตาราง 53. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแบบต่าง ๆ ของข้อทดสอบ

ประเภทของข้อทดสอบ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับความสำคัญ
		ไม่ใช่เลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
แบบอัตนัย	306	24	144	97	36	5	2.52	6
แบบถูกผิด	306	38	72	100	74	22	2.90	4
แบบเลือกตอบ	306	5	24	100	122	55	3.65	1
แบบจับคู่	305	29	86	126	55	9	2.83	5
แบบเติมคำให้สมบูรณ์	304	4	42	118	111	29	3.39	2
แบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย	306	9	56	103	87	51	3.38	3

จากตารางที่ 53 แสดงให้เห็นว่า ถ้าจัดอันดับค่าความสำคัญรายข้อย่อยต่าง ๆ ของแบบต่าง ๆ ของข้อสอบที่ครูใช้ตามที่ครูตอบมาแล้ว จะพบว่า

อันดับที่ 1 แบบเลือกตอบ

ค่าเฉลี่ย 3.65

อันดับที่ 2 แบบเติมคำให้สมบูรณ์

ค่าเฉลี่ย 3.39

อันดับที่ 3	แบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย	ค่าเฉลี่ย 3.38
อันดับที่ 4	แบบถูกผิด	ค่าเฉลี่ย 2.90
อันดับที่ 5	แบบจับคู่	ค่าเฉลี่ย 2.85
อันดับที่ 6	แบบอัตนัย	ค่าเฉลี่ย 2.52

จากตารางนี้ สรุปได้ว่า แบบทดสอบที่ครูใช้ค่อนข้างมากคือ ข้อสอบแบบเลือกตอบ แบบเติมคำให้สมบูรณ์ และ แบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย ข้อสอบที่ครูใช้ ปานกลางได้แก่ แบบอัตนัย แบบถูกผิด แบบจับคู่

จะเห็นได้ว่า ครูให้ความสำคัญของข้อทดสอบแบบปรนัยมากกว่าข้อทดสอบแบบอัตนัย และในจำพวกข้อสอบแบบปรนัยด้วยกัน ครูเห็นว่า ข้อสอบแบบเลือกตอบมีความสำคัญ และใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ข้อสอบแบบเติมคำให้สมบูรณ์ เป็นที่น่าอินที่ว่าครูเห็นความสำคัญของข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัยปนกัน เป็นอันดับสามซึ่งมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันมากกับอันดับที่สองมาก

ตาราง 54. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัด
ความเจริญในด้านการฟังการพูด

ประเภทของสิ่งที่จะวัด	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ความรู้ความเข้าใจ	303	4	58	160	68	13	3.09	8
ความคิดเห็นและทัศนคติ	305	2	55	147	85	16	3.19	5
ทักษะในการเก็บใจความ	304	3	56	141	92	12	3.24	4
ทักษะในการสรุปใจความ	304	3	61	141	88	11	3.41	7
ทักษะในการพูดได้ถูกจังหวะ และถูกอักขรวิธี	302	2	53	110	109	28	3.36	2
ทักษะในการใช้วิจารณ์ญาณ และการใช้เหตุผล	303	3	67	128	87	18	3.17	6
ทักษะในการฟังและพูดได้ อย่างรวดเร็ว	300	2	57	123	95	23	3.27	3
มีมารยาทในการฟังและ การพูด	303	2	35	94	110	62	3.64	1

จากตารางที่ 54 ถ้าจัดอันดับรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของสิ่งที่ครูจัดในการวัดความ
ความเจริญในด้านการฟังการพูดตามที่ครูตอบมานั้น จะพบว่า

อันดับที่ 1	มารยาทในการฟังการพูด	ค่าเฉลี่ย 3.64
อันดับที่ 2	ทักษะในการพูดได้ถูกจังหวะและถูกอักขรวิธี	ค่าเฉลี่ย 3.36
อันดับที่ 3	ทักษะในการฟังและพูดได้อย่างรวดเร็ว	ค่าเฉลี่ย 3.27

อันดับที่ 4	ทักษะในการเก็บใจความ	ค่าเฉลี่ย 3.34
อันดับที่ 5	ความกึกเห็นและทัศนคติ	ค่าเฉลี่ย 3.19
อันดับที่ 6	ทักษะในการใช้วิจารณ์ญาณและการใช้เหตุผล	ค่าเฉลี่ย 3.17
อันดับที่ 7	ทักษะในการสรุปใจความ	ค่าเฉลี่ย 3.14
อันดับที่ 8	ความรู้ความเข้าใจ	ค่าเฉลี่ย 3.09

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในการวัดความเจริญในด้านการฟังการพูดนั้น ครูวัดในสิ่งต่าง ๆ ตามรายชื่อย่อยทั้งหลายนั้น ค่อนข้างมากใกล้เคียงกันทั้งสิ้น เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูวัดทักษะในการใช้วิจารณ์ญาณ และการใช้เหตุผลไว้ถึงอันดับที่ 6 (ค่าเฉลี่ย 3.17) แต่จากตารางที่ 31 แสดงว่าครูฝึกให้เด็กรู้จักใช้วิจารณ์ญาณ ไว้ในอันดับที่ 2 (ค่าเฉลี่ย 3.47) ทั้งนี้แสดงว่า ครูยังไม่เข้าใจว่าจุดมุ่งหมายของการวัดผลจะต้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของการฝึก

ตาราง 55. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัด
ความเจริญในด้านการอ่าน

ประเภทของการวัดผล	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ความรู้ความเข้าใจเรื่องที่อ่าน	303	0	26	103	114	60	3.69	2
ความคิดเห็น	303	0	41	148	100	14	3.29	6
ทัศนคติ	302	3	58	166	66	9	3.07	7
จินตนาการ	304	10	81	158	47	8	2.88	9
ทักษะในการจับใจความสำคัญ	302	1	31	129	102	39	3.49	4
ทักษะในการลำดับเหตุการณ์ ในเรื่องที่อ่าน	302	2	27	131	112	30	3.47	5
ทักษะในการอ่านออกเสียง ต่อตามอักขรวิธี	301	1	22	109	119	50	3.65	3
ทักษะในการอ่านออกเสียง ในถูกจังหวะและชัดเจน	303	1	18	104	123	57	3.72	1
ทักษะในการอ่านในใจได้รวดเร็ว และได้ความ	303	4	51	140	85	23	2.97	8

จากตารางที่ 55 ถ้าจัดอันดับรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของสิ่งที่ครูวัดในการวัดความ
เจริญในด้านการอ่าน ตามค่าความสำคัญที่ครูตอบมาจะพบว่า

อันดับที่ 1	ทักษะในการอ่านออกเสียงในถูกจังหวะและชัดเจน	ค่าเฉลี่ย 3.72
อันดับที่ 2	ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	ค่าเฉลี่ย 3.69
อันดับที่ 3	ทักษะในการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี	ค่าเฉลี่ย 3.65

อันดับที่ 4	ทักษะในการจับใจความสำคัญ	ค่าเฉลี่ย 3.49
อันดับที่ 5	ทักษะในการลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน	ค่าเฉลี่ย 3.47
อันดับที่ 6	ความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย 3.29
อันดับที่ 7	ทัศนคติ	ค่าเฉลี่ย 3.07
อันดับที่ 8	ทักษะในการอ่านในใจได้รวดเร็ว	ค่าเฉลี่ย 2.97
อันดับที่ 9	จินตนาการ	ค่าเฉลี่ย 2.88

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในการวัดความเจริญในด้าน การอ่าน สิ่งที่ครูวัดค่อนข้างมาก ได้แก่ "ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน" "ความคิดเห็น" "ทัศนคติ" "ทักษะในการจับใจความสำคัญ" "ทักษะในการลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน" "ทักษะในการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี" และ "ทักษะในการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจังหวะและชัดเจน"

สิ่งที่ครูวัดเป็นปานกลางคือ "จินตนาการ" และ "ทักษะในการอ่านในใจไม่มากเท่าที่ควร" หรืออาจจะเป็นเพราะครูไม่รู้จักวิธีวัดทักษะการอ่านในใจได้รวดเร็ว การวัดทักษะการอ่านในใจได้รวดเร็วนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ครูควรจะศึกษาถึงวิธีการและพยายามทดสอบได้ก็อยู่เสมอ

ตาราง 56. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัดความ
เจริญในด้านการเขียนและคัด

ประเภทของการวัดผล	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ทักษะในการเขียนตัวอักษรได้ ถูกวิธีและสวยงาม	300	0	11	85	143	71	4.01	1
ทักษะในการเขียนตัวสะกด การันต์ ตัวเลขและเว้น วรรคตอนให้ถูกต้อง	294	0	7	81	115	91	3.99	2
ทักษะในการเขียนได้รวดเร็ว	305	0	36	153	95	21	3.32	5
ทักษะในการเขียนให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย	305	0	7	70	158	70	3.95	3
การนำไปใช้	305	9	20	108	109	59	3.62	4

จากตารางที่ 56 ถ้าจัดอันดับรายข้อย่อยต่าง ๆ ของครั้งที่ครูจัดในการวัดความ
เจริญในด้านการเขียนและการคัด ตามความสำคัญที่ครูตอบมา ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	ทักษะในการเขียนตัวอักษรได้ถูกวิธีและสวยงาม	ค่าเฉลี่ย 4.01
อันดับที่ 2	ทักษะในการเขียนตัวสะกดการันต์และการเว้นวรรค ตอนให้ถูกต้อง	ค่าเฉลี่ย 3.99
อันดับที่ 3	ทักษะในการเขียนให้สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย	ค่าเฉลี่ย 3.95
อันดับที่ 4	การนำไปใช้	ค่าเฉลี่ย 3.62
อันดับที่ 5	ทักษะในการเขียนได้รวดเร็ว	ค่าเฉลี่ย 3.32

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในการวัดความเจริญในด้านการเขียน และการคิด
 สิ่งที่ถูกวัดมากที่สุด ได้แก่ "ทักษะในการเขียนตัวอักษรได้ถูกวิธีและสวยงาม" สิ่งที่ถูกวัด
 ค่อนข้างมากได้แก่ "ทักษะในการเขียนได้รวดเร็ว" "ทักษะในการเขียนได้สะอาดเป็น
 ระเบียบเรียบร้อย" และ "การนำไปใช้"

ตาราง 57. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งต่าง ๆ ในการวัดความเจริญ
 ในด้านการแต่งความ ย่อความ และจดหมาย

ประเภทของการวัดผล	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
ความคิดเห็น	304	1	50	139	88	26	3.29	7
จินตนาการ	305	6	67	136	73	23	3.13	8
การนำไปใช้	300	6	46	103	99	46	3.44	5
ทัศนคติ	299	10	48	130	92	19	3.04	10
ทักษะในการเขียนตัวสะกดการันต์ ตัวเลข และการเว้นวรรคตอน	300	4	25	93	118	60	3.68	3
ถูกต้องชัดเจนและสวยงาม								
ทักษะในการวางโครงเรื่อง และตั้งชื่อเรื่อง	300	0	49	126	87	38	3.38	6
ทักษะในการจับใจความสำคัญ ของเรื่องที่อ่านหรือฟังมา แล้วสรุปได้	300	0	34	112	74	21	3.52	4
ทักษะในการขยายความ	300	0	57	133	83	27	3.27	8
ทักษะในการทำงานให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย	301	0	27	94	120	60	3.70	1
ทักษะในการวางแผนฟอร์มได้ ถูกต้อง	298	4	24	99	104	67	3.69	2

จากตารางที่ 57 ถ้าจัดอันดับรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของสิ่งที่ครูวัดในการวัดความเจริญ
ในด้านการแต่งความ ย่อความ และจดหมาย ตามที่ครูตอบมา ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	ทักษะในการทำงานให้สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย	ค่าเฉลี่ย 3.70
อันดับที่ 2	ทักษะในการวางแบบฟอร์มใ้ถูกต้อง	ค่าเฉลี่ย 3.69
อันดับที่ 3	ทักษะในการเขียนตัวสะกดการันต์ ตัวเลข และการ เว้นวรรคตอน ใ้ถูกต้อง ชัดเจน และสวยงาม	ค่าเฉลี่ย 3.68
อันดับที่ 4	ทักษะในการจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านหรือฟังมา แล้วสรุปได้	ค่าเฉลี่ย 3.52
อันดับที่ 5	การนำไปใช้	ค่าเฉลี่ย 3.44
อันดับที่ 6	ทักษะในการวางโครงเรื่องและตั้งชื่อเรื่อง	ค่าเฉลี่ย 3.38
อันดับที่ 7	ความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย 3.29
อันดับที่ 8	ทักษะในการขยายความ	ค่าเฉลี่ย 3.27
อันดับที่ 9	จินตนาการ	ค่าเฉลี่ย 3.13
อันดับที่ 10	ทัศนคติ	ค่าเฉลี่ย 3.07

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ในการวัดความเจริญในด้านการแต่งความ ย่อความ
และจดหมาย ครูวัดตามรายชื่อย่อยต่าง ๆ ค่อนข้างมากใกล้เคียงกันทั้งสิ้น

ตาราง 58 แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติ ภายหลัง
การทดสอบ

ประเภทของสิ่งที่ปฏิบัติ	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
เฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียน ส่วนมากทำผิด	306	24	32	73	106	71	3.55	2
เฉลยข้อสอบทุกข้อ	300	4	26	79	95	96	3.84	1
ไม่ใดเฉลย	300	227	29	35	8	1	1.42	4
บางครั้งถ้ามีเวลาพอก็เฉลย ถ้าไม่มีเวลาก็ไม่เฉลย	304	156	82	55	9	2	1.75	3

จากตารางที่ 58 ถ้าจัดอันดับรายข้อย่อยต่าง ๆ ของสิ่งที่ครูปฏิบัติหลังการทดสอบ
จากคำตอบที่ครูตอบมา ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	เฉลยข้อสอบทุกข้อ	ค่าเฉลี่ย 3.84
อันดับที่ 2	เฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียนส่วนมากทำผิด	ค่าเฉลี่ย 3.55
อันดับที่ 3	บางครั้งมีเวลาพอก็เฉลย ถ้าไม่มีเวลาพอ ก็ไม่เฉลย	ค่าเฉลี่ย 1.75
อันดับที่ 4	ไม่เฉลย	ค่าเฉลี่ย 1.42

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่าหลังการทดสอบแล้วสิ่งที่ครูปฏิบัติ ค่อนข้างมาก คือ
"เฉลยข้อสอบทุกข้อ" "เฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียนส่วนมากทำผิด" สิ่งที่ครูปฏิบัติค่อนข้าง
น้อยหลังการทดสอบคือ "การไม่เฉลย" และ "บางครั้งถ้ามีเวลาพอก็เฉลย ถ้าไม่มีเวลาพอ
ก็ไม่เฉลย"

ตาราง 59. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความบ่อยครั้งในการวัดผล

ความบ่อยครั้งในการวัดผล	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มากที่สุด		
สม่ำเสมอ	306	38	18	103	89	58	3.36	3
สัปดาห์ละครั้ง	304	93	70	96	30	15	2.36	6
เดือนละครั้ง	300	81	49	92	48	30	2.66	4
กลางและปลายภาคเรียน	304	104	35	81	59	25	2.56	5
ครั้งเดียวปลายปี	300	232	20	38	6	4	1.33	9
ตามที่โรงเรียนกำหนดให้	295	30	26	85	75	79	3.50	1
เมื่อเห็นว่่านักเรียนไม่สนใจ	298	130	58	77	33	4	2.11	7
เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ	302	17	43	86	99	57	3.45	2
เมื่อได้เตรียมการสอนล่วงหน้า	304	174	40	59	28	3	1.84	8

จากตารางที่ 59 ถ้าจัดอันดับรายชื่อย่อยต่าง ๆ ของความบ่อยครั้งในการวัดผล การเรียนภาษาไทยของนักเรียนตามที่ครูตอบมา พบว่า

อันดับที่ 1 วัดตามที่โรงเรียนกำหนดให้	ค่าเฉลี่ย 3.50
อันดับที่ 2 วัดเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ	ค่าเฉลี่ย 3.45
อันดับที่ 3 วัดอยู่เสมอ	ค่าเฉลี่ย 3.36
อันดับที่ 4 เดือนละครั้ง	ค่าเฉลี่ย 2.66
อันดับที่ 5 กลางและปลายภาคเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.56
อันดับที่ 6 สัปดาห์ละครั้ง	ค่าเฉลี่ย 2.36
อันดับที่ 7 เมื่อเห็นว่่านักเรียนไม่สนใจบทเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.11

อันดับที่ 8 เมื่อไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า

ค่าเฉลี่ย 1.84

อันดับที่ 9 ครั้งเดียวปลายปี

ค่าเฉลี่ย 1.33

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูวัดผลการเรียนภาษาไทยของนักเรียน "สม่ำเสมอ" วัดตามที่โรงเรียนกำหนดให้" และ "วัดเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ" ค่อนข้างมาก และทำการวัด "สัปดาห์ละครั้ง" "เดือนละครั้ง" "กลางและปลายภาคเรียน" และ "เมื่อเห็นว่านักเรียนไม่สนใจบทเรียน" ปานกลาง การวัดผลที่ครูใช้ค่อนข้างน้อยคือ "วัดครั้งเดียวปลายปี" และ "เมื่อได้เตรียมการสอนล่วงหน้า"

เป็นที่น่ายินดีที่ว่า ครูได้ให้ความสนใจในการวัดผลดีพอสมควร คือได้วัดผลเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ และวัดสม่ำเสมอและวัดตามที่โรงเรียนกำหนดให้ ค่อนข้างมาก

ตาราง 60. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามประโยชน์ที่ครูได้รับจากการทดสอบ

ประเภทของประโยชน์	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
วัดผลการสอนของครู	306	18	20	108	102	58	3.53	4
วัดผลการเรียนของนักเรียน	306	0	11	77	120	98	4.00	1
นำไปปรับปรุงการเรียนการสอน	306	0	28	78	115	85	3.94	2
เก็บคะแนนตามระเบียบของโรงเรียน	303	11	37	100	91	64	3.53	4
เพื่อให้ให้นักเรียนสนใจบทเรียนเสมอ	305	6	22	92	128	57	3.68	3

จากตารางที่ 60 ถ้าจัดอันดับรายชื่อข้อย่อยต่าง ๆ ของประโยชน์ที่ครูเห็นว่า ได้รับจากการทดสอบ จากคำตอบที่ครูตอบมา ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	วัดผลการเรียนของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 4.00
อันดับที่ 2	นำไปปรับปรุงการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย 3.94
อันดับที่ 3	เพื่อให้นักเรียนสนใจบทเรียนเสมอ	ค่าเฉลี่ย 3.68
อันดับที่ 4	วัดผลการสอบของครู	ค่าเฉลี่ย 3.50
	เก็บคะแนนตามระเบียบของโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.53

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ประโยชน์ที่ครูเห็นว่าได้รับมากที่สุดจากการทดสอบ คือ "การวัดผลการเรียนของนักเรียน" "ประโยชน์ที่ครูได้รับค่อนข้างมากคือ "นำไปปรับปรุงการเรียนการสอน" "เพื่อให้นักเรียนสนใจบทเรียนเสมอ" "เก็บคะแนนตามระเบียบของโรงเรียน" และ "วัดผลการสอบของครู" ซึ่งแสดงว่าครูยังมีความเข้าใจในเรื่อง วัดผลการสอนของครูน้อยเกินไป ประโยชน์ที่ครูควรจะได้รับมากที่สุดจากการวัดผล คือ วัดผลการสอนของครู เพื่อจะได้นำมาพิจารณาถึงขอบกพร่องของตัวเองและหาทางปรับปรุง แก้ไข การสอนของตนให้ได้ดียิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 3

การที่ผู้เขียนได้ออกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาความคิดเห็น คือ ความต้องการของครูที่สอนวิชาภาษาไทยทั้งขอเท็จจริงที่ปรากฏในตารางที่ 61 ถึงตารางที่ 66 ซึ่งจะแสดงต่อไปนี้ ก็เพราะผู้เขียนเห็นว่า การที่โค้ทราบถึงปัญหา ความคิดเห็นหรือความต้องการในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม ย่อมจะเป็นกุญแจสำคัญที่จะปรับปรุงกิจการงานนั้น ๆ ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี การสอบถามปัญหา ความคิดเห็น ความต้องการของครู จะทำให้ครูสอนวิชาภาษาไทย หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้นโค้ทราบถึงปัญหา ความคิดเห็นและความต้องการ ที่เกิดขึ้นเป็นส่วนรวมว่า ความคิดเห็นใด ปัญหาใด หรือความต้องการใดที่ครูสอนภาษาไทยในระดับนี้ประสบมากที่สุดนับตั้งแต่ ในด้านที่เกี่ยวกับหลักสูตร และประมวลการสอน เกี่ยวกับ

และวิธีสอน เกี่ยวกับตัวนักเรียน เกี่ยวกับการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและแบบเรียน และที่เกี่ยวกับการวัดผล เมื่อได้ทราบถึงปัญหา ความคิดเห็นและความต้องการที่เกิดขึ้นแล้ว ก็อาจจะทำให้ครูเหล่านั้นได้ร่วมมือกันหาทางปรับปรุงแก้ไขและ จะทำให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในวงการภาษาไทยในระดับประถมศึกษาได้นำปัญหา ความคิดเห็น และความต้องการเหล่านั้นไปพิจารณาหาทางช่วยเหลือครู ต่อไป

ตาราง 61. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มติด
หลักสูตรและประมวลการสอนวิชาภาษาไทย

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลัก สูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้	294	13	23	154	74	30	3.29	7
ความชัดเจนแจ่มแจ้งของหลักสูตร	282	12	34	137	84	15	3.20	10
ความละเอียดในการกำหนดเนื้อหา ในหลักสูตร	292	7	35	139	85	26	3.30	6
ความเหมาะสมของหลักสูตรกับวัย ของเด็ก	294	10	21	139	83	41	3.42	2
ความเหมาะสมของหลักสูตรกับความ ต้องการของชุมชน	287	12	43	148	54	30	3.16	11
ความเหมาะสมของหลักสูตรกับการ ใช้ภาษาในชุมชน	294	18	38	149	67	22	3.12	12
ความเหมาะสมของหลักสูตรกับความ สนใจของเด็ก	292	16	28	137	83	28	3.27	9

ตาราง 61. (ต่อ)

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ความเหมาะสมของหลักสูตรที่กำหนด ให้ในชั้น ป.1, 2 และ 3 ในด้าน ที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อ ชั้น ป.4	295	9	28	133	87	38	3.40	3
ความเหมาะสมของหลักสูตรชั้น ป.4 ที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อ ชั้น ป.5	294	12	30	126	90	36	3.38	4
ความชัดเจนแจ่มแจ้งของประมวล การสอน	297	11	43	129	80	34	3.28	8
ความสอดคล้องของประมวลการ การสอนกับหลักสูตร	294	10	32	134	84	34	3.32	5
ประมวลการสอนช่วยในการเตรียม การสอน	296	8	29	115	105	39	3.47	1

จากตารางที่ 61 ถ้าจัดอันดับรายชื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวล
การสอดคล้องตามความสำคัญที่ครูให้ความเห็นไว้ ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	ประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอน	ค่าเฉลี่ย 3.47
อันดับที่ 2	ความเหมาะสมของหลักสูตรกับวัยของเด็ก	ค่าเฉลี่ย 3.40
อันดับที่ 3	ความเหมาะสมของหลักสูตรที่กำหนดให้ในชั้น ป.1,2	ค่าเฉลี่ย

อันดับที่ 4	ความเหมาะสมของหลักสูตรชั้น ป.4ที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อชั้น ป.5	ค่าเฉลี่ย 3.38
อันดับที่ 5	ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย 3.32
อันดับที่ 6	ความละเอียดในการกำหนดเนื้อหาในหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย 3.30
อันดับที่ 7	ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้	ค่าเฉลี่ย 3.29
อันดับที่ 8	ความชัดเจนแจ่มแจ้งของประมวลการสอน	ค่าเฉลี่ย 3.28
อันดับที่ 9	ความเหมาะสมของหลักสูตรกับความสนใจของเด็ก	ค่าเฉลี่ย 3.27
อันดับที่ 10	ความชัดเจนแจ่มแจ้งของหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย 3.20
อันดับที่ 11	ความเหมาะสมของหลักสูตรกับความต้องการของชุมชน	ค่าเฉลี่ย 3.16
อันดับที่ 12	ความเหมาะสมของหลักสูตรกับการใช้ภาษาของชุมชน	ค่าเฉลี่ย 3.12

จากตารางที่ 61 นี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร และประมวลการสอน ในรายชื่อย่อยต่าง ๆ ตกอยู่ในของความสำคัญค่อนข้างมาก ใกล้เคียงกันทั้งสิ้น ซึ่งแสดงว่า ครูมีความเห็นว่รายชื่อย่อยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอนนี้ มีความสำคัญค่อนข้างมาก

ตาราง 62. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่เกี่ยวข้อง
ตัวครูเอง และวิธีสอน

ประเภทของความคิดเห็น	มาตราส่วนประมาณค่า							อันดับความสำคัญ
ความสนใจในการสอนภาษาไทย	299	15	7	134	112	31	3.46	10
ปัญหาเกี่ยวกับระดับความรู้ทางภาษา ไทย	297	38	36	149	62	12	2.91	12
ผู้สอนขาดความรู้ในด้านวิธีสอนวิชา ทักษะ	295	57	57	140	31	10	2.59	14
ปัญหาในการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง ชัดเจน	299	34	31	130	79	23	3.06	11
ผู้สอนขาดหนังสือคู่มือประกอบบทเรียน และการสอน	306	49	93	92	54	18	2.67	13
สุขภาพไม่สมบูรณ์	305	89	73	118	17	8	2.29	17
ไม่มีเวลาเพียงพอในการเตรียมบท เรียน	305		108	88	21	13	2.31	16
ไม่มีเวลาเพียงพอในการฝึกทักษะของ นักเรียน	304	42	118	92	35	17	2.56	15
เนื้อหาภายในการแก้ไขข้อบกพร่อง นักเรียน	304	91	102	72	27	12	2.23	18
ความต้องการที่จะให้มีครูสอนภาษา ไทยโดยเฉพาะ	304	19	33	73	85	97	3.71	7

ตาราง 62. (ต่อ)

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง มาก	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ความต่องการศึกษาวิชาภาษาไทยให้ สูงขึ้น	304	7	14	78	103	102	3.91	1
ความต่องการให้มีการเปลี่ยนแปลง วิธีสอนเสมอ	304	12	35	105	98	54	3.48	9
ความสำคัญของความพร้อมของนักเรียน ในการเรียนวิชาทักษะ	304	1	22	120	115	46	3.60	8
ความสำคัญในการให้ทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ	301	1	11	94	137	58	3.80	2
ความต่องการคู่มือในการสอนทักษะ การฟังและพูด	303	2	104	63	123	63	3.77	5
ความต่องการคู่มือในการสอนทักษะ การอ่าน	306	2	16	89	135	64	3.79	3
ความต่องการคู่มือในการสอนทักษะ การเขียน	300	1	17	96	124	62	3.76	6
ความต่องการไปดูโรงเรียนที่การสอน	306	3	14	101	117	71	3.78	4

จากตารางที่ 62 แสดงให้เห็นถึง ความคิดเห็น ปัญหาและความต่องการ
ของตัวครูเองและที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอน ซึ่งจัดอันดับตามความสำคัญได้ดังนี้

อันดับที่ 1 ความต่องการที่จะศึกษาวิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น ค่าเฉลี่ย 3.91

อันดับที่ 2 ความสำคัญในการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ ค่าเฉลี่ย 3.80

อันดับที่ 3	ความต้องการคู่มือในการสอนทักษะการอ่าน	ค่าเฉลี่ย 3.79
อันดับที่ 4	ความต้องการไปดูโรงเรียนที่การสอนมีผลดี	ค่าเฉลี่ย 3.78
อันดับที่ 5	ความต้องการคู่มือในการสอนทักษะการฟังและการพูด	ค่าเฉลี่ย 3.77
อันดับที่ 6	ความต้องการคู่มือในการสอนทักษะการเขียน	ค่าเฉลี่ย 3.76
อันดับที่ 7	ความต้องการที่จะให้มีครูสอนภาษาไทยโดยเฉพาะ	ค่าเฉลี่ย 3.71
อันดับที่ 8	ความสำคัญของความพรอมของนักเรียนในการเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.60

วิชาทักษะ

อันดับที่ 9	ความต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีสอนอยู่เสมอ ๆ	ค่าเฉลี่ย 3.48
อันดับที่ 10	ความสนใจของครูในการสอนภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย 3.46
อันดับที่ 11	ปัญหาในการพูดภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจนของครู	ค่าเฉลี่ย 3.06
อันดับที่ 12	ปัญหาเกี่ยวกับพื้นฐานระดับความรู้ทางภาษาไทยของครู	ค่าเฉลี่ย 2.91
อันดับที่ 13	ผู้สอนขาดหนังสือคู่มือประกอบการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย 2.67
อันดับที่ 14	ผู้สอนขาดความรู้ในด้านวิธีสอนวิชาทักษะ	ค่าเฉลี่ย 2.59
อันดับที่ 15	ไม่มีเวลาเพียงพอในการฝึกทักษะของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.56
อันดับที่ 16	ไม่มีเวลาเพียงพอในการเตรียมบทเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.31
อันดับที่ 17	ผู้สอนมีสุขภาพไม่สมบูรณ์	ค่าเฉลี่ย 2.29
อันดับที่ 18	ผู้สอนมีความเบื่อหน่ายในการแก้ไขข้อบกพร่อง	ค่าเฉลี่ย 2.23

ของนักเรียน

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็น ปัญหา และความต้องการของครูเอง และที่เกี่ยวกับวิธีสอนที่ครูเห็นว่ามีความสำคัญค่อนข้างมากได้แก่ "ความต้องการที่จะศึกษาวิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น" "ความสำคัญในการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ" "ความต้องการในการสอนทักษะการอ่าน" "ความต้องการไปดูโรงเรียนที่การสอนมีผลดี" "ความต้องการคู่มือในการสอนทักษะในการฟังและการพูด" "ความต้องการคู่มือในการสอนทักษะการเขียน" "ความต้องการที่จะให้มีครูสอนภาษาไทยโดยเฉพาะ" "ความสำคัญของความพรอมของนักเรียนในการเรียนวิชาทักษะ" "ความต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีสอนอยู่เสมอ" "ความสนใจ

ความคิดเห็น ปัญหา และความต้องการของครูเองและที่เกี่ยวข้องวิธีสอน ที่ครู
 เห็นว่ามีความสำคัญปานกลาง ได้แก่ "ปัญหาเกี่ยวกับพื้นฐานระดับความรู้ทางภาษาไทยของครู"
 "ผู้สอนขาดหนังสือคู่มือประกอบการเรียนการสอน" "ผู้สอนขาดความรู้ในด้านวิธีสอนวิชาทักษะ"
 "ไม่มีเวลาเพียงพอในการฝึกทักษะของนักเรียน" "ไม่มีเวลาเพียงพอในการเตรียมบทเรียน"
 "ผู้สอนมีสุขภาพไม่สมบูรณ์" และ "ผู้สอนมีความเบื่อหน่ายในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน"

ตาราง 63. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นที่ครูมีเกี่ยวกับ
ตัวนักเรียน

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
นักเรียนขาดหนังสือเรียนและ เครื่องเขียน	303	28	82	81	89	23	2.99	6
จำนวนนักเรียนที่สอนในชั้นเรียน มากเกินไป	302	19	32	112	99	40	3.36	2
พื้นความรู้ทางภาษาไทยของ นักเรียนแตกต่างกัน	300	0	31	87	137	45	3.65	1
สติปัญญานักเรียนต่ำและความจำ ไม่ดี	301	7	44	135	94	21	2.94	2
นักเรียนขาดโรงเรียนหรือหนี โรงเรียนบ่อย	304	35	109	63	83	14	2.78	10
ความสนใจของนักเรียนในการ เรียนภาษาไทย	303	77	44	151	93	8	3.17	4
ความบกพร่องของนักเรียนใน ด้านการฟัง	303	17	91	136	53	6	2.80	9
ความบกพร่องของนักเรียนใน ด้านการพูด	304	14	68	119	93	10	2.83	8
ความบกพร่องของนักเรียนใน ด้านการอ่าน	305	11	61	135	89	18	3.23	3
ความบกพร่องของนักเรียนใน ด้านการเขียน	305	13	64	121	87	20	3.12	5

จากตารางที่ 63. ถ้าจัดอันดับรายชื่อย่อยของปัญหาที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนตามความสำคัญที่ครูให้ความเห็นไว้ ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	พื้นความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกัน	ค่าเฉลี่ย 3.65
อันดับที่ 2	จำนวนนักเรียนที่สอนในชั้นเรียนมากเกินไป	ค่าเฉลี่ย 3.36
อันดับที่ 3	ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการอ่าน	ค่าเฉลี่ย 3.23
อันดับที่ 4	ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย 3.17
อันดับที่ 5	ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการเขียน	ค่าเฉลี่ย 3.12
อันดับที่ 6	นักเรียนขาดหนังสือเรียนและเครื่องเขียน	ค่าเฉลี่ย 2.99
อันดับที่ 7	สติปัญญาของนักเรียนต่ำและความจำไม่ดี	ค่าเฉลี่ย 2.94
อันดับที่ 8	ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการพูด	ค่าเฉลี่ย 2.83
อันดับที่ 9	ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการฟัง	ค่าเฉลี่ย 2.80
อันดับที่ 10	นักเรียนขาดโรงเรียนหรือหนีโรงเรียนบ่อย	ค่าเฉลี่ย 2.78

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวนักเรียนว่าเป็นปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยค่อนข้างมาก คือ "จำนวนนักเรียนที่สอนในชั้นเรียนมากเกินไป" "พื้นความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกันมาก" "ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาไทย" "ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการอ่าน" และ "ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการเขียน" ปัญหาที่ครูประสบเกี่ยวกับตัวนักเรียนซึ่งครูเห็นว่ามีสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ "นักเรียนขาดหนังสือเรียนและเครื่องเขียน" "สติปัญญานักเรียนต่ำและความจำไม่ดี" "นักเรียนขาดโรงเรียนหรือหนีโรงเรียนบ่อย" "ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการฟัง" และ "ความบกพร่องของนักเรียนในด้านการพูด"

ตาราง 64. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มีต่อการ
จัดกิจกรรมในการสอนภาษาไทย

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน มาก	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ความสำคัญในการจัดกิจกรรม ทางภาษาไทย	306	12	76	134	67	17	3.00	3
ความเข้าใจของผู้สอนเกี่ยวกับ จุดมุ่งหมายของกิจกรรมในการ ฝึกทักษะของนักเรียน	305	5	57	163	66	14	3.08	1
ความร่วมมือและความสนใจของ นักเรียนในการจัดกิจกรรม	303	5	67	155	64	12	3.04	2
กิจกรรมทำให้เสียระเบียบในชั้น	300	50	116	98	27	9	2.43	6
สภาพของห้องเรียนไม่เหมาะสม ในการจัดกิจกรรม	300	33	71	102	66	28	2.95	4
จัดแล้วทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร ไม่มีเวลาจัด	300	32	87	110	56	15	2.78	5
ไม่เห็นประโยชน์ในการจัด	308	100	77	77	41	7	2.22	8
ไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมอะไร ให้เหมาะสมกับนักเรียน	300	82	85	83	43	7	2.36	7

จากตารางที่ 64 ถ้าจัดอันดับรายชื่อย่อยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมตามความเห็นที่ครูให้ไว้ ปรากฏว่า

อันดับที่ 1	ความเข้าใจของผู้สอนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของกิจกรรมในการฝึกทักษะของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.08
อันดับที่ 2	ความร่วมมือและความสนใจของนักเรียนในการจัดกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย 3.04
อันดับที่ 3	ความสำคัญในการจัดกิจกรรมทางภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย 3.00
อันดับที่ 4	สภาพของห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย 2.95
อันดับที่ 5	จัดแล้วทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย 2.78
อันดับที่ 6	กิจกรรมทำให้เสียระเบียบในชั้นเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.43
อันดับที่ 7	ไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมอะไรให้เหมาะสมกับนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 2.36
อันดับที่ 8	ไม่เห็นประโยชน์ในการจัด	ค่าเฉลี่ย 2.22

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมในการสอนภาษาไทยที่ตกในของความสำคัญค่อนข้างมาก คือ "ความสำคัญในการจัดกิจกรรมทางภาษาไทย" "ความเข้าใจของผู้สอนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของกิจกรรมในการฝึกทักษะของนักเรียน" และ "ความร่วมมือและความสนใจของนักเรียนในการจัดกิจกรรม" ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับกิจกรรมที่ตกในของปานกลางได้แก่ "กิจกรรมทำให้เสียระเบียบในชั้นเรียน" "สภาพของห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม" "จัดแล้วทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร ไม่มีเวลาจัด" "ไม่เห็นประโยชน์ในการจัด" และ "ไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมอะไรให้เหมาะสมกับนักเรียน"

ตาราง 65. แสดงอันค้ำความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครู ที่มีต่อ
อุปกรณ์การสอนและแบบเรียน

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม		มาตราส่วนประมาณค่า					
ความจำเป็นของการใช้อุปกรณ์การสอนใน การฝึกและส่งเสริมการใช้ภาษาของ นักเรียน	304	9	48	103	93	51	3.42	6
โรงเรียนขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นในการฝึก ทักษะ	303	15	55	90	103	40	3.32	8
โรงเรียนมีอุปกรณ์แต่กลัวชำรุดเสียหาย และไต่ผลไม่คุ้มค่า	305	05	75	79	30	16	3.27	9
ผู้สอนไม่งบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์	305	31	51	90	74	59	3.26	10
ผู้สอนไม่มีเวลาพอจะจัดหาจัดทำอุปกรณ์	300	36	73	108	60	23	2.87	12
สภาพห้องเรียนไม่อำนวยที่จะใช้อุปกรณ์	300	37	78	103	64	18	2.83	13
ผู้สอนขาดความรู้ทางเทคนิควิธีทำและวิธีใช้ อุปกรณ์	297	56	80	107	43	11	2.57	15
จัดหาอุปกรณ์ให้ตรงกับเนื้อหาได้ยาก	285	42	80	102	51	10	2.67	14
ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานในการ ใช้อุปกรณ์	299	66	103	86	32	12	2.40	16
ผู้สอนคนอื่นไม่ใช้อุปกรณ์ท่านจึงไม่ใช้ตาม	283	11	87	57	21	7	2.03	17
ความต้องการให้โรงเรียนจัดหาอุปกรณ์ ไว้ให้	289	12	33	74	72	98	3.73	1
ประโยชน์ของแบบเรียนภาษาไทยต่อครู	299	5	17	126	108	43	3.56	4

ตาราง 65. (ต่อ)

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ประโยชน์ของแบบเรียนภาษาไทยต่อนักเรียน	298	6	15	114	121	42	3.60	3
ความเหมาะสมของขนาดตัวหนังสือในแบบเรียน	299	7	27	143	94	28	3.03	11
ความน่าสนใจในหนังสือชนูปภาพสี	298	2	17	117	114	48	3.63	2
ความชัดเจนของคำอธิบาย ตัวอย่างและแบบฝึกหัด	298	3	19	134	103	39	3.52	5
ความเป็นระเบียบในการจัดเนื้อเรื่องในแบบเรียน	298	3	21	164	76	34	3.39	7

จากตารางที่ 65 ถ้าจัดอันดับรายข้อย่อยต่าง ๆ เกี่ยวกับความคิดเห็นของครูผู้
ตอบอุปกรณ์การสอนและแบบเรียน ตามความสำคัญที่ครูตอบมา พบว่า

อันดับที่ 1	ความต้องการให้โรงเรียนจัดหาอุปกรณ์ไว้ให้	ค่าเฉลี่ย 3.73
อันดับที่ 2	ความน่าสนใจของหนังสือแบบเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.63
อันดับที่ 3	ประโยชน์ของแบบเรียนภาษาไทยต่อนักเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.60
อันดับที่ 4	ประโยชน์ของแบบเรียนภาษาไทยต่อครู	ค่าเฉลี่ย 3.56
อันดับที่ 5	ความชัดเจนของคำอธิบาย ตัวอย่างและแบบฝึกหัด	ค่าเฉลี่ย 3.52
อันดับที่ 6	ความจำเป็นของการใช้อุปกรณ์การสอนในการฝึก	ค่าเฉลี่ย 3.42

ทักษะและส่งเสริมการใช้ภาษาของนักเรียน

อันดับที่ 7	ความเป็นระเบียบในการจัดเนื้อเรื่องในแบบเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.39
อันดับที่ 8	โรงเรียนขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นในการฝึกทักษะ	ค่าเฉลี่ย 3.30
อันดับที่ 9	โรงเรียนมีอุปกรณ์แต่กลัวชำรุดเสียหายและไคยล ไม่คุ้มค่า	ค่าเฉลี่ย 3.27
อันดับที่ 10	ผู้สอนไม่มีงบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย 3.26
อันดับที่ 11	ความเหมาะสมของขนาดตัวหนังสือในแบบเรียน	ค่าเฉลี่ย 3.03
อันดับที่ 12	ผู้สอนไม่มีเวลาจัดหาหรือจัดทำอุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย 2.87
อันดับที่ 13	สภาพห้องเรียนไม่อำนวยที่จะใช้อุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย 2.83
อันดับที่ 14	จัดหาอุปกรณ์ให้ตรงกับเนื้อหาไคยาก	ค่าเฉลี่ย 2.67
อันดับที่ 15	ผู้สอนขาดความรู้ทางด้านวิธีทำ วิธีใช้อุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย 2.57
อันดับที่ 16	ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานในการใช้ อุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย 2.40
อันดับที่ 17	ผู้สอนคนอื่นไม่ใช้อุปกรณ์ท่านจึงไม่ใช้ตาม	ค่าเฉลี่ย 2.03

จากตารางที่ 65 นี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน และแบบเรียน ตกลงในของความสำคัญค่อนข้างมาก ไคแก่ "ความจำเป็นของการใช้อุปกรณ์ การสอนในการฝึกทักษะและส่งเสริมการใช้ภาษาของนักเรียน" "โรงเรียนขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นในการฝึกทักษะ" "โรงเรียนมีอุปกรณ์ แต่กลัวชำรุดเสียหายและไคยลไม่คุ้มค่า" "ผู้สอนไม่มีงบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์" "ความต้องการให้โรงเรียนจัดหาอุปกรณ์ไว้ให้" "ประโยชน์ของแบบเรียนภาษาไทยต่อครู" "ประโยชน์ของภาษาไทยต่อนักเรียน" "ความน่าสนใจในหนังสือแบบเรียน" "ความชัดเจนของคำอธิบาย ตัวอย่าง และแบบฝึกหัด" และ "ความเป็นระเบียบในการจัดเนื้อเรื่องในแบบเรียน"

ความคิดเห็นของครูที่มีต่ออุปกรณ์การสอนและแบบเรียนที่ตกในช่องปานกลางไคแก่ "ผู้สอนไม่มีเวลาพอจะจัดหาหรือจัดทำอุปกรณ์" "สภาพห้องเรียนไม่อำนวยที่จะใช้" "ผู้สอนขาดความรู้ทางด้านวิธีทำและวิธีใช้อุปกรณ์" "จัดหาอุปกรณ์ให้ตรงกับเนื้อหาไคยาก" "ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานในการใช้อุปกรณ์" และ "ผู้สอนคนอื่นไม่ใช้อุปกรณ์ท่านจึงไม่ใช้ตาม"

ตาราง 66. แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความคิดเห็นของครูที่มีต่อการวัดผล

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวน เต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย 5.00	อันดับ ความ สำคัญ
		น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด		
ความเหมาะสมของวิธีวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	304	7	48	161	62	26	3.17	5
ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะในการฟังและการพูด	305	10	40	143	97	15	3.20	4
ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการอ่าน	302	15	38	152	77	20	3.16	7
ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการเขียน	303	17	40	146	74	26	3.17	5
ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัย	301	24	67	116	73	21	3.00	10
ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย	305	20	58	129	69	29	3.10	9
การขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล	299	24	49	100	84	42	3.24	3
ไม่มีใครอธิบายระเบียบการวัดผลและการให้คะแนนให้เข้าใจ	298	80	88	85	30	15	3.37	2
การขาดอุปกรณ์ในการทำข้อทดสอบ	305	51	100	83	55	16	2.62	11
ผู้บังคับบัญชาไม่ต้องการให้มีการเรียนสอบตกมากจำเป็นต้องช่วยเด็ก	306	100	85	83	29	9	2.22	12
ความพอใจในการผลการทดสอบทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน	306	9	51	154	71	21	3.47	1
จำนวนนักเรียนที่เรียนจบชั้น ป.4 ในชั้นเรียนของผู้สอนที่มีทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างดี	302	4	31	189	69	9	3.16	7

จากตารางที่ 66 ถ้าจัดอันดับความคิดเห็นของครูที่มีต่อการวัดผลตามรายชื่อย่อย			
ต่าง ๆ ที่ครูตอบมา ปรากฏว่า			
อันดับที่ 1	ความพอใจในการทดสอบทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย	3.47
อันดับที่ 2	ไม่มีใครอธิบายระเบียบการวัดผลและการให้คะแนนให้เข้าใจ	ค่าเฉลี่ย	3.37
อันดับที่ 3	การขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล	ค่าเฉลี่ย	3.24
อันดับที่ 4	ปัญหาในการวัดทักษะในการฟังและการพูด	ค่าเฉลี่ย	3.22
อันดับที่ 5	ความเหมาะสมของวิธีวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	3.17
	ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการเขียน	ค่าเฉลี่ย	3.17
อันดับที่ 7	ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการอ่านจำนวนนักเรียนที่เรียนจบชั้น ป.4 ในชั้นเรียนที่มีทักษะการใช้ภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย	3.16
	อย่างดี	ค่าเฉลี่ย	3.16
อันดับที่ 9	ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย	ค่าเฉลี่ย	3.10
อันดับที่ 10	ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัย	ค่าเฉลี่ย	3.00
อันดับที่ 11	การขาดอุปกรณ์ในการจัดทำข้อทดสอบค่า	ค่าเฉลี่ย	2.62
อันดับที่ 12	ผู้บังคับบัญชาไม่ต้องการให้นักเรียนสอบตกมาก จำเป็นต้องช่วยเหลือเด็ก	ค่าเฉลี่ย	2.22

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผล ตกอยู่ในของความสำคัญค่อนข้างมาก ได้แก่

"ความเหมาะสมของวิธีวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน" "ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการฟังและการพูด" "ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการอ่าน" "ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะการเขียน" "ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัย" "ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย" "การขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล" "ไม่มีใครอธิบายระเบียบการวัดผลและการให้คะแนนให้เข้าใจ" "ความพอใจในผลการทดสอบทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน" และ "จำนวนนักเรียนที่เรียนจบชั้น ป.4 ในชั้นที่สอนที่มีทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างดี"

ความคิดเห็นของครูที่เกี่ยวข้องกับการวัดผล ตกอยู่ในช่องความสำคัญปานกลาง ได้แก่ "การขาดอุปกรณ์ในการจัดทำข้อทดสอบ" และ "ผู้บังคับบัญชาไม่ต้องการให้นักเรียนสอบตก มากจึงจำเป็นต้องช่วยเหลือเด็ก"

มีปัญหาที่ครูเขียนเพิ่มเติมมาคือ "การทดสอบมักใช้ข้อทดสอบรวมทั้งศูนย์ ซึ่งผู้มีหน้าที่ทำข้อทดสอบมีความรู้ ความคิดเห็นไม่เป็นอันเดียวกันกับครูผู้สอน ทำให้เกิดปัญหาที่จะวัดผลเด็กให้สมความมุ่งหมายได้" ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะทางแผนกการศึกษาเทศบาลนคร กรุงเทพมหานครเป็นผู้ออกข้อสอบในนามของศึกษานิเทศก์อำเภอ

บทย่อ สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้เกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่กระทำนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจสถานภาพของครูผู้สอนวิชาทักษะทางภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และศึกษากระบวนการสอนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความ มุ่งหมาย วิธีสอน และการวัดผล พร้อมทั้งทำการสำรวจเพื่อทราบถึง ปัญหา อุปสรรค ความต้องการ และความคิดเห็นทั่วไปของครูในการสอนภาษาไทยในระดับนี้ ผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะเป็นพื้นฐานในการพิจารณาปรับปรุง การเรียนการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

มวลประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พ.ศ. 2511 จำนวน 95 โรงเรียน 346 คน
อุปกรณ์ในการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการครั้งนี้ ได้แก่แบบ สอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การดำเนินการสอน

ตอนที่ 3 ความกึกก้อง ปัญหาและความต้องการของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้เขียนได้นำแบบสอบถามไปมอบแก่ศึกษาธิการแขวงต่าง ๆ ของโรงเรียนเทศบาล และให้ช่วยส่งและรับแบบสอบถามคืนจากโรงเรียนที่ตั้งกักอยู่ในแขวงนั้น

จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปมี 346 ฉบับได้รับกลับคืนมา 312 ฉบับ นับเฉพาะที่ใช้ได้มี 306 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 77.38

ในการจัดกระทำข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติที่สอดคล้องกับประเภทของคำถาม ดังนี้

1. หากการย่อยของคำตอบที่ได้จากคำถามประเภทให้เลือกคำตอบ (MULTIPLE CHOICE) แล้ววิเคราะห์ผลโดยที่ข้อใดมีอัตราค่าส่วนร้อยละของคำตอบสูง ก็ถือเป็นผลของการค้นคว้า

2. กิตติาคำสำคัญ (RATING) เปรียบเทียบระหว่างข้อในแบบ เรียงลำดับความสำคัญ

สรุปผลการค้นคว้าและอภิปราย

ผลของการค้นคว้าสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. สถานภาพของครู

- 74.84 % ของครูทั้งหมดเป็นครูหญิง
- 36.28 % มีอายุระหว่าง 21 - 25 ปี
- 44.44 % เป็นครูวุฒิ ป.ม., อ.กศ., และ ป.กศ.สูง
- 96.11 % เป็นครูประจำชั้น
- 86.60 % สอนทุกวิชาในชั้นนั้น
- 72.22 % สอนมากกว่า 20 ชั่วโมงใน 1 สัปดาห์
- 56.90 % สอนภาษาไทยเนื่องจากผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน
- 18.31 % สมัครสอนวิชาภาษาไทยเองด้วยใจรัก
- 55.66 % มีความรู้สึกชอบเรียนวิชาภาษาไทยเมื่อเป็นนักเรียน
- 20.26 % ไม่เคยเรียน "วิธีสอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถม"
- 35.29 % ทำงานมานานระหว่าง 6-10 ปี
- 49.02 % ยังไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม
- 49.25 % ค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านหนังสือ
- 23.86 % ต้องรับผิดชอบจำนวนนักเรียนมากกว่า 40 คนขึ้นไป
- 47.43 % เคยเข้ารับการอบรม หรือเข้าร่วมการสัมมนา และเห็นว่า
จากการอบรม สัมมนานั้นได้ผลพอสมควรทั้งด้านเนื้อหาและ
วิธีสอน ส่วนเหตุผลที่ไม่ได้เข้ารับการอบรมหรือสัมมนานั้นส่วนใหญ่
เนื่องมาจากผู้บังคับบัญชาไม่ส่งไป

จากข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานภาพของครูที่ไถ่กล่ามาแล้วนั้น ผู้เขียน
มีความคิดเห็นดังจะได้อภิปรายต่อไปนี้

ก. พื้นฐานทางค่านิยมวิธีสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย จากการค้นคว้า ปรากฏว่าครู
ส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่เป็นนักเรียน ซึ่งแสดงว่าครูส่วนใหญ่มีเจตนาที่ดีที่
ต่อวิชาภาษาไทย และจากการที่ครูส่วนใหญ่เคยเรียน หรือเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับ
วิธีสอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมมาแล้ว แสดงว่า ครูส่วนใหญ่มีความรู้ในด้านวิธีสอนภาษา
ไทยในชั้นประถมเป็นพื้นฐานในการสอนวิชานี้มาพอสมควร แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูได้นำ
ความรู้ที่ได้นั้นมาใช้ในการสอนหรือไม่เพียงใด นอกจากนี้ยังมีครูอีกเป็นจำนวนไม่น้อยไม่
เคยเรียน หรือเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมมาแล้ว

ข. เกี่ยวกับครูประจำชั้นสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย จากการสำรวจพบว่า ครูที่
สอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเทศบาลส่วนใหญ่คือครูประจำชั้น
ซึ่งต้องสอนทุกวิชาในชั้นนั้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ครูจะต้องเตรียมการสอนอย่างหนัก สำหรับ
ครูที่รับหน้าที่ใหม่ ครูบางคนอาจจะมีความรู้ ประสบการณ์หรือความชำนาญในการสอนวิชา
ภาษาไทยน้อยกว่าวิชาอื่น ให้ความสนใจต่อวิชาภาษาไทยน้อยเกินไป ทำให้การสอนไม่ได้
ผลดีเท่าที่ควร

ค. เกี่ยวกับการฝึกอบรมครูประจำการ จากการสำรวจ พบว่า มีครูสอนวิชา
ภาษาไทยได้รับการอบรมไม่มากนัก การฝึกอบรมเพิ่มเติมนั้นเป็นการช่วยเหลือครูให้มีความรู้
ในด้านวิชาการ วิธีสอนและอื่น ๆ คี้อย่างขึ้น ส่วนการสัมมนาก็จะช่วยให้ครูได้มีโอกาสแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการที่จะแก้ไขปรับปรุงการสอน
ให้ได้ผลดียิ่ง ๆ ขึ้น

ง. เกี่ยวกับปริมาณนักเรียนในชั้นเรียน จากการสำรวจ จะเห็นได้ว่า มีครูเป็น
จำนวนมากที่ต้องสอนนักเรียนมากกว่า 40 คน การที่ครูสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา
ต้องรับผิดชอบต่อนักเรียนจำนวนมากเช่นนี้ โดยปรกติแล้วจะทำให้ครูไม่สามารถทำการสอน
การฝึกทักษะต่าง ๆ ให้นักเรียนอย่างได้ผลดีได้ทั่วถึง

2. การดำเนินการสอนของครูภาษาไทย

ปรากฏขอเท็จจริงซึ่งจะสรุปผลและอภิปรายดังต่อไปนี้

ก. จุดมุ่งหมายในการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย

ผลการค้นคว้า

✕ ในการสอนวิชาภาษาไทยนั้น ครูส่วนใหญ่ 65.69 % คำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอนทุกครั้งการสอน ครูเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาภาษาไทยที่วางไว้ในหลักสูตรข้อที่ 1 คือ "ให้ใช้ภาษาได้ทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน" มีความสำคัญเป็นอันดับที่ 1 และเป็นจุดมุ่งหมายที่ครูสอนโดยมากที่สุดด้วย จุดมุ่งหมายข้อที่ครูเห็นว่ามีความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย และสอนโดยน้อยที่สุด คือจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 "ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผล และใช้ดุลพินิจของตน" ครู 70.81 % เห็นว่า จุดมุ่งหมายที่วางไว้ในหลักสูตรเหมาะสมแล้ว ✕

การอภิปรายผล

จากผลการค้นคว้า แสดงว่าครูเห็นความสำคัญในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิดน้อยมาก ความคิดเป็นสิ่งที่ควรจะได้รับส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาขึ้นตามวัย เด็กรู้จักใช้ความคิดไตร่ตรองหาเหตุผลโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือได้ก็เพียงใดขึ้นอยู่กับ การสอน การฝึก การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของครูว่า ครูเห็นความสำคัญเพียงไร ครูได้แทรกการฝึกให้นักเรียนได้คิดในการฝึกทักษะทางภาษาเพียงใด เมื่อปรากฏผลว่าครูเห็นความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 น้อยมากก็ปรากฏผลสอดคล้องกันว่า จุดมุ่งหมายที่ครูสอนโดยน้อยที่สุด คือจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 นี้เอง ทำให้เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กที่ได้รับการสอนการฝึก จากครูจะสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดค้นหาเหตุผลและใช้ดุลพินิจไม่ได้เท่าที่ควร

ข. การวางแผนการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย

ผลการค้นคว้า

ในการวางแผนการสอนวิชาภาษาไทย ครูทุกระดับวุฒิเป็นจำนวน 59.23 % ไม่เคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะครูทางภาษาไทยเลย ครู 52.15 % ทำโครงการสอน

เองว่าจะสอนอะไร เมื่อใด ครู 78.95 % จะเตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์และบันทึกการสอนด้วย มีครู 6.24 % จะเตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมแต่คิดไว้ในใจว่าจะสอนอะไรบ้าง ครูส่วนใหญ่ 26.30 % ใช้แบบเรียนเป็นแนวทางในการเตรียมการสอนและครู 24.60 % ใช้ประมวลการสอนเป็นแนวทางในการเตรียมการสอน /

การอภิปรายผล

จากข้อเท็จจริงนี้ จะเห็นได้ว่าครูส่วนใหญ่มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี คือมีการทำโครงการสอน ก่อนสอนต้องเตรียมเนื้อหา อุปกรณ์และบันทึกการสอนไว้ล่วงหน้าประมาณ 1 วันถึง 1 สัปดาห์ การเตรียมการสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูดี แม้ว่าครูนั้นจะทำการสอนในชั้นหรือวิชาเดียวกันมาเป็นเวลานานก็ตาม เพราะเด็กแต่ละรุ่นย่อมมีลักษณะแตกต่างกัน นอกจากนั้นการเตรียมการสอนยังช่วยให้งานที่จะจะไปแต่ละวันดำเนินไปอย่างเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ ไม่เสียเวลาอีกด้วย จากการค้นคว้าปรากฏผลเป็นที่น่าสังเกตว่าครูส่วนหนึ่งเตรียมการสอนโดยการคิดไว้ในใจว่าจะสอนอะไร เมื่อใด จะสอนอย่างไร การเตรียมการสอนเช่นนั้นมักก่อให้เกิดผลเสียต่อการสอนเป็นอันมาก เพราะอาจจะทำให้เกิดการสอนซ้ำ หรือขาดตกบกพร่องไม่ต่อเนื่องกันได้

ผลการค้นคว้าเกี่ยวกับการวางแผนการสอนที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ ครูส่วนใหญ่ไม่เคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะครูภาษาไทยกันเลย การประชุมครูเฉพาะวิชารวมกันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการวางแผนการสอนเพื่อเตรียมงาน และปรึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของกันและกัน ช่วยกันปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการเรียนการสอน การประชุมครูที่สอนวิชาเดียวกันนี้ จะทำให้การสอนภาษาไทยเป็นไปในแนวเดียวกัน และประสานกันเป็นอย่างดี ทั้งยังเป็นแนวทางในการช่วยกันคิดค้นหาวิธีสอน การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสอนภาษาไทยให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

X ช. วิธีสอน

จากผลการค้นคว้าพบว่า ในการสอนวิชาภาษาไทย ครูคำนึงถึงความสนใจของเด็กเป็นอันดับแรก และคำนึงถึงประสบการณ์ของเด็กเป็นอันดับสุดท้าย ผู้เขียนเห็นว่าเด็กจะต้องเรียนด้วยประสบการณ์ โดยเฉพาะการเรียนวิชาทักษะ ซึ่งครูจะต้องคำนึงถึง

ให้มาก ครูจะต้องจัดประสบการณ์ใหม่ให้ต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของเด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และการฝึกฝนทักษะต่อเนื่องกัน

ผลการค้นคว้า

ผู้เขียนได้พบว่า วิธีสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยที่ครูใช้ค่อนข้างมากเป็นอันดับหนึ่งคือการฝึกโดยการให้เด็กทำแบบฝึกหัดในการฝึกนั้น ครูมักจะฝึกพร้อมทั้งชั้นเป็นส่วนใหญ่ และจะแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล ครูจะทำการบันทึกความเจริญของเด็กในด้านต่าง ๆ เป็นประจำเดือนมากกว่า ประจำสัปดาห์ แผนผังการบันทึกความเจริญของเด็กในด้านต่าง ๆ เป็นประจำเดือนและประจำสัปดาห์นั้นมีครูเป็นจำนวนไม่มากนักที่ปฏิบัติสิ่งที่ครูปฏิบัติค่อนข้างน้อยในการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย คือการส่งเด็กที่มีอวัยวะบางส่วนบกพร่องไปหาแพทย์

การอภิปรายผล

ผู้เขียนเห็นด้วยกับการที่ครูให้เด็กทำแบบฝึกหัดในการฝึกทักษะมากกว่าสิ่งอื่น ๆ แต่การฝึกด้วยกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้ทำก็เป็นวิธีหนึ่งที่ครูควรให้ความสนใจและเห็นความสำคัญ ถ้าครูจัดกิจกรรมได้เหมาะสมแล้วจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ในการฝึกอย่างมีความหมาย เด็กจะเกิดความสนใจ เรียนรู้ได้ดีขึ้นและสามารถนำข้อประโยชน์ได้รวบรวมทั้งรู้จักวิธีที่จะหาความรู้ได้ด้วยตนเอง สิ่งที่ครูควรจะได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับการวัดผลคือ การบันทึกความเจริญของเด็กในด้านต่าง ๆ เป็นรายบุคคล เพื่อครูจะได้ทราบว่าการฝึกการเรียนนั้น เด็กคนใดได้เรียนรู้ หรือมีการพัฒนาขึ้นเพียงใด หรือเด็กคนใดได้เรียนรู้ หรือมีการพัฒนาขึ้นเพียงใด หรือเด็กคนใดมีข้อบกพร่องในทักษะด้านใด อย่างไรก็ตามจะได้หาทางส่งเสริม แก้ไข ปรับปรุง ทักษะนั้น ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีฝึกทักษะการฟังและการพูด

ผลการค้นคว้า

ครูผู้ฝึกทักษะการฟังของนักเรียนทุกวัน วันละ 5-10 นาที และฝึกให้นักเรียนรู้จักลำดับข้อความจากเรื่องที่ฟัง เป็นอันดับแรก รู้จักใช้วิจารณ์ญาณเป็นอันดับสอง รู้จักจับใจความและสรุปความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ เป็นอันดับสามและให้มีมารยาทในการฟัง เป็นอันดับสุดท้าย

กิจกรรมที่ครูใช้ประกอบการฝึกทักษะการฟังค่อนข้างมาก ได้แก่ ฟังเพื่อนและครูอ่าน
บทร้อยแก้ว ฟังเพื่อนและครูเล่านิทาน ฟังเพื่อนและครูอ่านบทร้อยกรอง กิจกรรมที่ครูจัด
ค่อนข้างน้อยได้แก่ การฟังคำบรรยาย หรือคำอธิบายของครูหรือวิทยากร ฟังดนตรี ฟังโทร-
ทัศน์

ในการฝึกทักษะการพูดครูจะฝึกทักษะการพูดของนักเรียนทุกวัน วันละ 5-10 นาที
และฝึกให้นักเรียนมีมารยาทในการพูดเป็นอันดับแรก ให้อ่านคำพูดของตัวละครเป็น
อันดับสอง ให้อ่านบท กวีแสดงความคิดเห็นเป็นอันดับสาม รู้จักใช้เสียงดังค่อย รู้จักใช้
จังหวะและการวางท่าทางอย่างถูกต้องเป็นอันดับสุดท้าย

กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างมากได้แก่ การให้เล่านิทานกิจกรรมที่จัดไม่มากและไม่บ่อย
ได้แก่ การให้เล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน การให้ออกความคิดเห็นว่าใครเล่าเรื่อง
สนุกหรือไม่สนุกอย่างไร การสนทนา และอื่น ๆ กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างน้อย ได้แก่
การแสดงละคร การพูดในที่ประชุม การพูดโทรศัพท์

อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ประกอบการฝึกทักษะ การฟัง และการพูด ได้แก่ หนังสือ
ต่าง ๆ บัตรคำ รูปภาพ อุปกรณ์ ที่ครูส่วนใหญ่ใช้ค่อนข้างน้อย ได้แก่ ไมโครโฟน
เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง และโทรศัพท์

ในด้านการวัดผลการฟัง และการพูด ครูวัดเรื่องมารยาทในการฟัง และการพูด
เป็นอันดับแรก ต่อมาวัดทักษะในการพูดได้ถูกจังหวะ และถูกอักขรวิธี ทักษะในการพูด
ได้รวดเร็ว ทักษะในการเก็บใจความ ความคิดเห็นและทัศนคติ ทักษะในการใช้วิจารณญาณ
และการใช้เหตุผล ทักษะในการสรุปใจความและ ความรู้ความเข้าใจ

การอภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่า ครูสอนให้นักเรียนรู้จักใช้วิจารณญาณในการฟังค่อนข้างมาก
แต่จากกิจกรรมที่ครูจัดนั้น ครูจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฟังนิทาน ฟังบทสนทนาร้อยแก้วร้อย
กรอง ค่อนข้างมาก ผู้เขียนเห็นว่ากิจกรรมเหล่านี้ไม่ค่อยส่งเสริมให้เด็กได้ใช้วิจารณญาณ
เท่าที่ควร และจะเห็นว่าครูจัดกิจกรรมประกอบการสอนทักษะการฟังไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ครู
มุ่งหมายจะฝึก

ส่วนการฝึกทักษะการพูดนั้น จะเห็นว่าครูจัดกิจกรรมได้สอดคล้องกับสิ่งที่ครูมุ่งหมายจะฝึก เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูให้ความสำคัญของการฝึกให้เด็กกล้าพูด และแสดงความคิดเห็นไว้เกือบอันดับสุดท้าย การฝึกให้เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นออกมาทางการพูด กล้าซักถาม เป็นสิ่งสำคัญมากในการฝึกการพูดเพราะการรู้จักซักถามเป็นการแสวงหาความรู้ ใฝ่ตนวิธีที่วิธีหนึ่ง

เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนวิชาทักษะการฟังและการพูดนั้น ครูใช้หนังสือและรูปภาพมากกว่าอุปกรณ์ที่ควรจะใช้ในการฝึกทักษะการฟังและการพูด เช่น เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น เพราะเด็กจะได้ฟังมารูดจากบุคคลต่าง ๆ หรือแบบอย่างของการพูดที่ดี นอกจากนั้นเด็กยังได้ฝึกพูดลงในเครื่องนั้น และสามารถฟังเสียงของตน เด็กจะได้เรียนรู้ขอบกพร่องทางการพูดของตน และพยายามแก้ไขขอบกพร่องเหล่านั้น

เกี่ยวกับการวัดผล จะเห็นว่าครูวัดทักษะการฟังและพูดได้สอดคล้องกับครั้งที่ครูฝึกเป็นส่วนใหญ่ เป็นที่น่าสังเกตว่าครูวัดความคิดเห็นและการใช้วิจารณญาณของนักเรียนน้อยกว่าการวัดสิ่งอื่น ๆ มาก ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะ ครูให้ความสนใจในการฝึกสิ่งเหล่านี้ค่อนข้างน้อย หรือครูอาจจะไม่เข้าใจในวิธีการวัดผลเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น หรือการใช้วิจารณญาณของเด็กก็ได้ และเนื่องจากว่าในการฝึกทักษะในการฟังนั้น ครูต้องการจะฝึกให้เด็กได้ใช้วิจารณญาณค่อนข้างมาก ถึงอันดับที่สอง แต่การจัดกิจกรรมและการวัดผลนั้น ครูจัดกิจกรรมและวัดผลในด้านการฝึกให้เด็กได้ใช้วิจารณญาณ ความคิดเห็น น้อยมาก ซึ่งแสดงว่า ครูยังไม่เข้าใจว่า จุดมุ่งหมายของการฝึกต้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของการวัดผล และการจัดกิจกรรมด้วย

วิธีฝึกทักษะการอ่าน

ผลการค้นคว้า

ครูฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนทุกวัน วันละมากกว่า 30 นาที ครูจะฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง เป็นอันดับแรก ฝึกให้รู้จักเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านเป็นอันดับสอง ฝึกให้มีสมาธิในการอ่านเป็นอันดับที่สาม และฝึก

ให้อ่านในใจได้รวดเร็วและเข้าใจเนื้อความเป็นอันดับสุดท้าย

กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างมากในการฝึก ไต่ถาม การให้อ่านในใจแล้วครูถามเรื่องราว การให้อ่านออกเสียงแล้วครูถามเรื่องราว กิจกรรมที่ครูใช้เป็นปานกลาง ไต่ถาม การให้อ่านหนังสือนอกเวลาแล้วมาสรุปให้เพื่อนฟัง การให้เด็กค้นหาศัพท์ที่ไม่รู้จักพจนานุกรม การให้เด็กรู้จักวิจารณ์เรื่องที่ตนและเพื่อนอ่าน การจัดป้ายประกาศ ป้ายนิเทศ การจัดให้นักเรียนได้เข้าห้องสมุดโรงเรียน หรือห้องสมุดสาธารณะ การสาธิตหนังสือที่เหมาะสม การจัดมุมหนังสือ และการให้เด็กรู้จักอ่านบทละคร กิจกรรมที่ครูจัดค่อนข้างน้อย ไต่ถาม การจัดชุมนุมภาษาไทย และ ห้องภาษาไทย

อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ค่อนข้างมากในการฝึกทักษะการอ่าน ไต่ถาม บัตรคำ รูปภาพ หนังสือนิทาน แผนภูมิ บัตรคำยาก บทเพลง บทประพันธ์หรือสุภาษิต อุปกรณ์ที่ครูใช้เป็นปานกลาง ไต่ถาม หนังสือพจนานุกรม หรือพจนานุกรม ป้ายนิเทศ และห้องสมุด

ในการวัดผลทักษะการอ่าน ครูวัดทักษะในการอ่านออกเสียงได้ถูกจังหวะและชัดเจนเป็นอันดับแรก ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นอันดับสอง ทักษะในการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธีเป็นอันดับสาม ทักษะในการจับใจความสำคัญเป็นอันดับสี่ ทักษะในการลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน เป็นอันดับห้า ความคิดเห็นเป็นอันดับหก ทักษะการเป็นอันดับเจ็ด ทักษะในการอ่านในใจได้รวดเร็วและได้ความเห็นอันดับแปด และจินตนาการเป็นอันดับเก้า

การอภิปรายผล

จากการค้นคว้าจะเห็นว่าครูให้ความสนใจในเรื่องการฝึกการอ่านในใจให้รวดเร็วและเข้าใจเนื้อความ น้อยเกินไปการอ่านในใจได้รวดเร็วเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ครูจำเป็นต้องฝึกนักเรียนอยู่เสมอตั้งแต่ยังอยู่ในชั้นประถม เพื่อให้เด็กอ่านได้รวดเร็วขึ้นทีละน้อย ๆ โดยปรกติคนที่อ่านหนังสือเร็วมักจะเข้าใจความหมายได้ดีกว่าเด็กที่อ่านช้า เพราะคนที่อ่านเร็วมีช่วงสายตามองเห็นคำหลายคำในเวลาเดียวกัน ฉะนั้นจึงจับหน่วยความคิดได้ดีกว่าเด็กที่อ่านช้า ซึ่งมักอ่านทีละคำจึงทำให้ความกิดกระต่อนกระแทน นอกจากนั้นผู้ที่อ่านได้เร็วยังสามารถอ่านหนังสือได้ปริมาณมากกว่าผู้ที่อ่านช้าอีกด้วย เป็นการประหยัดเวลาและ

กำลัง การอ่านในใจใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการอ่านออกเสียง และเป็นการอ่านเพื่อตัวเอง ดังนั้นครูควรจะทำใจใส่ในเรื่องที่พยายามหาทางให้นักเรียนได้อ่านรวดเร็วและไคความ

มีกิจกรรมหลายอย่างที่ครูควรจะได้จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมการอ่านของเด็ก เช่น การจัดมุมหนังสือ การจัดห้องภาษาไทย จัดให้นักเรียนเช่าห้องสมุดโดยที่ครูคอยดูแลให้คำแนะนำอยู่ตลอดเวลา

จากการค้นคว้าพบว่าครูใช้ ห้องสมุดเป็นอุปกรณ์ประกอบการสอบอ่านในอันตัมสุดท้ายอันที่จริงแล้ว ห้องสมุดเป็นแหล่งสำคัญที่จะส่งเสริมทักษะการอ่าน เพราะห้องสมุดเป็นที่รวมหนังสือประเภทต่าง ๆ ที่ครูจะให้เด็กได้อ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้ ความเพลิดเพลิน

ในด้านการวัดทักษะการอ่าน ครูเน้นในด้านการวัดทักษะการอ่านออกเสียงเกือบทั้งสิ้น ครูวัดทักษะในการอ่านในใจไครวดเร็วและไคความเป็นอันตัมเกือบสุดท้าย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะครูสนใจในทักษะการอ่านในใจน้อยกว่าการอ่านออกเสียง และครูไม่มีวิธีการที่จะวัดทักษะด้านนี้ไค

วิธีฝึกทักษะการเขียนและการคิด

X ผลการค้นคว้า

ครูฝึกให้นักเรียนเขียนตามคำบอกประมาณสัปดาห์ละ สามครั้ง ครั้งละ 5-10 นาที ส่วนการคิดนั้นครูฝึกเป็นบางวันครั้งละ 5-10 นาทีเช่นกัน

กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างมากในการฝึกการเขียนและการคิดไคแก่ ให้นักเรียนคิดจากแบบเรียน คิดจากตัวอย่างที่ครูให้คิดจากบทละคร บทเพลงและสุภาษิต ให้แบ่งวรรคตอนและใส่เครื่องหมายให้ถูกต้องจากข้อความที่ครูเขียนบนกระดานดำ ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมคำยากเก็บไว้ในบัญชีคำศัพท์ กิจกรรมที่ครูใช้เป็นปานกลางไคแก่ การคิดจากแผนภูมิ การนำผลงานของนักเรียนที่ลายมือดีมาติดไว้นานป้ายนิเทศ การให้นักเรียนหาคำศัพท์ที่ยาก ๆ มาเขียนไว้นบนกระดานดำ การให้จัดบันทึกยอวิชาต่าง ๆ การให้เขียนข้อความจากการฟัง

การให้รวบรวมแบบของการจำหน่ายของที่อ่านง่ายและอ่านยาก ให้คัดจากข่าวหรือบทความในหน้าหนังสือพิมพ์ให้เขียนรายงาน เขียนข่าวประจำวัน และเขียนบัตรเชิญ

การอภิปรายผล

การวัดทักษะการเขียนและการคัด ครูวัดทักษะในการเขียนตัวอักษรไฉ่ถูกวิธีและสวยงามเป็นอันดับแรก วัดทักษะในการเขียนตัวสะกดการันต์ ตัวเลข การเว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง วัดทักษะในการเขียนให้สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยและวัดทักษะในการเขียนไฉ่รวดเร็วเป็นอันดับสุดท้าย

ผู้เขียนเห็นด้วยกับการที่ครูเน้นการสอนคัดมากกว่าการเขียนเพราะเด็กในระดับนี้ยังต้องการการฝึกคัดลายมืออยู่มากซึ่งครูควรจะให้ความสนใจดูแลแนะนำอย่างใกล้ชิด แต่การที่ครูส่วนใหญ่ให้เด็กคัดจากแบบเรียนนั้นผู้เขียนเห็นว่า อาจทำให้เด็กเบื่อหน่ายได้ การที่ให้เด็กได้คัดตามความสนใจของเด็ก จะทำให้เด็กได้เรียนอย่างมีความหมายและตั้งใจ ผลการค้นคว้า

การเขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย ครูจะฝึกทักษะเหล่านี้เป็นบางวัน ครั้งละประมาณมากกว่า 30 นาที กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างมากในการฝึกเรียงความ ได้แก่ การเขียนเรื่องราวจากคำต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้ การเติมคำหรือประโยคที่เว้นไว้ให้ข้อความสมบูรณ์ การเขียนเรื่องราวจากการที่ครูเล่า และการเรียงประโยคที่ครูเขียนสลับกันไว้เสียใหม่ให้ข้อความและตั้งชื่อเรื่อง กิจกรรมที่ครูใช้เป็นปานกลางได้แก่ การย่อเรื่องต่าง ๆ การแต่งความควยวจา การเรียงความจากภาพ การเขียนเรื่องที่อ่านแล้วควยย่อคำของตนเอง การแต่งเรื่องต่อจากเรื่องที่ค้างไว้ การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านหรือพบมา การประกวดเรียงความและการเขียนเรื่องจากการไปศึกษานอกสถานที่ กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างน้อย ได้แก่ การเขียนเรื่องราวจากการแสดงละครใบ้ของเพื่อน การเขียนเรื่องจากภาพนิ่ง หรือภาพยนตร์ที่ไม่มีเสียง การย่อบทความจากวิทยุหรือจากการฟังวิทยากรพูด ส่วนการฝึกการเขียนจดหมายนั้น กิจกรรมที่ครูใช้มากที่สุดคือ การให้นักเรียนเขียนจดหมายลาครูทุกครั้งที่ยุติเรียน กิจกรรมที่ครูใช้ค่อนข้างมากได้แก่ การเขียนจดหมายถึงบิดามารดา ญาติพี่น้อง และมิตรสหาย การรวบรวม

ของจดหมาย การเขียนบัตรเชิญ จดหมายเชิญและการตอบจดหมาย กิจกรรมที่ครูจัด
 คอนขางน้อยไคแก การให้นักเรียนกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ การเขียนประกาศแจ้งความ
 การไปศึกษานอกสถานที่เช่นกรมไปรษณีย์และการเชิญวิทยากรจากกรมไปรษณีย์มาชี้แจงหรือ
 อธิบาย

อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ค่อนข้างมากในการฝึกทักษะการเขียน คือ แบบการคัด
 ลายมือ รูปภาพ แบบจำหน่ายของจดหมาย หนังสือนิทาน บทเพลงหรือคำประพันธ์
 อุปกรณ์ที่ครูใช้เป็นปานกลาง ไคแก แผนภูมิ บัตรคำ สมุดภาพ หนังสือพิมพ์ ป้ายนิเทศ
 พจนานุกรม แบบฟอร์มต่าง ๆ

ในการวัดทักษะการเขียนเรียงความ ย่อความและจดหมายนั้นครูวัดการทำงานให้
 สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นอันดับแรก การวางแผนฟอร์มไคถูกตอง เป็นอันดับสอง
 การเขียนตัวสะกดการันต์ และการเว้นวรรคตอไคถูกตอง เป็นอันดับสาม ทักษะในการ
 สรุปเรื่องที่ฟังหรืออ่านมาเป็นอันดับสี่ ทักษะในการนำไปใช้ เป็นอันดับห้า ทักษะในการ
 วางเค้าโครงเรื่อง และตั้งชื่อเป็นอันดับหก ความคิดเห็นเป็นอันดับเจ็ด ทักษะในการขยาย
 ความเป็นอันจับแมปล จินตนาการ เป็นอันดับเก้า และทัศนคติเป็นอันดับสุดท้าย

การอภิปรายผล

✧ จะเห็นไควาครูจัดกิจกรรมส่งเสริมความคิดของเด็กในการสร้างเรื่องราวอยู่มาก
 แตว่าในคานการวัดผลครูเนนหนักไปในคานการวัดทักษะในคานการเขียนมากกว่าความคิด
 จินตนาการ กิจกรรมที่สำคัญแกครูปฏิบัติไคมากนัคคือ การเรียงความควยวาจาทั้งชั้น
 สำหรับเด็กในชั้นประถมปีที่สี่นี้ การเรียงความควยวาจาจำเป็นจะตองไคก่อนที่จะให้เด็ก
 เขียน ทั้งนี้เพื่อเป็นการรวบรวมความคิดของเด็ก ทำให้ครูสามารถแก้ไขชี้แจงแนะแนว
 ทางให้เด็กเขียนเรียงความไคดี นอกจากนั้นยังเป็นการฝึกทักษะการพูดอีกด้วย นักเรียน
 บางกนการแสดงออกทางการเขียนยังบกพร่องอยู่มาก การเรียงความควยวาจาจะทำให้ครู
 ทราบไควา เด็กมีความคิดอยางไร และเมื่อเขียนแล้วมีข้อบกพร่องอะไรที่ทำให้เด็กแสดง
 ออกในคานการเขียนไคดี ตามปรกติแล้วการเขียนเรียงความก็คื การแสดงออกทางคาน
 ภาวาเขียน เมื่อนักเรียนพูดไคอยางไร ก็จะเขียนไคเช่นนั้น กิจกรรมที่ครูควรให้ความ
 สนใจอีกประการหนึ่งคื การเขียนบันทึกต่าง ๆ และการกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ เพราะ

เป็นสิ่งที่เด็กจะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

ในคำอธิบายประกอบการสอนทักษะการเขียนในก้นต่าง ๆ นั้น จะเห็นว่าครูใช้แบบการคัดลายมือมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ แบบการคัดลายมือเป็นอุปกรณ์ที่หาง่าย และเป็นอุปกรณ์ที่นักเรียนมีอยู่แล้ว ส่วนการสอนทักษะการเขียนอย่างอื่น ๆ เช่น เรียงความ ย่อความ หรือจดหมายนั้น อุปกรณ์ไม่จำเป็นและใช้มากเท่ากับการสอนคัด

ค. อุปกรณ์การสอน

ผลการค้นคว้า

ครูส่วนใหญ่ 70.77 % ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนเป็นบางชั่วโมง มีครูไม่ใช้อุปกรณ์การสอนเลยด้วยเหตุผลต่าง ๆ ถึงร้อยละ 14.86 ครูมีจุดมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอนคือ เพื่อให้เด็กจำบทเรียนได้แม่นยำขึ้น เป็นอันดับแรก เพื่อความกระจำในบทเรียนเป็นอันดับสอง เพื่อเพิ่มประสบการณ์และขยายความรู้ เป็นอันดับสาม หรือเพื่อความสนใจของเด็กเป็นอันดับสี่ เพื่อฝึกทักษะเป็นอันดับห้า เพื่อนำบทเรียนเป็นอันดับหก เพื่อทบทวนและสรุปเป็นอันดับเจ็ด เพื่อผ่อนคลายในการสอนของครู เป็นอันดับแปด และเพื่อแทนการสอนของครูเป็นอันดับสุดท้าย ครูใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ จากการที่ครูและนักเรียนช่วยกันทำเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ก็จากหนังสือประกอบการค้นคว้า จากสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน จากผู้สอนเอง จากทรัพยากรธรรมชาติ และจากนักเรียน ครูได้จากห้องสมุดบ้าง จากครูอื่น หรือจากที่โรงเรียนทำไว้อย่างเป็นปานกลาง แต่ครูได้จากสถานที่ราชการ จากสวนสัตว์ จากโบราณสถาน และจากพิพิธภัณฑ์ ค่อนข้างน้อย

การอภิปรายผล

จากการที่ครูวางจุดมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อฝึกทักษะถึงอันดับที่ห้า แสดงว่าในการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยครูเห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์เพื่อฝึกทักษะเป็นรองกว่าจุดมุ่งหมายอื่น ๆ ซึ่งทั้งนี้ควรจะเป็นเพราะอุปกรณ์มีน้อย หนังสือแบบฝึกหัดการใช้ภาษาไทยในชั้นต่าง ๆ แทบจะไม่มีเลย

ง. การวัดผล

ผลการค้นควา

ครูทำการวัดผลนักเรียนตามที่โรงเรียนกำหนดให้และเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ เป็นส่วนใหญ่ จุดมุ่งหมายในการวัดผลโดยทั่ว ๆ ไปคือ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนเป็นอันดับแรก และครูเห็นว่า การกำหนดจุดประสงค์ในการวัดผลให้แน่นอนว่าจะวัดเรื่องใด เป็นสิ่งสำคัญ ครูจะกำหนดเวลาให้พอเหมาะกับข้อสอบ และข้อสอบที่ใช้ส่วนใหญ่มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป และใช้การทดสอบด้วยข้อเขียนมากกว่าการทดสอบแบบอื่น ๆ ข้อสอบที่ครูใช้เป็นแบบปรนัยมากกว่าอัตนัย ในจำพวกข้อสอบแบบปรนัยครูใช้แบบเลือกตอบ

มากที่สุด ใช้แบบปรนัยปนกับอัตนัย เป็นอันดับสาม ครูใช้ข้อสอบแบบอัตนัยเป็นอันดับสุดท้าย สิ่งที่ครูปฏิบัติหลังการทดสอบคือ เฉลยข้อสอบทุกข้อ และเฉลยเป็นบางข้อที่นักเรียนทำผิดมาก ประโยชน์ที่ครูได้รับจากการทดสอบ คือ วัดผลการเรียนของนักเรียนมากที่สุด นำไปปรับปรุงการเรียนการสอนเป็นอันดับรองลงมา เพื่อให้ นักเรียนสนใจบทเรียนอยู่เสมอ เก็บคะแนนตามระเบียบของโรงเรียนและวัดผลการสอนของครู เป็นอันดับสุดท้าย การอภิปรายผล

จากผลการสำรวจ จะเห็นว่าครูมีจุดมุ่งหมายที่ดีในการวัดผล คือ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน แสดงว่าครูมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของการวัดผลเป็นอย่างดี แต่ครูเห็นว่าประโยชน์ที่ครูได้รับจากการทดสอบ คือ เพื่อวัดผลการเรียนของนักเรียนมากที่สุด และวัดผลการสอนของครูเป็นอันดับท้าย แท้จริงแล้ว ครูควรจะได้ประโยชน์ของการวัดผลเพื่อวัดการสอนของครูมากกว่านี้ เพราะถ้าครูเห็นความสำคัญของการวัดผลว่ามีประโยชน์เพื่อวัดการสอนของครูก็จะทำให้ครูได้พิจารณาถึงตัวครูเอง วิธีสอนที่ครูใช้ หาขอบกระบวนทาง ๆ เพื่อแก้ไข ปรับปรุง ส่งเสริมการเรียนของนักเรียน การสอนของครูให้ได้ผลดียิ่งขึ้น แทนที่จะพิจารณาเฉพาะตัวเด็กเป็นส่วนใหญ่ จะเห็นว่าครูใช้การทดสอบแบบข้อเขียนมากกว่าการทดสอบแบบอื่น ๆ ครูควรจะใช้การทดสอบนักเรียนด้วยวิธีอื่นให้มากเท่า ๆ กับการสอบด้วยข้อเขียน เพราะการสอบด้วยข้อเขียนเป็นเพียงการวัดทักษะ หรือความเข้าใจที่แสดงออกโดยทางการเขียน การวัดทักษะด้านการฟัง การพูด และการอ่านนั้น

ครูจะใช้ข้อทดสอบที่เป็นข้อเขียนอย่างเดียวไม่เป็นการยุติธรรม เพราะเด็กบางคนมีความบกพร่องในด้านทักษะการเขียน แต่มีทักษะในด้านการฟัง การพูด หรือการอ่านอย่างดี ถ้าครูใช้การทดสอบแบบข้อเขียนอย่างเดียว จะทำให้ครูไม่รู้ถึงความบกพร่อง หรือไม่สามารถช่วยเหลือ ส่งเสริม ทักษะด้านอื่น ๆ เลย จากการที่ครูใช้ข้อสอบแบบปรนัยเป็นส่วนใหญ่ นั้น จะเห็นได้ว่า ครูวัดในเรื่องของความรู้ ความเข้าใจ มากกว่าจะวัดทักษะในการเขียนในชีวิตจริงแล้ว เด็กจะต้องใช้การเขียนเป็นเรื่องราวมากกว่าการเลือกตอบหรือการเติมคำ

3. ปัญหา ความคิดเห็นและความต้องการของครู

ก. เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน

ครูมีความเห็นว่า ประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอนของครูมาก และมีความสอดคล้องกับหลักสูตรค่อนข้างมาก ครูเห็นว่า ประมวลการสอนมีความชัดเจนแจ่มแจ้งมากกว่าหลักสูตร ในส่วนหลักสูตร ครูมีความเห็นว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมกับวันของเด็ก และเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การกำหนดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียนดีแล้ว มีความชัดเจน แจ่มแจ้ง และละเอียดพอสมควร มีความเหมาะสมกับความต้องการ และการใช้ภาษาของชุมชนพอสมควร

ข. เกี่ยวกับตัวครูและวิธีสอน

จากการค้นคว้า ปรากฏว่า ครูมีความต้องการที่จะศึกษาวิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น เป็นอันดับแรก นอกจากนั้นครูยังมีความต้องการหนังสือคู่มือในการสอนทักษะทั้งสี่ ต้องการไปดูโรงเรียนที่การสอนได้ผลดี ต้องการที่จะให้มีครูสอนวิชาภาษาไทยโดยเฉพาะต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีสอนอยู่เสมอ ในด้านวิธีสอนครูเน้นความสำคัญของการให้เด็กทำแบบฝึกหัดมาก

ผู้เขียนเห็นว่า ข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้บริหารการศึกษา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรจะให้ความสนใจ และหาทางสนองความต้องการต่าง ๆ ของครูให้มากที่สุดเท่าที่จะได้ เพราะความต้องการเหล่านี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่จะช่วยให้ครูสามารถทำการสอนภาษาไทยให้ได้ผลดียิ่ง ๆ ขึ้น

ค. เกี่ยวกับตัวนักเรียน

ปัญหาที่ครูสนใจมากที่สุดได้แก่ พื้นความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียน

แตกต่างกันมาก จำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป นักเรียนมีความบกพร่องในด้านการอ่านและการเขียนมากกว่า การพูดและการฟัง

การที่นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยแตกต่างกันมาก และจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไปนั้น เป็นปัญหาที่ประสบกันมานานแล้วในโรงเรียนเทศบาลและกำลังเป็นอยู่ ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรจะค้นหาทางแก้ไขเพื่อให้การสอนได้ผลดีหรือช่วยเหลือแนะนำครูในด้านวิธีสอนและอุปกรณ์การสอนที่จะผ่อนแรงครู ควรพยายามคัดเลือกเด็กที่มีระดับความสามารถใกล้เคียงกันไว้ในกลุ่มเดียวกัน การจัดเด็กตามทักษะที่บกพร่องเหมือนกันไว้ในกลุ่มเดียวกัน และการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถและจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนแต่ละกลุ่ม สำหรับเรื่องนักเรียนมากนั้น ควรจะหาวิธีสอนที่จะใช้เหมาะสมกับนักเรียนจำนวนมากที่จะได้ผลที่สุด

ง. เกี่ยวกับกิจกรรม

ครูมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเป็นอย่างดี และเห็นความสำคัญของการจัด และนักเรียนก็มีความสนใจเมื่อครูจัดกิจกรรม แต่ครูเห็นว่า สภาพของห้องเรียนไม่เหมาะสม ถ้าหากจัดกิจกรรมต่าง ๆ แล้วจะทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร และทำให้เสียระเบียบในชั้นเรียน

จากข้อเท็จจริง แสดงให้เห็นว่าครูมีความห่วงใยในเรื่องการสอนให้ทันหลักสูตรเป็นอันมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูเห็นว่าเด็กจะต้องสอบ รวมเมื่อปลายปี และผู้สอนเอง นิโทษกนอกข้อสอบแผนกกองการศึกษาของเทศบาลเป็นผู้ออก และทั้งมีความเข้าใจว่าการสอนของครูและการเรียนของนักเรียนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าสอนไม่ทันหลักสูตร ก็จะเป็นความบกพร่องของตน ในเรื่องจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมนั้น ครูจัดอันดับความสำคัญ เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง ว่าเป็นอันดับแรก เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาเป็นอันดับสอง และเพื่อช่วยในการท่องจำเป็นอันดับที่สาม ถ้าเป็นเช่นนี้จริงก็แสดงว่าครูเพ่งเล็งในเรื่องที่จะสอนให้ทันหลักสูตร ซึ่งถ้าครูจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์และส่งเสริมการเรียนการฝึกโดยมีโครงการสอนที่จัดทำไว้อย่างดี ถ้าได้กำหนดให้แน่นอนว่าจะสอนเรื่องใด เมื่อใด จะจัดกิจกรรมอะไร ไว้อย่างดีแล้ว สามารถควบคุมสถานการณ์ภายในห้องเรียนได้แล้ว ก็จะทำให้สอนเนื้อหาวิชาได้เต็มตามหลักสูตรและได้ผลดีด้วย

จ. เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน

ครูมีความต้องการอย่างมากที่จะให้โรงเรียนหาอุปกรณ์การสอนไว้ให้ ผู้สอนไม่มัวงบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์ แม้ว่าจะเห็นว่าอุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาไทย มีครูจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกว่ายังขาดความรู้ทางด้าน วิธีทำ วิธีใช้อุปกรณ์

เกี่ยวกับแบบเรียน ครูเห็นว่า แบบเรียนภาษาไทยปัจจุบันนี้มีความน่าสนใจ มีประโยชน์ทั้งต่อตัวครูและต่อนักเรียนมีความเป็นระเบียบ มีคำอธิบายชัดเจน และขนาดของตัวหนังสือเหมาะสม

ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนของครูนี้ถ้าเป็นอุปกรณ์ที่มีราคาสูงมาก ผู้บริหารก็อาจจะจัดหาสนองความต้องการได้ยาก แต่ก็ควรจะไต่พยายามหามาไว้ในลักษณะ กอปรเป็นกอไปเท่าที่จะสามารถทำได้ สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ความรู้ทางด้านวิธีทำ วิธีใช้อุปกรณ์ ถ้าหากผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจแล้ว อาจจะทำให้ผู้สอนไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่สามาริใช้อุปกรณ์ให้เหมาะสม และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนได้

ฉ. เกี่ยวกับการวัดผล

ครูมีความพอใจในการทดสอบทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนค่อนข้างมาก ปัญหาที่ครูประสบในการวัดผลคือ ไม่มีใครอธิบายระเบียบวัดผล และการให้คะแนนให้เข้าใจ ทั้งหนังสือที่เกี่ยวกับการวัดทักษะต่าง ๆ ก็มีน้อย ครูมีปัญหาในการวัดทักษะการฟังและการพูด มากกว่า การอ่านและการเขียน และครูเห็นว่า นักเรียนที่เรียนจบชั้นปีที่สี่ ในชั้นที่ตนสอน ที่มีทักษะทางการใช้ภาษาอย่างคืบคลาน มีจำนวนค่อนข้างมาก

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูไม่เข้าใจเกี่ยวกับการวัดผลวิชาทักษะ โดยเฉพาะในด้านการฟังและการพูดครูเห็นว่า มีปัญหาในการวัดมากกว่าการอ่านและการเขียน ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่า ครูมีความสามารถในการวัดทักษะการอ่านและการเขียนมากกว่าการฟัง และการพูด

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย

ผลของการวิจัยเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่สี่นี้อาจจะช่วยให้ ผู้สอนวิชาภาษาไทย และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในวงการภาษาไทยทั้งหลายได้ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาหาทางปรับปรุงแก้ไข สิ่งที่เราเห็นว่ายังบกพร่องอยู่ให้ดีขึ้น และสนับสนุนสิ่งที่เห็นว่าดีแล้วให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก สำหรับผู้เขียนขอเสนอแนะแนวการปรับปรุงแก้ไขดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับหลักสูตร

ควรจะได้มีการปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาให้เน้นหนักไปในด้านวิธีสอนในชั้นประถมศึกษาให้มากหรือไม่น้อยกว่าเนื้อหาวิชา

2. การบรรจุครูสอนวิชาภาษาไทย

การบรรจุครูเขาสอนวิชาภาษาไทยนั้น ควรจะได้พิจารณาถึงพื้นฐานการศึกษาของครู ประกอบกับความสมัครใจของครู โดยให้ครูเพียงคนเดียวสามารถสอนและฝึกทักษะทุก ๆ อย่างในหมวดวิชาภาษาไทยให้ได้ ทำการสอนภาษาไทยอย่างเดียวในโรงเรียนนั้น

3. เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่สี่

ครูควรจะได้ทำการสอนโดยเน้นถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อที่สี่ คือ "ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผล และใช้กลุ่ลพินิจของตน" เพื่อประโยชน์ในการที่จะพัฒนาความคิดของเด็ก พร้อม ๆ ไปกับพัฒนาการทางภาษา ทั้งนี้อาจจะทำได้จากการอบรมครูก่อนประจำการหรือการอบรมครูประจำการ

4. การเตรียมการสอน

ก. การประชุมครูเพื่อวางแผนการสอน ในตอนต้นปีควรจะมีการจัดการประชุมปรึกษาร่วมกันในระหว่างครูที่สอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในโรงเรียนนั้น เพื่อเตรียมงานร่วมกัน และหลังจากนั้นครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนั้น เพื่อเตรียมงานร่วมกัน และหลังจากนั้นครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ในแต่ละห้องเรียนควรจะได้มีการปรึกษางานกันอย่างน้อยเดือนละครั้ง เพื่อให้การสอนเป็นไปในแนวเดียวกัน และประสานกันเป็นอย่างดี

ข. การเตรียมการสอน การเตรียมการสอนโดยคิดไว้ในใจนั้นไม่เพียงพอ ครูจะต้องเตรียมการสอนโดยมีการทำโครงการสอนล่วงหน้าทั้งโครงการสอนระยะยาวและระยะสั้น บันทึกการสอนและเตรียมอุปกรณ์การสอนไว้อย่างดีก่อนที่จะทำการสอน 1-7 วัน

5. การฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ในการฝึกทักษะต่าง ๆ แต่ละครั้งครูควรจะต้องจุดมุ่งหมายที่แน่นอนไว้ พยายามดำเนินการสอนให้โดยผลตามความมุ่งหมาย และวัดผลตามจุดมุ่งหมายนั้น

ก. การฝึกทักษะการฟัง

ครูควรพยายามจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กได้ใช้วิจารณญาณในการฝึกการฟังให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น การให้เด็กฟังปารุทธา ฟังเพื่อนรายงาน ฟังการประชุม ฟังเทศน์ และฟังข่าวโฆษณาสินค้า นอกจากนี้ครูควรจะได้ฝึกให้เด็กมีมารยาทในการฟังอยู่เสมอ

ข. การฝึกทักษะการพูด

ครูควรจะได้ฝึกให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดง ความคิดเห็น กล้าซักถาม กิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะด้านนี้ เช่น การรายงาน การอภิปราย การพูดในที่ประชุม เป็นต้น สิ่งที่ครูควรจะทำเป็นอย่างยิ่งคือ การที่ครูให้นักเรียนช่วยกันเตรียมหัวข้อคำถามไว้ซักถามเพื่อนหรือวิทยากรที่มาแสดงปารุทธา บรรยาย หรือเล่าเรื่องทั้งนี้เพื่อให้เด็กรู้จักใช้ความคิด และกล้าซักถามตั้งแต่อยังเล็ก ๆ

เกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดนั้น ครูควรจะต้องจัดชั่วโมงในตารางสอนไว้สำหรับการฝึกการฟัง และการพูดโดยเฉพาะ

ค. การฝึกทักษะการอ่าน

ครูควรจะได้ฝึกให้นักเรียนอ่านในใจมากเท่า ๆ กับการอ่านออกเสียง การฝึกอ่านในใจให้อ่านได้รวดเร็วและเก็บใจความ รวมทั้งใช้วิจารณญาณด้วยเป็นสิ่งที่จำเป็น ทั้งนี้ครูจะต้องเป็นผู้แนะนำวิธีอ่านหนังสือให้รวดเร็ว และสร้างแบบฝึกหัดให้นักเรียนฝึกหัด โดยกำหนดเวลานานน้อยตามเนื้อหาและความยาว การใช้คำถามเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกทักษะการอ่าน ถ้าหากครูเขียนคำถามไว้ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านก็เป็นการแนะทางให้เด็กมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน ถ้าครูใช้คำถามหลังการอ่านก็เป็นการทดสอบว่าเด็กจับใจความสำคัญได้เพียงใด นอกจากคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านแล้ว ครูควรใช้คำถามที่ถามแนะเพื่อให้เด็กคิดอีกด้วย การอภิปราย การเล่าเรื่อง และการให้เด็กรู้จักบันทึกสาระสำคัญของเรื่อง เป็นกิจกรรมที่ครูควรจะต้องจัดเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านอยู่เสมอ

ง. การฝึกทักษะการเขียน

ครูควรจะต้องรวบรวมข้อความหรือเรื่องราวที่น่าสนใจไว้เป็นหมวดหมู่ จัดลำดับตามความยากง่าย นอกจากนั้นครูควรจะได้หาทางให้นักเรียนเขียนได้รวดเร็วและอ่านง่าย มากกว่า

การเขียนตัวบรรจง สวยงาม แต่ใช้เวลามาก ในการสอนเขียนและคัดนี้ครูจะต้องให้ความสนใจไม่เพียงแต่ในชั่วโมงฝึกเขียนและคัดเท่านั้น แต่ควรจะต้องติดตามดูว่า เด็กได้นำไปใช้ในการจดงาน การรายงานและกิจกรรมเกี่ยวกับการบันทึกตลอดจนการเขียนตอบในกระดาษสอบ

จ. การเขียนเรียงความ ขอบความ และจดหมาย

การฝึกหัดเขียนเรียงความ มีวิธีฝึกหัดได้หลายวิธีเป็นต้นว่า อาจให้นักเรียนเรียงความควยจากก่อนที่จะให้เด็กลงมือก่อน ครูเป็นผู้ตั้งหัวเรื่องให้ หรืออาจจัดประสบการณ์ให้ และให้นักเรียนพูดตามประสบการณ์ การฝึกหัดขอบความก็ต้องฝึกหัดมาก ๆ อาจใช้วิธีฝึกหัดขอบความปากเปล่าเช่นเรียงความควยก็ได้ นอกจากนี้ครูควรจะได้เห็นความสำคัญของการเรียบเรียงความคิดเห็นและจินตนาการของเด็ก มากยิ่งกว่าหรือไม่น้อยกว่าความสะอาดเรียบร้อย และการเขียนคำถูกต้อง

6. อุปกรณ์การสอน

ก. ควรจะได้มีการสำรวจความต้องการที่แน่นอนของครูในแต่ละโรงเรียนก่อน แล้วหาทางจัดตั้งศูนย์วัสดุทัศนวัสดุเพื่อเป็นที่เก็บรวบรวม และสาธิตอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ มีเจ้าหน้าที่ที่ชำนาญทางด้านนี้ประจำอยู่คอยทำงานด้านการให้บริการให้ยืม หรือให้คำแนะนำ ในตอนแรก ๆ อาจจะตั้งขึ้น ในแผนกจัดการศึกษา ของเทศบาล หรืออาจจะใช้ห้องสมุดสาธารณะของเทศบาลเป็นแห่งอำนวยความสะดวก ต่อมาควรขยายออกไปตามศูนย์การศึกษาต่าง ๆ เปิดบริการอย่างกว้างขวาง และพอเพียง

ข. ควรจะได้มีการจัดสร้างหนังสือแบบฝึกหัดการใช้ภาษาไทยในชั้นต่าง ๆ ให้แพร่หลายขึ้น

7. ห้องสมุดโรงเรียน

ควรจะได้มีการสำรวจห้องสมุดโรงเรียนประถมศึกษาในโรงเรียนเทศบาลต่าง ๆ เพื่อจะได้ทราบถึง ความขาดแคลนที่โรงเรียนประสบอยู่ แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไขจัดตั้งห้องสมุด จัดหาหนังสือประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับวิธีสอนวิชาภาษาไทย และหนังสือสำหรับเด็กในชั้นประถมศึกษา มาบรรจุไว้ในห้องสมุดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พร้อมทั้งมีบรรณารักษ์ประจำให้ความสะดวก และให้บริการต่าง ๆ

8. การวัดผล

ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการชี้แจงเรื่องการวัดผลหรือฝ่ายนิเทศก์ของเทศบาล ควรจะได้หา

ทางชี้แจง หรือให้คำอธิบายให้ความกระจ่างเกี่ยวกับการวัดผลการเรียนวิชาทักษะให้ครูได้ทราบ โดยทั่วถึงกัน และควรจะให้ครูเข้าใจถึงความสำคัญของการวัดผลว่าเป็นทั้งการวัดผลการสอนของนักเรียน

9. การอบรมครูก่อนประจำการ

ควรจะได้มีการอบรม นักเรียนที่จะออกไปเป็นครู หรือครูที่จะทำการสอน วิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ในด้านวิธีสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยให้มากกว่าปัจจุบันนี้

10. การอบรมครูประจำการ

ก. ควรจะได้มีการอบรม สัมมนา หรือหาทางให้ครูได้ศึกษาต่อเป็นประจำเพื่อปรับปรุง ความรู้ในค่านเนื้อหาและวิธีสอนและควรเปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยนกันไปรับการอบรมสัมมนาอย่าง ทั่วถึง ควรจะได้มีการประเมินผลค้นหาข้อบกพร่องในการจัดการอบรม สัมมนา แต่ละครั้ง และมีการ ติดตามผลต่อไปว่า ครูที่ได้รับการอบรมไปแล้วนั้นเกิดความเปลี่ยนแปลงความคิด ทักษะวิธีสอน หรือ อื่น ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการสอน การอบรมเด็กบ้างหรือไม่ เพียงใด และนำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้นั้น มาแก้ไข ปรับปรุง การอบรม สัมมนา ครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

ข. หัวข้อในการอบรมครูประจำการ อาจแบ่งออกได้เป็น

1. การศึกษาอย่างละเอียดและกว้างขวางเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาไทยที่ครูต้อง สอนเพื่อให้ครูมีความรู้ในด้านการอย่างกว้างขวางและถูกต้อง

2. การศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย ในชั้นประถมต้น เช่น การ แบ่งกลุ่มนักเรียนที่เป็นหมู่ย่อย ๆ เพื่อฝึกทักษะต่าง ๆ ในเวลาเดียวกัน การเตรียมการสอน การใช้ ประมวลการสอน หลักสูตร แบบเรียนและหนังสือคู่มือประกอบการสอนต่าง ๆ วิธีสอนทักษะต่าง ๆ วิธี จัดกิจกรรมและเทคนิคต่าง ๆ ในการวัดหรือควบคุมกิจกรรมให้ไต่ผล การทำและการใช้อุปกรณ์ให้ เหมาะสม และได้ผลตามความมุ่งหมาย ตลอดจนวิธีวัดทักษะต่าง ๆ และการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของนักเรียน

ค. นอกจากนี้ในการอบรมสัมมนาแต่ละครั้ง ควรจะจัดให้ครูได้มีโอกาสไปดูโรงเรียน ต่าง ๆ ที่การสอนภาษาไทยมีผลดี มีครูสอนภาษาไทยที่ดี และนักเรียนเรียนได้ดี เพื่อให้ครูได้พบเห็น วิธีสอนต่าง ๆ ได้เห็นของจริงซึ่งดีกว่าอธิบายให้ครูฟังในห้องอบรม หลังจากการไปดูมาแล้วควรจะได้ จัดให้มีการอภิปรายกันถึงส่วนดี จะนำไปใช้ในโรงเรียนของตนหรือไม่ ต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลง อย่างไร มีส่วนเสียอย่างไรไม่ก็ตรงไหน จะแก้ไขอย่างไรจึงจะเหมาะแก่โรงเรียนและนักเรียน ของตน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ แม้จะได้พยายามวางระบบการรวบรวมข้อมูลให้มีขอบกรอบนอยที่สุดแล้วก็ตาม แต่จากการวินิจฉัยข้อมูลที่รวบรวมได้มาพบว่า มีอาจหลีกเลี่ยงขอบกรอบบางประการได้ ถึงแม้ความคลาดเคลื่อนนั้นจะเกิดขึ้นไม่มาก และไม่มีผลกระทบกระเทือนความเชื่อถือได้ของข้อมูลอย่างรุนแรง แต่ประการใด ผู้เขียนก็เห็นว่า ผู้ที่จะทำการวิจัยต่อไปควรจะได้ใช้วิธีอื่น ๆ เช่น การสัมภาษณ์ ควบคู่ไปกับการใช้แบบถาม เพื่อจะได้ข้อมูลที่ละเอียดและมีความขอบกรอบนอยที่สุด
2. การวิจัยครั้งนี้ จำกัดวงอยู่เฉพาะในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การจะได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการสอนทักษะในการใช้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ในโรงเรียนซึ่งไม่อยู่ในสังกัดของเทศบาลนครกรุงเทพ เช่นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ทั้งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ
3. การวิจัยครั้งนี้ผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะในการใช้ภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ และเป็นการศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวางทุกทักษะ ผู้ที่ใคร่จะศึกษาค้นคว้าต่อไปควรจะได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนทักษะในการใช้ภาษาไทย ในชั้นประถมศึกษาตอนต้นเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่งอย่างละเอียดต่อไป
4. ควรจะได้มีการวิจัยสอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในการสอนทักษะการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะเพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาที่ครูสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาตอนต้นประสบอยู่ในด้านต่าง ๆ อย่างละเอียดและช่วยกันหาทางช่วยเหลือแก้ไข ปรับปรุง ขจัดอุปสรรคและขอบกรอบเหล่านั้นให้หมดไป
5. ควรมีการศึกษาค้นคว้าหาวิธีสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในชั้นเรียนที่มีนักเรียนมากกว่าจะใช้วิธีสอนใดจึงจะได้ผลดี เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงตามความจำเป็นของโรงเรียนในประเทศไทย
6. ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าหาวิธีวัดทักษะในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการพูด การฟัง เพื่อจะได้นำเอาไปใช้ และเนื่องจากข้อสอบแบบปรนัยเป็นข้อสอบที่ครูนิยมใช้มาก จึงควรมีการศึกษาข้อสอบแบบปรนัยของครูเป็นนิမေ เพื่อใช้วัดสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง ๆ

7. ควรจะได้มีการวิจัยเกี่ยวกับระบบการวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมและส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนต้นหรือไม่เพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ติฐกุล "กลวิธีการนิเวศวิทยาทักษะ" ศูนย์ศึกษา 1 : 14 - 17 มกราคม 2509
- กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น ปี 2506
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2509 หน้า 32 - 33.
- กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัยสภาพการเรียนรู้หนังสือของผู้จบชั้น
ประถมปีที่สี่ โรงพิมพ์คุรุสภา 2512, 275 หน้า.
- กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานประจำปี 2514 โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา
(แผนการพิมพ์) 2506, 229 หน้า.
- กอ สวัสดิ์พาณิชย์ การสอนอ่านในชั้นประถม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู
ไม่ปรากฏที่พิมพ์ 199 หน้า.
- เกรียง เอี่ยมสกุล โรงเรียนประถมศึกษาภาคปฏิบัติ โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา
(แผนการพิมพ์) 2511, 303 หน้า.
- คณะกรรมการจัดทำประมวลการสอนของเทศบาลนครกรุงเทพ ประมวลการสอนชั้นประถม
ปีที่สี่ โรงพิมพ์กรมมหาดไทย 2504, 370 หน้า.
- ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษร-
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2505 หน้า 154.
- ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนิน
พระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่องปัญหาคำไทย ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศิวพร
พระนคร 2505 หน้า 21.

ประกิจ รัตนสุวรรณ ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาภาคศึกษา 1 เกี่ยวกับหลักสูตร
ทั่วไป ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2503 ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2503 หน้า 133 - 137.

ประสงค์ ราชณสุข ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล
จังหวัดพระนครและธนบุรี ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
พ.ศ. 2506 223 หน้า.

เปี่ยมศรี นาคพัฒน์ วิธีสอนแต่งไทยในชั้นมัธยมปลาย วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ
มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2499 หน้า 5 - 6.

เพ็ญสุข หวังแก้ว ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1 เกี่ยวกับหลักสูตร
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2503 ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา 2503 85 หน้า.

เฟื่องฟู้ง เกียรติราชู "พัฒนาการของเด็กและกระบวนการเรียน" ศูนย์ศึกษา 38 : 23 -
27 มีนาคม 2500.

มานี ธรรมกรองอาตม์ และ นาฏเจดีย์ว สุมาวงศ์ "ทำอย่างไรจึงจะใช้หนังสือแบบเรียน
ให้เป็นประโยชน์" ศูนย์ศึกษา 36 : 15 - 36 มกราคม 2500.

ร.พันทก (นามแฝง) "ประถมสี่ไม่พอ" เคลวินส์ 1 สิงหาคม 2511 หน้า 3.

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยู่ชยา ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษา วิชาภาษาไทย ตอนที่ 1 องค์การคาสของคุรุสภา 2505 196 หน้า.

วิชาการ, กรม ศัพทบัญญัติทางการศึกษา แผนกการพิมพ์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา 2508
88 หน้า.

วิชาการ, กรม อนุสารประกอบหลักสูตรประถมศึกษา กรุงเทพฯการพิมพ์ 2504 124 หน้า.

วินิจ ปัจฉิมกุล การสำรวจความต้องการทางโสตทัศนูปกรณ์ วิชาภาษาไทยในโรงเรียน
ประถมศึกษาตอนต้น ในเขตเทศบาลพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2507 หน้า 1.

ศิธร แสงชนู และ คณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน
วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2501 หน้า 56 และหน้า
125 - 127.

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา
(แผนกการพิมพ์) 2503 59 หน้า.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย จุลสารภาษาไทย กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2501
176 หน้า.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
2506 156 หน้า.

สกุลรัตน์ พูลสวัสดิ์ การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช 2507 ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2508, 130 หน้า.

สมพงษ์ สิริเจริญ และคณะ คู่มือการใช้โสตทัศนวัสดุ โครงการพัฒนาการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ 2506 422 หน้า.

อนันต์ รอดเพิ่ม มิตรครู 10 : 21 มิถุนายน 2511.

Best, John W., Research in Education, Prentice Hall of India
ZP. V. T.) Lld, New Delhi, 1963, 320 pp.

Briggs, Thomas H. "Formal English Grammar and Discipline," in Encyclopedia of Educational Research, edited by Chester W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960, p. 461.

Cottrell, Donald P., editor, Teacher Education For A Free People, The American Association of Colleges for Teacher Education, ONEONTA New York, 1959, p. 34.

Milindra, Charoon, Measuring and Reporting Pupil Progress in Thai Language At the Elementary Level, Master's Thesis, Indiana University, 1957, 81 pp.

Robert Hill Lane, The Teacher in Modern Elementary School, Houghton, Mifflin Company, Massachusetts, 1941, 397 pp.

Seeger, J.C., "Improving in Language Work," in Encyclopedia of Educational Research, edited by Walter S. Monroe, The Macmilland Co. New York, 1956, p. 392.

Shepherd Edith E., "A Preliminary Eseperiment in Teaching English Usage," Supplementary Educational Monographs, No. 26, University of Chicago, 1925, pp. 91 - 108.

Snyder, Edith R., "An Evaluative Study of A Developmental Elementary School Program," Doctor's Thesis, Dissertation Abstracts 17 : 1261 - 1262, 1957.

Symonds, Percival M., "Teaching as a Function of Teacher's Personal Personality," in Encyclopedia of Educational Research, edited by Chester, W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960, p. 1360.

Wormack, Thurston H., "Teachers Attitudes Toward Current English Usage, " The Education Digest, Volume 25, Number 3, November 1959, pp. 46 - 48.

ภาคผนวก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

27 มกราคม 2512

เรียน อาจารย์ และครู ที่สอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4

เนื่องด้วยข้าพเจ้ากำลังจัดทำปฏิญานพนธ์ เรื่อง "การศึกษาเกี่ยวกับการสอนทักษะทางภาษาไทย ชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนคร พุทธศักราช 2511 แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลมาประกอบการเขียนปฏิญานพนธ์ เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา มีใช้เป็นการสำรวจประสิทธิภาพหรือความสามารถของท่านและจะไม่กระทบกระเทือนต่อการที่ท่านทำงานของท่านแต่อย่างใด

เพื่อให้ผลการวิจัยเกิดประโยชน์และคุ้มค่าการเสียสละเวลาเพื่อส่วนรวมของท่านโปรดพิจารณาแบบสอบถามแต่ละข้ออย่างถี่ถ้วน และตอบคำถามตามความเป็นจริง คำตอบของท่านถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้ และจะสงวนไว้เป็นความลับ ขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง ที่ให้ความร่วมมือในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว. น. พลบูรณ์

(น.ส. วาสุณี พลบูรณ์)

นิสิตปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ตอนที่ ๑

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน

โปรดใส่เครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ หนึ่งข้อความที่เกี่ยวข้องกับตัวท่าน และเติมข้อความบนเส้นประ

๑. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

๒. อายุ

☐ ต่ำกว่า ๒๐ ปี

☐ ๓๑ - ๓๕ ปี

☐ ๒๑ - ๒๕ ปี

☐ ๓๖ - ๔๐ ปี

☐ ๒๖ - ๓๐ ปี

☐ มากกว่า ๔๐ ปีขึ้นไป

๓. การสมรส

☐ โสด

☐ หย่า

☐ สมรสแล้ว

☐ หมาย

๔. คุณวุฒิสูงสุดในปัจจุบัน

☐ ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (ม. ๓ เติม)

☐ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม. ๖ เติม)

☐ จบชั้นเตรียมอุดมศึกษา (ม. ๔ เติม)

☐ ประโยคครู ป.๒., ป.๓., หรือ เทียบเท่า

☐ ประโยคครู ป.๒., ป.๓., สูง อ.๓., หรือ เทียบเท่า

☐ ปริญญา หรือ ป. + ปริญญา

☐ วุฒินี้ หรือ ความรู้พิเศษอื่นที่ไม่มีวุฒิทางครู

๕. ชั่วโมงที่ต้องสอนในแต่ละสัปดาห์

☐ ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง

☐ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง

☐ ๖ - ๑๐ ชั่วโมง

☐ สูงกว่า ๒๐ ชั่วโมง

☐ ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง

6. ปัจจุบันสอนวิชาภาษาไทย ทั้งหมดกี่คาบต่อสัปดาห์
.....ชั่วโมง

7. ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งอะไร

☐ ครูใหญ่

☐ ครูประจำชั้น

☐ ผู้ช่วยครูใหญ่

☐ ครูพิเศษ

☐ หัวหน้าหมวดวิชา

8. ท่านสอนวิชาภาษาไทยอย่างเดียวหรือทำงานอื่นด้วย

☐ สอนวิชาภาษาไทยอย่างเดียว

☐ สอนทุกวิชาในชั้นนั้น

☐ สอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นมางวิชา

☐ สอนวิชาภาษาไทยและทำงานอื่นด้วย (กรุณาระบุว่างานอะไร.....)

☐ สอนวิชาภาษาไทย วิชาอื่น ๆ และทำงานอื่นด้วย (ระบุว่าจะว่างานอะไร.....)

9. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

☐ เป็นนักศึกษาพิเศษในสถานศึกษา.....

☐ กำลังศึกษาเพื่อสอบวิชาชีพ

☐ กวดวิชาเพื่อศึกษาในชั้นต่าง ๆ

☐ ขณะนี้ยังไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม

10. ท่านทำการสอนตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบันนี้ นับรวมเวลาที่ทำการสอนในโรงเรียน
อื่น ๆ ด้วย เป็นเวลาที่

☐ 1 - 5 ปี

☐ 6 - 10 ปี

☐ 11 - 15 ปี

☐ 16 - 20 ปี

☐ มากกว่า 20 ปี

๑๑. ท่านสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันนี้เพราะเหตุอะไร (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน
- ☐ สนใจสอนเองด้วยใจรัก
- ☐ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น
- ☐ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้
- ☐ อื่น ๆ (กรุณาระบุ _____)

๑๒. จำนวนนักเรียนในชั้นที่ท่านทำการสอนภาษาไทยมีเท่าใด

- ☐ น้อยกว่า ๒๕ คน
- ☐ ๒๖ - ๔๐ คน
- ☐ ๒๖ - ๓๐ คน
- ☐ ๔๑ - ๕๕ คน
- ☐ ๓๑ - ๓๕ คน

๑๓. เมื่อเป็นนักเรียน ท่านชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากน้อยเพียงใด

- ☐ ไม่ชอบอย่างยิ่ง
- ☐ ชอบ
- ☐ ไม่ชอบ
- ☐ ชอบอย่างยิ่ง
- ☐ เฉย ๆ

๑๔. ท่านเคยได้เรียนหรือได้รับการอบรม เกี่ยวกับเรื่องวิธีสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้น
มาบ้างหรือไม่

- ☐ เคยเรียน
- ☐ เคยได้รับการอบรม
- ☐ ไม่เคยเรียน แต่ไม่เคยได้รับ
- ☐ เคยได้เรียนและได้อบรม

การอบรม

๑๕. ท่านได้เพิ่มพูนความรู้ทางภาษาไทยของท่านอย่างไร (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ ใ้ติดตามผู้รู้
- ☐ อ่านหนังสือต่าง ๆ
- ☐ การอบรมจากวิทยากร
- ☐ การประชุมระหว่างครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน
- ☐ ไม่เคยเกิดที่สนใจ หรือเพิ่มพูนเลย
- ☐ อื่น ๆ (กรุณาระบุ _____)

๑๖. ท่านเคยไปร่วมอบรม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยบ้างหรือไม่

☐ เคย

☐ ไม่เคย

ถ้าเคย ท่านได้รับจากการอบรม สัมมนา

เพียงใดในท่านใด

(โปรดใส่เครื่องหมาย ✓

ลงในช่องขวามือ)

ก. ได้มากที่สุด

ข. ได้พอสมควร

ค. ได้ผลมากที่สุด

ด้านเนื้อหาวิชาภาษาไทย	ด้านวิธีสอนภาษาไทย

ถ้าไม่เคย เป็นเพราะเหตุใด

☐ ไม่มีงานมอบหมายให้ไป

☐ ท่านไม่ต้องการไปเพราะ ใดผลไม่คุ้มค่าเวลาที่เสียไป

☐ ไม่มีครูผู้สอนแทนท่าน ถ้าหากท่านไป

☐ ไม่มีเพื่อนไปด้วยทำให้ไม่สบายไป

☐ อื่น ๆ (กรุณาระบุ _____)

ตอนที่ ๒

การดำเนินการสอน

ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้นของกระทรวง
ศึกษาธิการ พุทธศักราช ๒๕๐๓ มีดังต่อไปนี้

๑. ให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
๒. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการติดต่อ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
๓. ให้เกิดความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ และรู้สึกพอใจเพราะของ
บทประพันธ์ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนวรรณคดีต่อไป
๔. ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผลและใช้ดุลยพินิจของตน
๕. ให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นภาษาประจำชาติ ทั้งนิยมใช้และส่งเสริมภาษาไทย

ก. จุดมุ่งหมาย

๑. ในการสอนภาษาไทย ท่านมีความมุ่งหมายเน้นหนักในข้อใดมากที่สุด
(โปรดเติมตัวเลขหน้าจุดมุ่งหมายลงบนเส้นประ เรียงตามลำดับตามความสำคัญ)

๒. ในจุดมุ่งหมายทั้ง ๕ ข้อนี้ มีข้อใดที่
 - ก. ท่านไม่สามารถสอนให้ตรงจุดมุ่งหมายได้
 - ข. ท่านสอนได้ผลมากที่สุด
 - ค. ท่านสอนได้ผลน้อยที่สุด

ข้อ ๑	ข้อ ๒	ข้อ ๓	ข้อ ๔	ข้อ ๕

๓. ในการสอนภาษาไทยแต่ละครั้ง ท่านคำนึงถึงความมุ่งหมายเหล่านี้เพียงไร

- ☐ คำนึงถึงทุกครั้ง
- ☐ คำนึงถึงเป็นบางครั้ง
- ☐ ไม่คำนึงถึงเลย

4. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายเหล่านี้

- ☐ เหมาะสมแล้ว
- ☐ มีมากเกินไปจนไม่อาจทำให้สำเร็จได้ทุกข้อ
- ☐ มีบางข้อไม่จำเป็นนัก (ข้อใดบ้าง))
- ☐ ควรเพิ่มเติมจุดมุ่งหมายบางข้อให้สมบูรณ์ขึ้น (โปรดระบุว่าควรเพิ่มเติมสิ่งใด
เขาไปบ้าง)

ข. การเตรียมการสอน

1. ในการวางแผนการสอนวิชาภาษาไทย ท่านเคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะครูทางภาษาไทย
ในแต่ละห้องอย่างไร

- ☐ ไม่ได้ประชุม
- ☐ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง
- ☐ เดือนละ 1 ครั้ง
- ☐ ภาคเรียนละ 1 ครั้ง
- ☐ ปีละ 2 ครั้ง
- ☐ ปีละ 1 ครั้ง

2. ท่านวางโครงการสอนทักษะทางภาษาไทยของท่านอย่างไร

- ☐ ท่านกะเวลาเอาเองว่าทักษะใดควรสอนเมื่อใด โดยมีได้กำหนดเวลาแน่นอน
- ☐ ท่านกำหนดเวลาที่จะสอนและฝึกทักษะต่าง ๆ โดยทำโครงการสอนไวล่วงหน้า
- ☐ ท่านใช้โครงการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

3. ท่านเตรียมการสอนโดยใช้วิธีใด

- ☐ เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมด้วยบันทึกการสอน
- ☐ เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์พร้อมแต่ไม่บันทึก
- ☐ วางใส่แผนกระดาษอย่างย่อ ๆ

☐ เตรียมและคิดไว้ในใจก่อนเพื่อน

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

4. ท่านใช้สิ่งใดในการเตรียมการสอน (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

☐ หนังสือแบบเรียน

☐ หนังสือคู่มือต่าง ๆ

☐ หลักสูตร

☐ ประมวลการสอน

☐ คัดแปลงจากแนวหรือบันทึกการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว

☐ เตรียมการสอนโดยอาศัยความรู้ที่เคยศึกษามาแล้ว

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

5. ท่านเตรียมการสอนของท่านล่วงหน้าอย่างไร

☐ 1 วัน ถึง 1 สัปดาห์

☐ 2 สัปดาห์ ถึง 1 ภาคเรียน

☐ 2 ภาคเรียน ถึง 1 ปี หรือมากกว่านั้น

☐ เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นชั่วโมง

☐ เตรียมเป็นบทเรียน

☐ เตรียมเฉพาะบทเรียนที่ยาก

☐ ไม่ได้เตรียมเพราะเห็นว่าสอนจนชำนาญแล้ว

☐ ไม่ได้เตรียมเพราะสอนตามหนังสือ

☐ ไม่ได้เตรียมเพราะเป็นความรู้ขั้นต้นเท่านั้น

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ค. วิธีสอน

(ไปรษณีย์เครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ)

✓ 1. ท่านฝึกทักษะต่อไปนี้สม่ำเสมอเพียงใด

- ✓ 1. การฟัง
- ✓ 2. การพูด
- ✓ 3. การอ่าน
- ✓ 4. การเขียนตามคำบอก
5. การคิด
6. การแก้ความ
7. การย่อความ
8. การเขียนจดหมาย

ทุกวัน	สัปดาห์ ละ 1 ครั้ง	สัปดาห์ ละ 2 ครั้ง	สัปดาห์ ละ 3 ครั้ง	เป็น บางวัน

✓ 2. ท่านใช้เวลาในการฝึกทักษะต่าง ๆ เหล่านี้
ครั้งละเท่าไร

1. การฟัง
2. การพูด
3. การอ่าน
4. การเขียนตามคำบอก
5. การคิด
6. การแก้ความ
7. การย่อความ
8. การเขียนจดหมาย

5-10 นาที	11-15 นาที	16-20 นาที	21-30 นาที	มากกว่า 30 นาที

คำชี้แจง ในการทำแบบสอบถามต่อไปนี้, ขอให้ท่านโปรดขีดเครื่องหมาย ลงในช่องด้าน
ขวามือ โดยมีหลักในการชี้ว่า

ถ้าท่านไม่ได้ปฏิบัติเลย โปรดขีด ลงในช่อง "ไม่ได้ปฏิบัติ"
ถ้าท่านปฏิบัติเพียง 1 - 25 ส่วนใน 100 ส่วน ชี้ลงในช่อง "ค่อนข้างน้อย"
ถ้าท่านปฏิบัติ 26 - 50 ส่วนใน 100 ส่วน ชี้ลงในช่อง "ปานกลาง"
ถ้าท่านปฏิบัติ 51 - 80 ส่วนใน 100 ส่วน ชี้ลงในช่อง "ค่อนข้างมาก"
ถ้าท่านปฏิบัติ 81 - 100 ส่วนใน 100 ส่วน ชี้ลงในช่อง "มากที่สุด"

3. ในการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย ท่านได้คำนึงถึงสิ่ง ไม่ได้ ค่อนข้างมาก
ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด คำนึง ข้างมาก ที่สุด

1. ความพร้อมของเด็ก
2. ความสนใจของเด็ก
3. ความต้องการของเด็ก
4. ประสบการณ์ของเด็ก
5. ความแตกต่างของเด็กแต่ละคน
6. ความมุ่งหมายของการฝึกทักษะแต่ละอย่าง
7. การให้เด็กได้ประโยชน์จากการเรียนการฝึก
8. ความสะดวกสบายและความเหมาะสมของ
สภาพห้องเรียน โต๊ะเรียน ม้านั่ง
กระดานดำ เป็นต้น
9. อื่น ๆ (โปรดระบุ

--	--	--	--	--

4. ในการฝึกทักษะ ฟัง, พูด, อ่าน และเขียนนั้น
ท่านได้ปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด

	ไม่ได้ คำนึง	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	มาก ที่สุด
1. ให้เด็กได้เข้าใจวิธีการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ก่อนฝึก				
2. ฝึกพร้อมทั้งชั้น				
3. ฝึกเป็นหมู่ใหญ่ ๆ				
4. ฝึกเป็นหมู่เล็ก ๆ				

5. ฝึกเป็นรายบุคคล
6. ฝึกโดยการให้ทำกิจกรรม
7. ฝึกโดยการให้ทำแบบฝึกหัด
8. บันทึกความเจริญในด้านต่าง ๆ เป็นประจำทุก ๆ สัปดาห์
9. บันทึกความเจริญในด้านต่าง ๆ เป็นประจำเดือน
10. แกะไขขอบครอบของนักเรียนเป็นหมู่
11. แกะไขขอบครอบของนักเรียนเป็นรายบุคคล
12. ส่งเด็กที่มีอวัยวะบางส่วนบกพร่องไปหาแพทย์
13. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

5. ทานฝึกทักษะการฟัง ตามหัวข้อต่อไปนี้เพียงใด

1. ฟังเพื่อจับใจความและสรุปความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้
2. ใ้หม้มารยาทในการฟัง
3. ใ้รู้จักลำดับข้อความจากเรื่องที่ฟัง
4. ใ้รู้จักใช้วิจารณ์อย่างมีเหตุผล
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

6. ทานฝึกทักษะการพูดตามหัวข้อต่อไปนี้เพียงใด

1. ใ้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น
2. ใ้รู้จักใช้เสียงดัง ค่อย ใ้รู้จักใช้จังหวะและการวางท่าทางอย่างถูกต้อง
3. ใ้หม้มารยาทในการพูด
4. ใ้รู้จักใช้คำให้ถูกต้องกาลเทศะ ใ้ถ้อยคำชัดแจ้ง และเข้าใจความหมายของคำที่ใช้
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ไม่ได้ปฏิบัติ	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด
ไม่ฝึกปฏิบัติ	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด

2. ในการฝึกทักษะการฟัง ท่านใช้กิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด

1. ฟังการอธิบาย และโต้แย้ง
2. ฟังเพื่อนและครูเล่านิทาน
3. ฟังเพื่อนรายงาน
4. ฟังการประชุมในที่ต่าง ๆ
5. ฟังโทรทัศน์
6. ฟังข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ จากวิทยุและโทรทัศน์
7. ฟังบทเรียนจากโทรทัศน์
8. ฟังดนตรีจากแผ่นเสียง หรือวงดนตรี
9. ฟังคำบรรยายหรือคำอธิบายของวิทยากร
10. ฟังเพื่อนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ
11. ฟังและดูการแสดงละครของเพื่อนนักเรียน
12. ฟังบทสนทนา
13. ฟังเทศน์
14. ฟังเพื่อนหรือครูอ่านบทร้อยกรอง
15. ฟังเพื่อนหรือครูอ่านบทร้อยแก้ว
16. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

3. ในการฝึกการพูด ท่านใช้กิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด

1. การอธิบายและการโต้แย้ง
2. การให้เด็กฝึกกล่าวคำทอรับและขอบคุณวิทยากร
3. ให้เด็กเล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน
4. ให้เด็กเล่านิทาน
5. ให้เด็กออกกวางเห็นว่าใครเล่าเรื่อง
สนุกหรือไม่สนุกอย่างไร

ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

มาก
ที่สุด

12. จักรพรรดิไทย
13. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

5. ในการฝึกทักษะการเขียน ท่านใช้กิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด

1. ให้นักเรียนคัดจากแบบเรียน
2. ให้นักเรียนคัดจากบทกลอนและบทเพลง
3. ให้นักเรียนคัดจากแผนภูมิ
4. ให้นักเรียนคัดจากข่าวหรือบทความในหนังสือพิมพ์
5. ให้นักเรียนคัดตามตัวอย่างที่ครูให้
6. นำผลงานของนักเรียนที่ลายมือดีมาติดไว้บนป้ายนิเทศ
7. ให้นักเรียนรวบรวมแบบของการจำหน้าของผู้อ่านง่ายและอ่านยาก
8. ให้นักเรียนเขียนรายงาน
9. ให้นักเรียนเขียนข่าวประจำวัน
10. ให้นักเรียนจดบันทึกย่อวิชาต่าง ๆ
11. ให้นักเรียนเขียนบัตรเชิญ บัตรอวยพร
12. ให้นักเรียนเขียนข้อความจากการฟัง
13. ให้นักเรียนแบ่งวรรคตอน และใส่เครื่องหมายให้ถูกต้องจากข้อความที่ครูเขียนบนกระดานดำ
14. ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมคำยากเก็บไว้ในบัญชีคำศัพท์
15. ให้นักเรียนผู้ลัดกับหาคำศัพท์ยาก ๆ มาเขียนไว้ที่มุมหนึ่งของกระดานดำ
16. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

6. ในการฝึกทักษะการเขียนแต่งความ ท่านใช้กิจกรรม
ต่อไปนี้เพียงใด

1. การเขียนเรื่องราวจากการฟังครูเล่า
2. การเขียนเรื่องราวจากการแสดงละครใบ้ของเพื่อน
3. การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง
4. การเขียนเรียงความจากคำต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้
5. เรียงประโยคที่ครูเขียนสลับกันไว้เสียใหม่ให้ได้ความ
และทั้งข้อเรื่อง
6. การแต่งเรียงความควยวาจา
7. การเขียนเรียงความจากภาพที่ครูหรือเพื่อนนักเรียน
นำมาให้ดู
8. การแต่งคำหรือประโยคที่เว้นไว้ให้ได้ความสมบูรณ์
9. การแต่งเรื่องต่อจากเรื่องที่แต่งค้างไว้
10. การเขียนเรื่องจากภาพนิ่ง หรือ ภาพยนตร์ที่ไม่มีเสียง
11. การเขียนเรื่องที่ได้อ่านแล้วควยถ้อยคำของตนเอง
12. การเขียนเรื่องที่ได้อ่านจากนิตยสารนอกสถานที่
13. การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านหรือพบมา
14. การประกวดเรียงความ
15. ใ้ห้ย่อบทความจากวิทยุ หรือจากวิทยากรที่ใ้
เชิญมา
16. ใ้ห้ย่อประวัติบุคคลสำคัญจากการเล่าของครู
17. ใ้ห้เขียนสรุปการทดลองวิชาวิทยาศาสตร์
18. การย่อเรื่องจากแบบเรียน
19. กิจกรรมอื่นๆ (โปรดระบุ)

ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

• ท่านใช้กิจกรรมเหล่านี้ในการสอนทักษะการเขียน
จดหมาย เพียงใด

1. เชิญวิทยากรจากกรมไปรษณีย์มาแสดงคำชี้แจง
และคำอธิบาย
2. ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมแสตมป์และซอง
จดหมาย
3. การเขียนจดหมายลาครูทุกครั้งที่หยุดเรียน
4. การเขียนจดหมายถึงครูและเพื่อนในระหว่าง
ปิดภาคเรียน
5. การเขียนจดหมายถึงบิดามารดาหรือญาติ
พี่น้องในเรื่องต่าง ๆ
6. การเขียนจดหมายถึงเพื่อนในเรื่องต่าง ๆ
7. การเขียนจดหมายแสดงความรู้สึกต่าง ๆ
เช่น เสียใจ คีใจ ชอบใจ
8. การเขียนจดหมายเชิญ บัตรเชิญมาใน
งานต่าง ๆ
9. การตอบจดหมายหรือบัตรเชิญ
10. ให้นักเรียนหักกรอกแบบฟอร์ม, ใบสมัคร,
โทรเลข, หมายนัด, พัสดุไปรษณีย์, ใบฝาก
ออมสิน, ใบถอนออมสิน และใบแจ้งยาย
ออกในทะเบียนสำมะโนครัว
11. การเขียนประกาศแจ้งความต่าง ๆ
12. การเขียนจดหมายขอซื้อหนังสือหรือวัสดุจาก
ทางร้านต่าง ๆ
13. การเขียนจดหมายขอหนังสือหรือรูปภาพต่าง ๆ
14. การไปศึกษานอกสถานที่ เช่น กรมไปรษณีย์
15. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

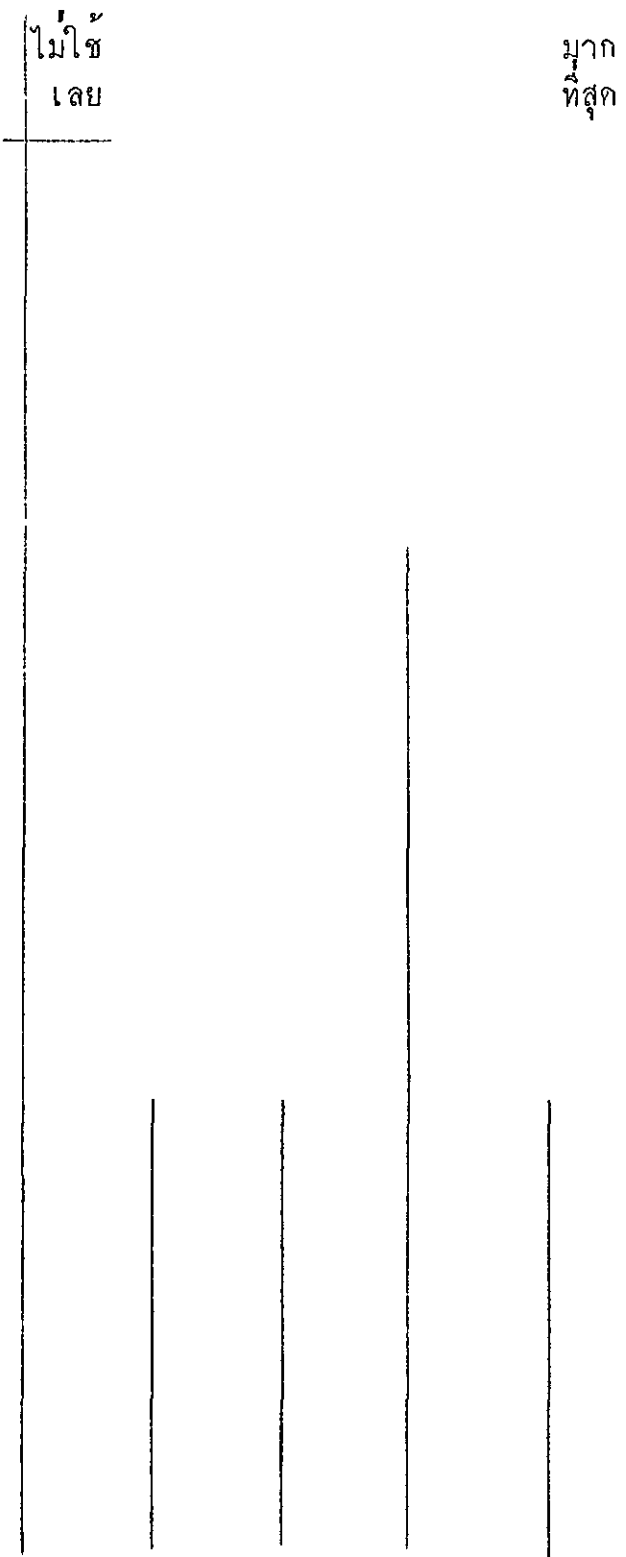
มากที่สุด

ไม่ใช้
เลย

3. รายการโทรทัศน์
4. โทรศัพท์
5. ไมโครโฟน
6. หุ่นกระบอก
7. ภาพเลือน
8. รูปภาพ
9. บัตรคำ
10. หนังสือต่าง ๆ
11. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

4. ท่านใช้อุปกรณ์การสอนต่อไปนี้ในการสอน
ทักษะการอ่าน มากน้อยเพียงใด

1. บัตรคำ
2. พจนานุกรม ปทานุกรม
3. ป้ายนิเทศ
4. รูปภาพ
5. แผนภูมิ
6. หนังสือนิทาน
7. บทเพลง บทประพันธ์ และสุภาษิต
8. ของจำลอง
9. ของจริง
10. วัสดุคล้ายากหรือคำศัพท์
11. หอสมุด
12. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

5. ท่านใช้อุปกรณ์การสอนต่อไปนี้ในการสอน
ทักษะการเขียนมากน้อยเพียงไร

1. กระดาษทราย
2. บัตรคำ บัตรเชิญ
3. แบบจาลงของจดหมาย
4. แบบการคัดลายมือ
5. แผนภูมิ
6. ป้ายนิเทศ
7. รูปภาพ
8. หนังสือนิทาน บทเพลงและคำประพันธ์
9. ของจำลอง
10. ของจริง
11. แสตมป์ แบบชนาณัติ โทรเลข แบบฝาก
และถอนออมสิน แบบแจกจ่ายสามโนครัว
12. หนังสือพิมพ์ประจำวันหรือประจำสัปดาห์
13. สมุดภาพประกอบคำอธิบายและคำบรรยาย
14. เครื่องบันทึกเสียง
15. ภาพนิ่ง
16. พจนานุกรม
17. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

6. ท่านได้ใช้อุปกรณ์การสอนทักษะทางภาษาไทยจาก
แหล่งต่อไปนี้เพียงใด

1. จากพิพิธภัณฑ์
2. จากสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน
3. จากทรัพยากรธรรมชาติ
4. จากห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดสาธารณะ
5. จากหนังสือประกอบการคนควา

ไม่ใช้ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

6. จากโบราณสถาน
7. จากสถานที่ราชการ
8. จากสวนสัตว์
9. จากโรงเรียนมีไว้แล้วหรือครูอื่นทำได้
10. จากผู้สอนเอง
11. จากเด็กเรียน
12. จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ
13. จากที่อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ไม่ใช่ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

7. ห้องสมุดของโรงเรียนมีหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

1. ตำราเรียน
2. หนังสืออ่านประกอบต่าง ๆ เช่น นิทาน หรือการ์ตูน หรือหนังสือที่มีภาพประกอบ
3. พจนานุกรม
4. สารานุกรม
5. หนังสือพิมพ์รายวัน
6. หนังสือพิมพ์รายักษ์ หรือรายเดือน
7. เอกสารทางการวิจัยทางภาษา
8. เอกสารนิเทศการศึกษา
9. फिल्मสตริฟ
10. หนังสืออื่น ๆ (โปรดระบุ)

ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

ฉ. การวัดผล

๑. ในการวัด คำนึงเรียนของท่าน ท่านมีจุดมุ่งหมาย
ในสิ่งต่อไปนี้ เพียงใด

๑. เพื่อทราบความสามารถของเด็กในด้านต่าง ๆ
๒. เพื่อทราบว่าจุดประสงค์ในการเรียนการสอนนั้นว่า
ได้ผลสมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด
๓. เพื่อบอกความสามารถของนักเรียน
๔. เพื่อวัดทักษะในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน
๕. เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย
๖. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ท่านเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ ว่าเป็นในการวัดผลเพียงใด

๑. การกำหนดจุดประสงค์ในการวัดผล ให้แน่นอนว่า
จะวัดเรื่องใด
๒. ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ของเครื่องมือวัดผล
๓. ความยุติธรรมและวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง ๆ
๔. ความแจ่มแจ้ง ชัดเจนของเครื่องมือวัดผล
๕. การกำหนดเวลาในการวัดผล ให้เหมาะสมกับข้อสอบ
๖. การกำหนดเวลาในการวัดผล ให้มากกว่าข้อสอบ
๗. การกำหนดเวลาในการวัดผล ไม่น้อยกว่าข้อสอบ
๘. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. ข้อทดสอบของท่านมีลักษณะต่อไปนี้เพียงใด

๑. ค่อนข้างง่าย เพื่อไม่ให้เด็กเรียนตกมากนัก
๒. ค่อนข้างยาก เพื่อไม่ให้เด็กเรียนทุกคนทำได้ทุกข้อ
๓. มีทั้งยาก และง่าย สลับกันไป
๔. เริ่มตนจากง่าย แล้วยากขึ้นตามลำดับ

ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
--------------	------------------	-------------	-----------------	---------------

5. เริ่มศจ.จากยากไปหาง่าย

6. อื่น ๆ โปรดระบุ

ไม่มี	ค่อนข้าง	ปาน	ค่อนข้าง	มาก
เลย	น้อย	กลาง	มาก	ที่สุด

4. ในการสอบทานพระบรมผลการเรียนของนักเรียนของท่าน

- ## 1. การตั้งเขต

- ## 2. การใช้ข้อทดสอบแบบข้อเขียน

- ### 3. การตอบปากเปล่า

- #### 4. การมอบหมายงานให้ทำ

5. การอภิปราย หรือให้เล่าเรื่องในชั้น

6. ផ្សេងៗ (ប្រភេទនានា)

5. ในการออกข้อสอบ ท่านใช้ข้อทดสอบแบบต่าง ๆ

- ## 1. แบบฉบับ

- ## 2. ឈប់ព្យាបាល

- ### 3. แบบเลือกตอบ

- #### 4. แบบจับคู่

5. แบบเติมคำให้สมบูรณ์

6. แบบอักษรมีปนกับแบบ รนัย

- 7 - ไพรกษะนุ

[illegible]

6. ในการวัดความเจริญในด้านการฟังและการพูด ท่านได้วัดในสิ่งต่อไปนี้ มากน้อยเพียงไร
 1. ความรู้ความเข้าใจ
 2. ความคิดเห็นและทัศนคติ
 3. ทักษะในการเก็บใจความ
 4. ทักษะในการสรุปใจความ
 5. ทักษะในการพูดได้ถูกจังหวะและถูกอักขรวิธี
 6. ทักษะในการใช้วัจยานุมาณและการใช้เหตุผล
 7. ทักษะในการฟังและพูดได้อย่างรวดเร็ว
 8. มีมารยาทในการฟังและการพูด
 9. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
7. ในการวัดความเจริญในด้านการอ่าน ท่านได้วัดในสิ่งต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด
 1. ความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
 2. ความคิดเห็น
 3. ทัศนคติ
 4. จินตนาการ
 5. ทักษะในการจับใจความสำคัญได้
 6. ทักษะในการลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้
 7. ทักษะในการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี
 8. ทักษะในการอ่านออกเสียงให้ถูกจังหวะและชัดเจน
 9. ทักษะในการอ่านในใจได้รวดเร็ว
 10. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๕. ท่านจากหนังสือคู่มือประกอบบทเรียนและการสอน
๖. สุขภาพของท่านไม่สมบูรณ์
๗. ไม่มีเวลาเพียงพอในการเตรียมบทเรียน
๘. ไม่มีเวลาเพียงพอในการฝึกทักษะของนักเรียน
๙. เบื่อหน่ายในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
๑๐. ความต้องการที่จะให้ครูสอนภาษาไทยโดยเฉพาะ
๑๑. ความต้องการศึกษาวิชาภาษาไทยให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป
๑๒. ความต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีสอนอยู่เสมอ
๑๓. ความสำคัญของความประพฤติของนักเรียนในการเรียนวิชาทักษะ
๑๔. ความสำคัญในการให้ทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ
๑๕. ความต้องการหนังสือคู่มือในการสอนทักษะในการฟังและพูด
๑๖. ความต้องการหนังสือคู่มือในการสอนทักษะในการอ่าน
๑๗. ความต้องการหนังสือคู่มือในการสอนทักษะในการเขียน
๑๘. ความต้องการไปดูโรงเรียนที่การสอนมีผลดี
๑๙. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. เกี่ยวกับตัวนักเรียน

๑. นักเรียนจากหนังสือเรียนและเครื่องเขียน
๒. จำนวนนักเรียนที่สอนในชั้นหนึ่ง ๆ มากเกินไป
๓. พื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกัน
๔. สถิติปัญญาของนักเรียนต่ำ และความจำไม่ดี
๕. นักเรียนขาดโรงเรียน หรือหนีโรงเรียนบ่อย
๖. ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาไทย

น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด

29	น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด
4. ผู้สอนไม่มีงบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์ 5. ผู้สอนไม่มีเวลาพอจะจัดหาและจัดทำอุปกรณ์ 6. สภาพห้องเรียนไม่อำนวยที่จะใช้ 7. ผู้สอนขาดความรู้ทางด้านวิธีทำและวิธีใช้อุปกรณ์ 8. จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ตรงกับเนื้อหาได้ยาก 9. ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานในการใช้อุปกรณ์ 10. ผู้สอนคนอื่นไม่ใช้อุปกรณ์ท่านเลยไม่ใช้ตาม 11. ความต้องการให้โรงเรียนจัดหาอุปกรณ์ไว้ให้ 12. ประโยชน์ของแบบเรียนต่อครู 13. ประโยชน์ของแบบเรียนวิชาภาษาไทยต่อนักเรียน 14. ความเหมาะสมของขนาดของตัวหนังสือในแบบเรียน 15. ความสนใจในหนังสือแบบเรียนเช่น รูปภาพ สี ฯลฯ 16. ความชัดเจนของคำอธิบาย ตัวอย่าง และแบบฝึกหัด 17. ความเป็นระเบียบในการจัดเนื้อเรื่องในแบบเรียน 18. อื่น ๆ (โปรดระบุ)					
6. <u>เกี่ยวกับการวัดผล</u> 1. ความเหมาะสมของวิธีวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน 2. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะในการฟังและการพูด 3. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะในการอ่าน 4. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดทักษะในการเขียน 5. ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัย 6. ปัญหาในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย 7. การขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล					

8. ไม่มีใครอธิบายระเบียบการวัดผลและการให้คะแนนให้เข้าใจ
9. การขาดอุปกรณ์ในการจัดทำข้อทดสอบ
10. ผู้บังคับบัญชาไม่ต้องการให้นักเรียนสอบตกมาก
จำเป็นต้องช่วยเหลือเด็ก
11. ท่านพอใจในผลของการทดสอบทักษะการใช้
ภาษาของนักเรียนของท่านเพียงใด
12. จำนวนนักเรียนที่เรียนจบชั้น ป.4 ในชั้นของ
ท่านมีทักษะในการใช้ภาษาไทยอย่าง
ดีมีประมาณเท่าใด
13. อื่น ๆ (โปรดระบุ

น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด

ประวัติย่อของผู้เขียน

นางสาว วารุณี พลบูรณ์ เกิดที่ตำบล บางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พุทธศักราช 2489 สำเร็จการศึกษาชั้นประโยคประถมศึกษาจากโรงเรียนอภินิหาร จังหวัดนนทบุรี เมื่อพุทธศักราช 2499 สำเร็จการศึกษาชั้นประโยคมัธยมศึกษา จากโรงเรียนวัดสิงห์ จังหวัดนนทบุรี เมื่อปีพุทธศักราช 2505 สำเร็จการศึกษาชั้นประโยคเตรียมอุดมศึกษา แผนกอักษรศาสตร์ จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จังหวัดพระนคร เมื่อปีพุทธศักราช 2506 สำเร็จปริญญาตรีทางการศึกษา (กศ.บ.) สาขามัธยมศึกษา วิชาเอก ภาษาไทย วิชาโท ภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน จังหวัดพระนคร เมื่อปีพุทธศักราช 2510 สำเร็จปริญญาโททางการศึกษา สาขาอุดมศึกษาและการฝึกหัดครู วิชาสามัญ ภาษาไทย จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เมื่อปีพุทธศักราช 2513